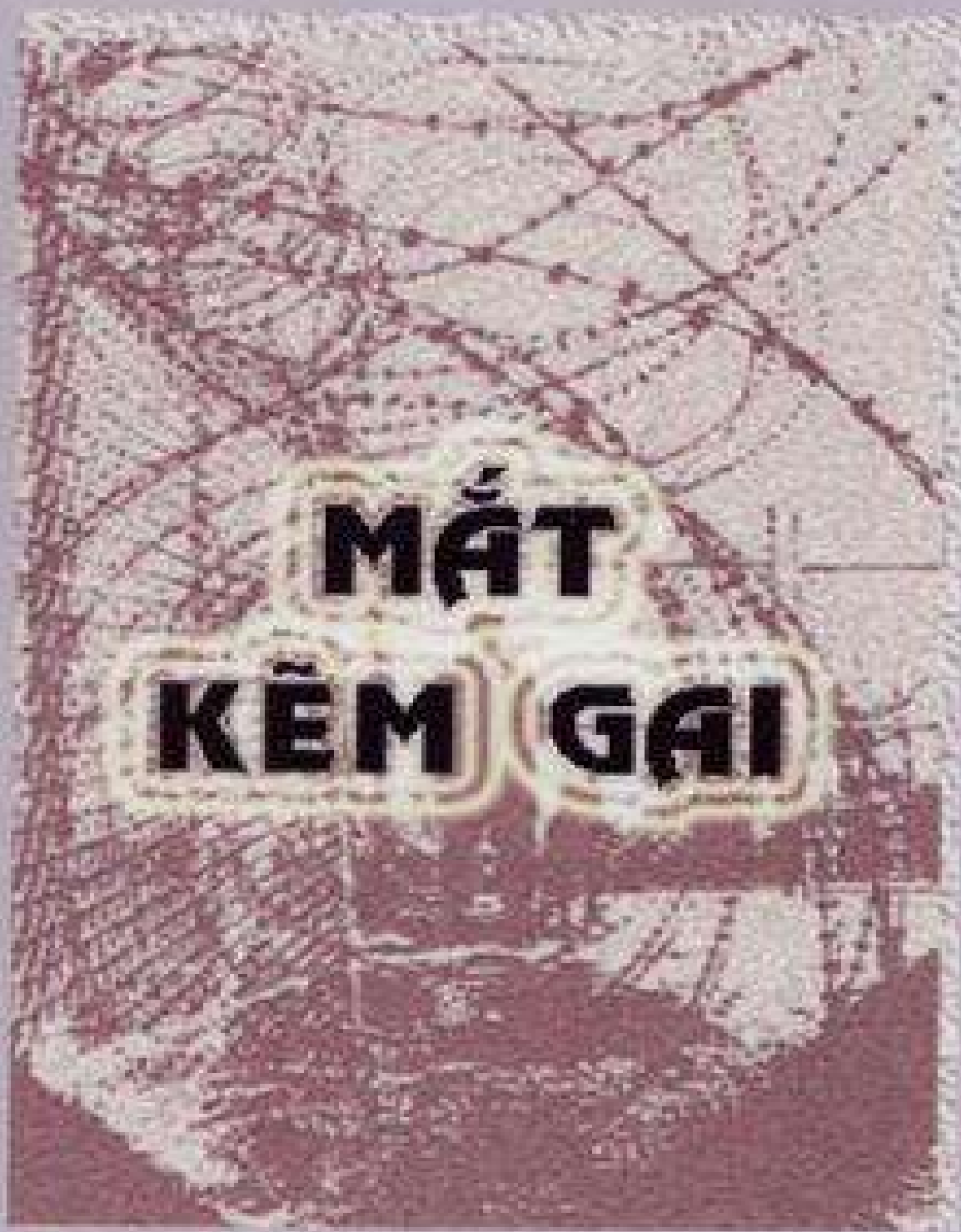

chu sa lon

TRUYỆN DÀI

Mắt kẽm gai

Chu Sa Lan

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

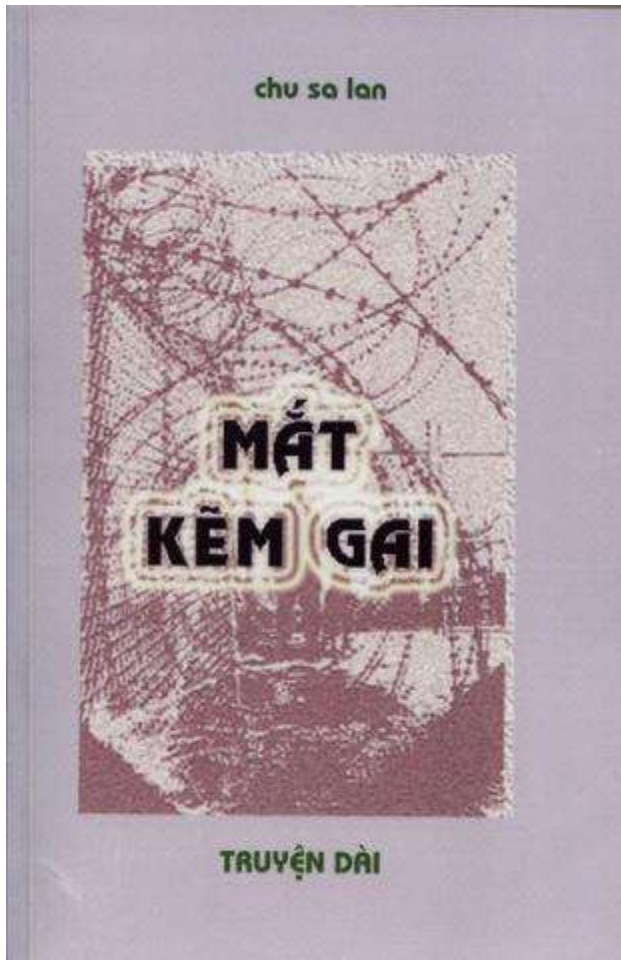
[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 1

Mười giờ sáng. Trời xám xịt. Dòng sông Cửa Lớn đục phù sa. Nước cuồn cuộn chảy. Con sông ngăn nhưng khá rộng này đổ ra biển bằng hai cửa; phía bên Đông Hải là cửa Bồ Đề còn bên Vịnh Thái Lan là Cửa Lớn với địa danh lạ hoắc. Mũi Ông Trang.

Hai chiếc Alpha và một chiếc Tango lừ đừ chạy ngược dòng nước. Đứng sau lái tàu Khôi nhìn căn cứ Năm Căn ở đằng sau lưng của mình. Những dãy nhà tiền chế, lô cốt cao và ăng ten trời nhô lên giữa vùng cây xanh.

Năm Căn. Tên nghe thật lạ. Nó là một quận của tỉnh Cà Mau, một thứ quận không ra quận, lèo tèo mấy chục căn nhà. Dân cư ngụ có thể đếm trên đầu ngón tay và chân. Cái quận này lính nhiều hơn dân. Lính Mỹ. Lính Việt. Sống chung đống với nhau trong căn cứ có năm căn nhà riêng biệt. Bốn căn bốn góc cho lính Mỹ, biệt động quân, lính của sư đoàn 21 bộ binh và hải quân. Căn chính giữa là nhà bếp. Căn cứ nằm bên dòng sông Cửa Lớn, giữa một vùng sinh lầy chỉ có cây đước, cây tràm và những cây gì không ai biết tên.

Ba chiến đình chạy ngang qua phố Năm Cô. Lính gọi là Năm Cô vì chỉ ở đây mới có bóng dáng của đàn bà, dù chỉ là đàn bà mặc quần đen, áo bà ba và đi chân đất. Dân ở đây ít có người mang giày. Chỉ có lính mới mang giày. Giày như là thứ xa xỉ phẩm của dân giống như tivi hay điện. Toàn phố của quận Năm Căn chỉ có một cái máy phát điện nhỏ và chỉ chạy đúng giờ giấc nhất định là bảy giờ tối tới chín giờ đêm. Đó là giờ cái máy truyền hình nhỏ xíu đước mở lên cho người ta xem tin tức, nghe tân nhạc hoặc cải lương. Tin tức ít có người xem hơn là cải lương. Người dân cùng đình nghèo mạt rệp ở cái xứ khi ho cò gáy này ít chú tâm tới tin tức ở Sài Gòn, một nơi mà suốt đời họ không bao giờ đi tới. Có lần đứng xem tin tức Khôi bị bà già hỏi một câu.

- Ông Thiệu là ai vậy cậu?

- Ông là tổng thống...

- Tổng thống thời ông mần cái chi vậy cậu?

Khôi cười cười. Câu hỏi này xin để dành cho mấy người lính chiến tranh chính trị trả lời. Khôi nhớ lại lần hành quân để giải tỏa quận Đầm Dơi, một đơn vị hành chánh có tên trên giấy tờ của chính phủ nhưng thực ra nằm trong khu giải phóng của Việt Cộng. Theo những người lính biệt động quân lên bờ Khôi vào nhà một ông già. Điều khiến cho anh ngạc nhiên lẫn buồn cười là trên bàn thờ có nhang có khói và có hình hai người. Đó là hình của Hồ Chí Minh và Nguyễn Văn Thiệu. Hỏi tại sao ông chưng hình kỳ cục vậy. Ông trả lời là nếu quốc gia vào nhà thời ông chưng hình ông Thiệu. Nếu lính quốc gia đi Việt Cộng về thời ông lại đem hình Hồ Chí Minh lên. Đôi khi ông cũng chưng hình hai người lên cùng một lúc. Có lẽ ông chưng

lên để vái hai người chết sớm cho ông đỡ khổ. Khôi hỏi ông một câu có vẻ hơi chính trị một chút.

- Như vậy ông theo ai?

- Tôi có biết ông Minh hay ông Thiệu đâu mà bảo tôi theo. Ai cũng được miễn là tôi được sống yên cơm ngày hai bữa...

Giản dị lắm. Đừng nói tới dân chủ làm gì trong lúc bụng đói. Đừng nói tự do khi ông già phải ngủ dưới hầm núp mỗi đêm vì sợ bị máy bay bỏ bom, hoặc mấy anh du kích về bắt đi làm nghĩa vụ nhân dân, bắt đi đào hầm hố, bắt treo hình bác Hồ trong nhà.

Tàu bỏ sông Cửa Lớn để đi vào Kinh Ngang, con kinh nối liền sông Bảy Hạp và sông Cửa Lớn. Con kinh hẹp này là thủy lộ nối liền quận Năm Căn với Cà Mau và thế giới bên ngoài. Cũng vì thế mà nó trở thành con kinh chết. Tàu hải quân bị phục kích, bị bắn sè đều đều mỗi khi đi qua đây. Không cần đợi lệnh thủy thủ đoàn tự động vào nhiệm sở tác chiến. Súng trên tàu chĩa ra hai bên sẵn sàng khai hỏa. Địch có thể tấn công bất cứ lúc nào và bất cứ hình thức nào. Bắn sè bằng súng bá đờ hay AK. Bắn bằng B40 hoặc 57 ly không giựt. Mìn. Thử vũ khí giết người độc địa và thâm lặng. Đội nón sắt, mặc áo giáp Khôi dùng ống dòm quan sát trong bờ với hy vọng tìm thấy một dấu hiệu khả nghi. Mọi thứ đều bình thường. Địch khôn ngoan núp dưới hầm hố chờ đợi. Ai cũng nói đi hải quân sướng. Điều này Khôi không phủ nhận. Ai cũng bảo đi hải quân ít chết. Điều này Khôi không chối cãi. Tuy nhiên có một điều mà người ta không biết và Khôi không thích là đi lính hải quân ở các giang đoàn tác chiến như xung phong, thủy bộ, ngăn chặn hay tuần thám là mình đưa lưng cho Việt Cộng bắn. Nó muốn bắn lúc nào là bắn trong khi mình cứ phải lo âu, sợ hãi và chờ đợi để đỡ đạn. Một trái B40 bắn vào chiếc tàu sắt rồi nổ tung thành trăm ngàn mảnh vụn giết người. Đôi khi những mảnh sắt của tàu mới giết chết người lính hải quân hơn là mảnh đạn B40 của Việt Cộng.

Đoàn tàu lầm lì đi hơn nửa con kinh. Không khí lặng trang làm mọi người như ngộp thở. Khôi không biết mình đổ mồ hôi vì sợ hay vì nóng. Có lẽ cả hai thứ. Tiếng súng nổ dồn dập ở đằng trước nơi chiếc Alpha 11 dẫn đầu. Tiếng đạn đại liên 12 ly 7 xói vào không khí và rừng cây thành thứ âm

thanh kinh dị.

- Alpha 11 đây Đan Khôi... Nghe rõ trả lời...

- 11 tôi nghe Đan Khôi...

- Có chuyện gì vậy?

- Tụi nó chơi một trái 40 sau đít của tôi...

Giọng nói bình tĩnh pha chút tếu của Sinh, thuyền trưởng Alpha 11 làm Khôi an tâm.

- Có ai bị gì không?

Khôi nghe tiếng Sinh cười vui vẻ vang trong máy 46.

- Mấy thằng em của tôi vô sự. Chỉ có bể nồi thịt kho thôi...

Lắc đầu cười Khôi cời nón sắt khi thấy chiếc Alpha 11 bắt đầu quẹo trái vào sông Bảy Hạp. Tối hôm qua anh nhận lệnh biệt phái cho một ngôi đồn của Địa Phương Quân thuộc chi khu Cái Nước nằm trên dòng sông Bảy Hạp. Tuy phòng hành quân nói chỉ biệt phái thời gian ngắn nhưng nhìn số lượng dầu cặn, đạn dược và lương thực anh biết thời gian ngắn sẽ thành ra thời gian dài có thể năm ba tháng. Dầu cặn được lãnh tối đa. Lương thực cũng tối đa. Năm thùng ration C dành cho trường hợp tối cần thiết. Mười thùng gạo sấy và thịt ba lát đủ thứ. Đạn thời khởi nói. 20 ly. M60. Lựu đạn. M79 thường. M79 dây. Hai chục thùng đạn M16. Năm chục thùng 12 ly 7. Không thiếu cái gì. Một chiếc tàu được lãnh cấp số đạn dược nhiều hơn một đại đội bộ binh. Không lãnh nhiều cũng uổng bởi vì để lâu mấy tháng mũi lõ sẽ đổ xuống sông.

Khúc sông Bảy Hạp từ Kinh Ngang ra tới cửa biển là một khu vực ít có dân cư ngụ không phải vì mất an ninh mà vì vùng nước mặn không trồng trọt được gì hết. Tàu chạy ngang qua một đồn Nghĩa Quân. Người lính ngồi gác giờ tay vẫy vẫy. Nếu không có lá cờ vàng ba sọc đỏ treo trên một lô cốt cao thì Khôi sẽ không nhận ra đó là một chiếc đồn của quốc gia. Lòng sông rộng ra hơn và càng ít có ghe thuyền đi lại. Ba giờ chiều. Đoàn tàu đi tới một xóm nhà lá chừng trăm cái cất dọc theo bờ sông. Cuối xóm nhà lá là một khu đồn bót khá rộng cũng nằm dọc theo bờ sông nhưng thụt sâu vào bên trong chừng hai ba chục thước. Đối diện với ngôi đồn là rạch Năm Căn. Đây là một con rạch lớn nối liền hai con sông Cửa Lớn và Bảy Hạp.

Theo như tin tức mà phòng hành quân đã cung cấp Khôi biết chiếc đồn này do một đại đội Địa Phương Quân trú đóng nhằm mục đích kiểm soát hoặc dò xét sự di chuyển và hoạt động của địch ở phần đất thuộc hai quận Năm Căn và Cái Nước.

Khôi ra lệnh cho ba giang đình úi vào khoảnh đất trống ngay chánh của đồn. Báo cáo về bộ chỉ huy giang đoàn ở Năm Căn xong anh leo lên bờ. Tới trạm canh anh nói với người lính gác về nhiệm vụ của mình đồng thời xin gặp mặt cấp chỉ huy của anh ta. Liếc nhanh ba chiếc tàu đang nổ máy xong quan sát bộ quân phục và cái nón lưỡi trai của người lính hải quân anh ta cười nói một cách vui vẻ và thân thiện.

- Trung úy theo tui...

Không biết cấp bậc của lính hải quân nên anh ta gọi trung sĩ thành trung úy. Cười cười Khôi nghĩ thầm.

- Như thế càng hay... Mình dễ làm việc hơn...

Hai người đi trên con đường đất đen gồ ghề. Kẽm gai giăng mắc khắp nơi. Lon đờ hộp treo lưng lẳng khắp nơi.

- Trung úy coi chừng lựu đạn...

Chỉ vào giây kẽm gai giăng khắp bốn hướng xung quanh đồn anh ta cười tiếp.

- Tụi tui chôn mìn và gài lựu đạn dữ lắm. Cách đây mấy ngày tụi nó mò vào đụng phải mìn và lựu đạn chết tan thân mấy đứa...

- Chắc Việt Cộng về hoài hả anh?

- Trước đó thời ít hơn. Sau cái vụ Mậu Thân và tổng công kích đợt 2 tụi nó tấn công đồn ba lần mà dô hồng nổi...

Người lính dừng lại nơi một lô cốt thật lớn mà Khôi đoán là bộ chỉ huy đại đội. Đứng ngoài cửa lô cốt anh ta nói lớn.

- Ông thầy... Có ông trung úy hải quân muốn gặp Bà Bùi...

Một người lính già bước ra. Gọi là già bởi vì mái tóc muối tiêu và nét nhăn trên mặt nhưng nhìn kỹ ông ta không già vì ánh mắt tinh anh và nụ cười trẻ trung. Ông ta mặc bộ kaki cũ kỹ, nhàu nát và chân mang dép.

- Tôi là thượng sĩ Bang, đại đội phó... Mời trung úy vào...

Khôi bước vào một căn hầm hình vuông mỗi cạnh chừng bốn thước. Một

cái bàn được đóng bằng cây lấy ra từ vỏ của thùng đạn. Một chiếc giường nhỏ cũng bằng cây. Ba cái ghế đầu xiêu vẹo.

- Tôi và ba chiến đĩnh được biệt phái lên yểm trợ cho căn cứ này...

Nhìn ra khoảng trống dùng để ra vào anh cười tiếp.

- Nếu thượng sĩ có cần điều chi tôi sẵn sàng giúp đỡ...

- Cám ơn trung úy... Để tôi trình với Bà Bùi xong bà sẽ nói chuyện với trung úy sau...

Tuy hơi thắc mắc về danh từ " Bà Bùi " mà người lính và ông thượng sĩ nói nhưng Khôi chỉ cười.

- Tôi tên Khôi và tàu của tôi đậu ngoài kia...

Mặc dù có người lính canh dẫn đường nhưng ông thượng sĩ cũng theo đưa chân Khôi tới tận cổng mới quay trở vào. Dừng lại nơi cổng Khôi hỏi người lính canh.

- Tôi thấy có xóm nhà đặng kia... Chắc phải có chợ và quán hàng...

Hiểu ý Khôi người lính nói.

- Xóm đó có tiệm tạp hóa và cà phê nhưng trung úy và anh em nên coi chừng. Đừng ra đó vào ban đêm...

- Cám ơn anh... Tôi sẽ dặn mấy người lính của tôi...

Về tới tàu Khôi nói cho lính của mình biết về tình hình đồng thời căn dặn Sinh và Tuyên, thuyền phó của mình cho thủy thủ đoàn canh gác cẩn thận về ban đêm cũng như lúc nào cũng phải có người túc trực trên chiến đĩnh.

Ngồi trên mũi tàu Khôi nhìn khung cảnh thê lương và ảm đạm của vùng này. Nó hoang vu tới độ không có tên trên bản đồ hành chánh. Xung quanh là rừng tràm hay đước xen lẫn với cỏ cao chạy dài ra tới tận biển. Đây là vùng sinh lầy và nước mặn cho nên ít cây cối. Vả lại cây cối cũng không mọc được vì đạn bom của cả hai bên. Không gian thật im vắng và tĩnh mịch dường như không có sinh khí. Ngôi đồn trên kia cũng không thấy bóng người đi lại.

Mặt trời mất dạng sau hàng cây xanh đen. Bóng tối ập xuống xóa nhòa cảnh vật. Chiếc đồn cũng chìm trong bóng đêm thâm u trừ tháp canh hiện mờ mờ. Thỉnh thoảng có ánh đèn loé lên rồi tắt thật nhanh. Vì lý do an ninh nên tàu không được nổ máy ban đêm thành ra không có điện. Lính trên tàu

chỉ được phép dùng đèn pin. Người lính gác tàu đi đi lại lại. Tựa lưng vào ụ súng 20 ly Khôi nhìn về hướng bắc. Sài Gòn. Xa quá rồi. Những ngày rong chơi, hẹn hò. Ciné Eden. Ăn khô bò uống nước mía. Cô gái tên Liên giờ chỉ còn là hình bóng chìm sâu trong tâm tưởng cũng như anh đang cố quên đi một cuộc tình đứt đoạn. Dù yêu nhau tha thiết hai đứa cũng phải xa nhau. Anh chưa chịu dừng chân trong lúc Liên muốn có một người chồng sáng vắc ô đi tối vắc ô về. Khôi không chịu được đời sống gò bó của một người lính văn phòng. Thế là hai đứa đồng ý chia tay dù biết xa nhau nhưng vẫn nhớ nhau hoài. Trước khi lấy chồng Liên có viết thư mời anh dự đám cưới nhưng khi đến tay anh thời chậm quá rồi. Từ đó anh tránh dây dưa tình cảm dù quen biết rất nhiều người. Có người hỏi sao không lấy vợ. Anh cười đáp chừng nào đất nước hòa bình sẽ lấy vợ cũng chưa muộn. Hòa bình đâu không thấy chỉ thấy chiến tranh càng ngày càng lan rộng. Những cô gái anh quen không chờ đợi được đã đi lấy chồng. Khôi cũng không giận hờn hay phiền trách điều đó. Anh hiểu con gái chỉ có một thời son sắc mà thôi. Họ không thể để tuổi xuân qua, không thể chờ đợi một người còn thích lang thang và mãi mê tìm kiếm...

Mặc dù không phải là phiên gác của mình nhưng Khôi cũng đưa starlight scope lên quan sát. Đây là thứ ống dòm cá nhân tối tân của hải quân Mỹ chuyên dùng để quan sát ban đêm. Vào những đêm trăng sáng hoặc có nhiều sao người ta có thể thấy rõ bóng người xa cả cây số. Xóm nhà lá hiện lên. Ngôi đền của Địa Phương Quân trước mặt. Khu rừng cây sáng rực. Tất cả đều yên tĩnh. Tất cả đều ngủ say trừ mấy tên đặc công hay mấy anh du kích địa phương đang rình mò.

9 giờ sáng. Chiếc Alpha 9 ủi vào một bãi trống cách xóm nhà lá chừng hai ba chục thước. Khôi và thủy thủ đoàn lên bờ. Họ có hai tiếng đồng hồ để ăn sáng, đi chợ và thăm dân cho biết sự tình. Lững thững đi trên con đường đất dọc theo bờ sông giây lát Khôi bước vào một quán ăn mà anh biết chắc là của người Tàu. Ở đâu cũng có họ. Ở đâu họ sống cũng được ngay cả những vùng hoang vu hẻo lánh nhất. U Minh Thượng cũng có họ. U Minh Hạ cũng có họ. Năm Căn. Cái Nước. Xẻo Rô. Miệt Thứ cũng có họ. Họ sinh sống bằng nghề mở quán bán cà phê, hủ tiếu mì hay tiệm tạp hóa hoặc

trông trọt.

Người chủ quán đặt bình trà xuống ngay lúc Khôi vừa kéo ghế.

- Nị uống cái chi?

- Xây chừng...

Khôi buông gọn hai tiếng. Một phút sau ly cà phê đen bốc khói được mang ra. Bỏ chút đường anh nhấp ngụm nhỏ. Cà phê không tệ lắm dù là cà phê dợt. Ở cái xứ khi ho cò gáy này mà có cà phê uống là nhất rồi. Cà phê dợt của mấy chú ba dù sao cũng còn ngon gấp mấy lần instant coffee của Mỹ. Anh chỉ uống một lần rồi không bao giờ uống nữa. Nó chua chua và nhạt nhèo không có mùi, không có vị gì hết. Gọi tô mì Khôi đốt điếu thuốc PallMall rồi im lặng nhìn ra con đường đất lồi lõm. Phía bên kia sông là rừng cây không cao lắm. Con sông Bảy Hạp bề ngang chỉ rộng hơn năm chục thước dù từ đây tới cửa biển chỉ xa khoảng hai ba cây số.

Nhâm nhi ly cà phê Khôi chăm chú nhìn một bóng người đang đi tới gần. Đó là một người đàn bà. Người đàn bà này mặc đồ cây di, mang boots sô và đội mũ lưỡi trai. Điều khiến cho anh chú ý là bên hông của bà ta xệ xuống khẩu Colt 45. Lính đàn bà thời anh không lạ nhưng lính đàn bà mang súng thời anh ít thấy. Huống chi bà lính này lại mang súng xệ bên hông giống như cao bồi. Khi bà lính này tới gần hơn nữa Khôi nhận ra bà ta còn trẻ và tóc dài. Dáng người nhỏ nhắn, thanh thanh cộng thêm khẩu Colt xệ bên hông làm cho bà ta trông ngộ nghĩnh, là lạ và đặc biệt. Thoạt trông bà ta không giống bất cứ người đàn bà nào mà anh đã gặp. Người đàn bà mang súng bước vào quán cà phê. Trông thấy người lính hải quân đang ngồi bà ta hất hàm.

- Lính dưới tàu hả?

Tuy hơi bất mãn về câu hỏi cộc lốc của bà ta nhưng Khôi cũng cười trả lời.

- Thưa bà tôi là lính hải quân đi công tác vùng này...

Trả lời xong Khôi đốt điếu thuốc rồi lơ đãng nhìn ra ngoài đường. Người đàn bà nói chuyện với chủ quán mấy câu rồi cũng bỏ đi.

12 giờ trưa. Chiếc Alpha 9 ủi vào bãi đất trống đối diện với quán cà phê. Thủy thủ đoàn lên bờ đi kiểm con nít bảo tới tàu lãnh quà. Việc này tuy không nằm trong công tác nhưng Khôi lại thích làm nhất. Quà cho trẻ con ở

vùng quê này cũng không tốn tiền và chúng cũng không đòi hỏi gì nhiều. Mỗi đứa được một phong kẹo cao su, một thỏi chocolate hay sang hơn là một hộp thịt ba lát, bánh lọt hoặc lon trái cây. Đây là những thứ nằm trong phần ration C của lính hải quân Mỹ bỏ lại khi bàn giao tàu mà nhân viên dưới tàu đều không đụng tới vì ngán tận cổ. Nó được Khôi thu nhặt cất kỹ rồi khi nào tới những vùng xa xôi hẻo lánh đem phát cho trẻ con. Anh cảm thấy sung sướng khi nhìn thấy nụ cười tươi vui và tiếng reo ngạc nhiên của những đứa trẻ nhà quê nghèo nàn.

Con nít kéo tới mỗi lúc một đông. Khôi đếm được chừng mười mấy đứa. Anh và thủy thủ đoàn phát cho mỗi đứa một phong kẹo cao su và một lon trái cây. Lãnh phần xong đám con nít tản mác thật nhanh. Đang tính thu dọn quà Khôi chợt nghe tiếng gọi.

- Bác ơi bác... Bác có kẹo cho cháu hôn bác...

Khôi ngược lên. Đứa bé gái chừng năm sáu tuổi đang nhìn anh mỉm cười. Nụ cười của nó thật dễ thương. Khuôn mặt trái soan với má lúm đồng tiền, hai mắt tròn to sáng long lanh, hàng mi cong dài và da trắng hồng đứa bé gái thật xinh xắn.

- Bác có nhiều thứ kẹo bánh lắm. Cháu muốn thứ nào?

- Dạ... Thứ nào cháu cũng muốn hết...

Khôi phì cười khi nghe câu trả lời của đứa bé.

- Cháu chỉ xin bác một phong kẹo cao su và một lon trái cây cho má của cháu...

Khôi thẫn thờ ngạc nhiên khi nghe câu nói của đứa bé. Anh hỏi trong lúc đưa cho nó hai phong chewing gum, một thỏi chocolate và một lon trái cây.

- Cháu tên gì vậy?

- Dạ... Cháu tên là Thùy Trâm...

Khôi đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Xuyên qua cái tên anh biết đứa bé gái này không phải sinh ra ở đây. Dân quê vùng này họ đặt tên con giản dị như Gáo, Mít, Dừa, Mận, Tư, Năm hay Bảy chứ không có đặt một cái tên lạ, đẹp và văn chương như Thùy Trâm.

- Má của cháu tên gì?

Đứa bé gái hơi nheo mắt nhìn Khôi. Cử chỉ của nó thật dễ thương và ngộ

nhỉnh.

- Bác hỏi tên của má cháu để làm gì?

- Thì bác muốn biết tên vậy mà. Tên của cháu đẹp vậy chắc tên của má cháu còn đẹp hơn nữa phải không?

- Cám ơn bác... Cháu nói tên của má cháu cho bác nghe rồi bác đừng học lại với má cháu nghe...

Khôi cười vui vì câu nói của Thùy Trâm.

- Ủ... Bác hứa là sẽ không học lại với má của cháu...

- Má cháu tên là Thùy Dung... Cám ơn bác cho quà... Cháu phải chạy về nhà không thôi má cháu đi kiếm...

Đứa bé gái chạy vụt đi. Khôi đứng nhìn theo bóng của nó khuất sau dãy nhà lá lụp xụp. Anh cảm thấy vui vui vì gặp được đứa bé gái xinh xắn, dễ thương và khôn ngoan. Anh nghĩ thầm chắc má của nó cũng giống như nó. Lắc đầu vì ý nghĩ vẫn vợ của mình anh thu dọn mấy thùng bánh kẹo vào trong tàu.

Đang ngồi đọc sách Khôi nghe có tiếng nói chuyện rồi lát sau Thành, một nhân viên trên tàu bước vào.

- Anh Khôi... Có một ông thượng sĩ trên đồn muốn nói chuyện với anh...

Khôi bước về phía mũi tàu. Anh thấy ông thượng sĩ Bang, đại đội phó đang đứng chờ.

- Bà Bùi của chúng tôi muốn gặp trung úy. Mời trung úy lên đồn...

Khôi hơi cau mày xong lấy lại vẻ tự nhiên.

- Ông vui lòng chờ một chút để tôi mang giày...

Lát sau trong bộ quân phục hải quân Khôi đi theo ông thượng sĩ lên đồn gặp Bà Bùi. Quanh co một hồi ông thượng sĩ dừng lại ở một căn hầm có cửa khép.

- Trung úy cứ vào... Bà Bùi đang ở trong đó...

Khôi gõ cửa. Trong căn hầm vang lên giọng nói thanh thanh.

- Mời trung úy vào...

Khôi xô cửa. Anh hơi khựng lại khi thấy người đàn bà mang súng mà anh đã gặp nơi quán cà phê. Còn Bà Bùi cũng lộ vẻ ngạc nhiên khi gặp lại người lính hải quân mà bà ta đã gặp trong quán cà phê ngày hôm qua. Hai

người nhìn nhau giây lát rồi Bà Bùi đứng lên và đưa tay ra. Khôi nắm lấy bàn tay mềm ấm của bà đại đội trưởng kiêm chỉ huy trưởng căn cứ Bảy Hạp.

- Mời trung úy ngồi...

Khôi thông thả ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chủ nhân qua chiếc bàn đóng từ những mảnh ván của thùng đạn.

- Tôi xin lỗi trung úy về sự hiểu lầm ngày hôm qua...

- Thưa bà không có chi... Tôi không để ý tới chuyện nhỏ nhặt đó...

Ngừng lại giây lát Khôi cười tiếp.

- Tôi tên Khôi thưa bà...

Khôi xưng tên mình trước như nhằm ý cho người đối diện phải xưng tên. Anh cảm thấy không được thoải mái khi phải nói chuyện với một người đàn bà nắm chức vụ đại đội trưởng kiêm chỉ huy trưởng căn cứ.

- Trung úy cứ gọi tôi là " Bà Bùi "...

Khôi hơi nhếch môi cười. Mặc dù thấy nụ cười của người lính hải quân nhưng Bà Bùi vẫn tảng lờ.

- Sở dĩ tôi mời trung úy lên đây là vì một việc cần thiết...

- Tôi xin nghe bà nói...

- Sáng mai tôi sẽ chỉ huy đại đội mở cuộc hành quân lục xét cũng như dò tìm vị trí đặt súng cối của địch. Tôi cần tàu chở quân...

- Điều này không có gì trở ngại với tôi...

- Cám ơn trung úy... Ngoài ra tôi cần sự yểm trợ tác xạ của tàu trong trường hợp bị địch tấn công...

- Tôi cũng không thấy có điều gì trở ngại...

Khôi nói bằng giọng thật bình thường nếu không muốn nói là lạnh nhạt. Dường như cảm thấy điều đó Bà Bùi cười nói trong lúc trái tẩm bản đồ lên trên mặt bàn.

- Khu vực mà chúng tôi định lục soát là đây...

Nhìn theo ngón tay thon dài với móng tay đỏ hồng Khôi thấy khu vực hành quân nằm lọt giữa sông Bảy Hạp và rạch Năm Căn rồi chạy dài ra tới bờ biển. Tuy là vùng sinh lầy nhưng cũng có những gò đất cao và rừng thưa khá dày rất tiện cho địch ẩn nấp để đặt súng cối pháo vào đồn.

- Nếu không có chi phiền tôi mời ông đổ bộ với chúng tôi...
- Thưa bà tôi là lính hải quân chứ không phải là lính bộ binh. Nếu muốn lên bờ tôi phải được phép của cấp trên...

- Chúng ta sẽ không đi sâu và cũng không ở lâu...

Bà Bùi kẻo nài. Khôi nói ngắn gọn.

- Thưa bà tôi rất tiếc...

- Hay là ông lạnh căng...

Khôi nhú mày khi nghe câu nói khích cùng với nụ cười mỉa của *Bà Bùi*.

- Thưa bà tôi không lạnh căng... Tôi cũng không sợ chết... Tuy nhiên nếu bà muốn tôi sẽ thi hành. Tôi là lính biệt phái mà...

Bà Bùi nở nụ cười tươi tắn và thích thú vì kế khích tướng của mình đã thành công.

- Cám ơn ông... Bây giờ tôi xin đưa ông về để cho ông có thời giờ chuẩn bị...

Không nói tiếng nào Khôi đứng dậy.

- Cám ơn bà tôi biết đường trở về tàu...

Bà Bùi thân đưa khách ra khỏi hầm trú ẩn. Đứng nhìn theo bóng người lính hải quân đi trên con đường mòn bà ta lẩm bẫm.

- Ông lính này coi vậy mà có anh hùng tính...

9 giờ sáng. Toán lính Địa Phương Quân lần lượt xuống hai chiếc Alpha 9 và Tango 12. Tàu đi vào rạch Năm Căn chùng cây số xong ủi vào bờ. Dặn dò Sinh và Tuyên mấy lời xong Khôi theo *Bà Bùi* lên bờ. Như đã quen với địa thế tiểu đội chia làm hai toán đi sâu vào trong để lục soát. *Bà Bùi* quay chỗ khác dấu nụ cười khi thấy Khôi mặc trây di và mang súng như lính bộ binh.

Toán đi bên trái báo cáo tìm thấy dấu vết của địch. Vừa lúc đó có tiếng súng nổ dồn dập. Biệt lính của mình chạm địch *Bà Bùi* dẫn toán thứ nhì lên tiếp viện. Địa thế của vùng này khá trống trải. Chỉ có vài gò đất cao bằng người đứng. Địch quân nấp sau các gò đất và hầm hố đào sẵn nên chiếm được lợi thế. Ngay trước mặt Khôi và *Bà Bùi* nấp là mô đất cao hơn hết. Địch bố trí khẩu trung liên và súng AK bắn khá chính xác khiến cho lính không dám ngóc đầu lên. Chỉ với khẩu trung liên và vài khẩu súng bá đở

hay AK mà địch cầm chân hơn hai chục người lính..

Quan sát địa thế xong Khôi nói với Bà Bùi.

- Bà thấy mô đất phía bên phải của chúng ta không. Nếu tới đó được thời tôi có thể dùng khẩu M79 để phá hủy ổ trung liên của chúng...

- Làm sao ông tới đó được...

- Bà và anh em nổ súng tối đa khiến cho địch không ngóc đầu lên. Tôi sẽ bò tới mô đất đó...

- Ông cẩn thận...

Nguyên trung đội tập trung hoá lực bắn vào mô đất có ổ trung liên. Khôi bò thật nhanh rồi mất dạng trong các lùm cây. Bây giờ Bà Bùi hơi lo âu và hồi hận vì để Khôi đi có một mình. Rủi có bề gì thời... Chăm chú nhìn về mô đất bên phải xế với mô đất cao nơi địch bố trí khẩu trung liên bà ta mừng rỡ khi thấy bóng người lính hải quân thấp thoáng. Ầm... Ầm thanh vang chát chúa cùng với tiếng la hét nơi mô đất cao nhất rồi tiếng súng của địch im hẳn. Mừng rỡ Bà Bùi ra lệnh cho trung đội tiến lên lục soát. Họ thấy ba xác chết không còn nguyên vẹn. Khẩu trung liên nằm chỏng gọng còn hai khẩu súng bá đờ và AK không bị hư hại gì hết.

- Tôi chỉ bắn có một viên thôi... Thật là may mắn...

Bà Bùi làm thinh khi nghe Khôi nói. Cho lính tiếp tục lục soát chừng một lát không thấy có gì hết bà ta ra lệnh trở về tàu. Trước khi trở về đồn bà ta nói với Khôi.

- Hôm nào tôi sẽ làm tiệc mời ông lên ăn mừng chiến thắng...

- Có gì đâu mà bà phải bận tâm...

Đứng nơi mũi tàu Khôi nói với bà đại đội trưởng. Nhìn theo dáng đi nhanh nhẹn của người đàn bà anh lắc đầu mỉm cười.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 2

Đang ngồi uống cà phê Khôi thấy Bà Bùi nắm tay một đứa bé đi vào tiệm tạp hóa xế chỗ mình ngồi chừng hai ba chục thước. Anh gật gù cười khi nhận ra đứa bé đó chính là đứa bé gái tên Thùy Trâm. Trả tiền cà phê xong Khôi về tàu. Nhân viên cho biết có một người tự xưng là Bà Bùi tới kiểm nhưng không có anh nên bà ta nói sáng mai sẽ trở lại.

Đang ngồi nói chuyện với Tuyên sau lái tàu Khôi thấy Thành bước vào cho biết có người kiểm. Ra tới mũi tàu anh thấy Bà Bùi đang đứng chờ. Hôm nay bà ta mặc bộ bà ba đen, mang giày bố và khẩu Colt 45 xệ bên hông. Dường như nó là vật bất ly thân của bà ta.

- Tôi mời ông lên nhà tôi ăn cơm trưa. Chắc ông không từ chối...

- Bà có lòng tốt thời tôi đâu từ chối được... Bà chờ tôi một chút...

Hai người đi song song trên con đường đất dọc theo bờ sông mà không ai nói với ai lời nào. Cho tới lúc quẹo vào cổng đồn Bà Bùi mới lên tiếng.

- Ông coi chừng lựu đạn gài hai bên...

- Cám ơn bà... Chắc Việt Cộng về thường lắm thưa bà?

Liếc nhanh người đàn ông đi bên cạnh Bà Bùi trả lời:

- Thưa ông pháo kích thời nhiều hơn nhất là sau tết Mậu Thân đặc công của tụi nó lên vào hoài... Có lần tụi nó lọt vào tận hàng rào mới bị phát giác...

Khôi hơi nhếch môi cười. Anh nhận thấy sự thay đổi nơi người chỉ huy của căn cứ Bảy Hạp. Bà ta ăn nói lịch sự, mềm mỏng và lễ phép hơn lúc ban đầu.

- Đặc công của tụi nó giỏi lắm... Tàu hải quân chìm hoài vì bị trúng mìn của tụi nó...

- Ông Khôi chắc đi lính lâu rồi?

- Cũng khá lâu thưa bà...

Khôi trả lời lững lơ khi nghe câu hỏi thăm dò hay tìm hiểu của Bà Bùi. Mình không nên để cho người ta biết về mình nhiều quá. Anh nói thầm như thế. Bà Bùi cũng không hỏi gì thêm. Lính ở đồn có cái lạ là mỗi khi gặp

BàBùi họ không giơ tay chào mà chấp tay xá ba cái. Tuy thấy điều đó nhưng Khôi không lên tiếng hỏi. Hai người đi xuyên qua một dãy giao thông hào và hầm trú ẩn rồi tới khu gia binh chừng hai ba chục căn nhà lụp xụp lọt tôn vách ván.

Xô cửa vào Bà Bùi nói với khách:

- Mời ông ngồi... Nhà nghèo không có gì hết...

- Còn rộng hơn tàu của tôi...

Khôi cười nói đùa. Nhà này đúng là nhà của lính. Phía sau anh đoán là nhà bếp còn giường ngủ được ngăn cách với chỗ tiếp khách bằng cái màn vải cũ kỹ và phai màu. Cái bàn vuông nhỏ và chỉ có hai chiếc ghế.

- Tôi ít khi có khách... Ông Khôi uống nước gì?

- Nước lạnh thưa bà...

- Xin lỗi ông tôi không có nước lạnh...

Khôi nhìn chủ nhân. Hiểu ý Bà Bùi cười nhẹ.

- Tôi có bia 33. Ông uống được không?

- Một chai thôi được...

Bỏ vào trong giây lát bà chủ nhà mang ra hai cái ly nhựa có mấy viên đá cục. Rót bia vào hai cái ly xong bà ta cười.

- Mời ông...

Bà chủ nhà đưa ly lên tỏ ý mời khách. Nhấp ngụm bia Khôi cười hỏi.

- Hình như bà không phải là dân ở đây?

Đưa ly bia lên nhấm môi bà chủ nhà nhìn khách.

- Lý do nào khiến cho ông nói tôi không phải là dân ở đây?

- Tôi thấy bà khác với người dân địa phương...

Bà chủ nhà lắc đầu.

- Ông lầm rồi...

Khôi cười cười.

- Tôi xin lỗi bà về nhận xét của tôi...

Bà chủ nhà không nói bỏ vào trong. Lát sau bà ta bắt đầu dọn cơm.

- Tôi xin phép được giúp bà...

- Cám ơn ông nhưng ông cứ uống bia...

Bữa cơm đạm bạc. Một tô canh bầu. Một đĩa cá chiên. Một đĩa rau luộc.

- Mời ông ăn thử món ăn địa phương. Xin báo trước là tôi nấu ăn tẻ lắm...

- Còn ngon hơn đồ hộp của Mỹ...

Nói xong Khôi cầm đũa. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện trời trăng mây nước. Lát sau cơm và thức ăn đã biến mất.

- Bà nấu ăn thật ngon. Lâu lắm rồi tôi mới được ăn bữa cơm có vẻ gia đình...

Ánh mắt của bà chủ nhà long lanh hơn cùng với nụ cười tươi hơn.

- Cám ơn ông... Ở dưới tàu các ông ăn gì?

- Thường thì cơm canh cá kho nhưng mì gói làm chuẩn. Còn đồ hộp thì chúng tôi ngán tới đây...

Khôi đưa tay lên ngang cổ trong lúc le lưỡi. Cử chỉ của anh khiến cho Bà Bùi phải bật cười.

- Thường thường khi lãnh đồ hộp chúng tôi đem ra bán cho dân chúng rồi lấy tiền đó mua thức ăn của mình...

- Chúng tôi ít khi ăn đồ hộp. Thỉnh thoảng trên quận hay tỉnh gửi xuống cho một vài thùng...

- Thưa bà tôi có ý kiến...

- Mời ông...

- Tàu của tôi có nhiều đồ hộp lắm mà nhân viên không ai muốn ăn. Nó là của người Mỹ bỏ lại. Tôi thường hay phát cho trẻ con các vùng mà tàu đi công tác. Tôi xin phép bà được phân phát cho các gia đình binh sĩ trong đồn để họ ăn cho biết...

Thấy bà chủ nhà còn do dự Khôi nói với giọng van nài.

- Thưa bà của không đáng bao nhiêu... Tôi chỉ muốn gây thêm sự thân mật giữa anh em binh sĩ trên đồn và dưới tàu. Dù gì mình cũng là những người cùng đứng chung chiến tuyến...

Liếc nhanh khách Bà Bùi cười.

- Ông đã nói như thế thì tôi xin nhận lời và cám ơn lòng tốt của ông...

- Không có chi thưa bà... Thấy mấy trẻ em ở đây tôi nhớ lại lúc tôi còn nhỏ...

Xô ghé đứng dậy bà chủ nhà nói nhanh.

- Tôi mời ông đi quan sát quanh đồn cho tiêu cơm...

- Bà không sợ tôi làm nội tuyến cho Việt Cộng?

Khôi cười nói đùa trong lúc bước song song với chủ nhà.

- Tôi không tin ông theo Việt Cộng...

- Bà lầm rồi...

- Ngày mai thời tôi không biết nhưng ngay lúc này tôi tin là tôi không lầm...

Khôi cười im lặng vì câu nói của Bà Bùi. Hai người đi một vòng. Khôi nhận xét thấy đồn nằm lẻ loi nơi giữa một vùng đồng trống. Từ hàng rào ngoài cùng tới xóm nhà lá của dân cũng khá xa chừng hai ba trăm thước. Hàng rào kẽm gai giăng mắc khắp nơi. Bốn góc đồn có bốn vọng gác khá cao. Dọc theo giao thông hào có các ụ làm bằng bao cát khá lớn. Một lô cốt lớn nhất nhìn thẳng ra bờ sông đối diện với rạch Năm Căn mà Khôi đoán là hầm chỉ huy.

- Ông có ý kiến gì về hệ thống phòng thủ của đồn?

Khôi cười vì câu hỏi của Bà Bùi.

- Tôi là lính hải quân... Tôi đâu có biết gì...

- Tôi biết ông là lính hải quân. Tôi chỉ hỏi ý kiến của ông dù là " ý kiến không biết gì "...

Bà Bùi nhẹ nhàng ngắt lời người đối thoại. Thấy Khôi hơi có vẻ giận bà ta cười giả lả.

- Tôi xin lỗi ông... Ông làm ơn nói cho tôi nghe cái ý kiến không biết gì của ông đi...

- Tại sao bà lại muốn biết ý kiến của một người lính hải quân không có kinh nghiệm đánh giặc trên bờ...

- Tôi nói ra ông đừng giận thời tôi mới nói...

- Bà cứ nói... Tôi hứa là không phiền giận...

- Ông nhớ lần mình đổ bộ không?

Khôi mỉm cười gật đầu. Anh cười vì chữ " mình " mà Bà Bùi đã dùng.

- Hồi tưởng lại trận đụng độ đó tôi có cảm tưởng ông không phải là một người lính hải quân thuần túy...

Bà Bùi nhìn người đối thoại như muốn bắt mạch. Không thấy nét mặt Khôi có gì khác lạ bà ta nói tiếp.

- Tôi nghĩ ông phải ở một đơn vị tác chiến như bộ binh, biệt động quân, thủy quân lục chiến hay nhảy dù trước khi thành lính hải quân...

Khôi cười cười lảng sang chuyện khác.

- Bà đã hỏi ý kiến thời tôi xin trả lời. Hệ thống phòng thủ thời tạm coi như chặt chẽ chỉ có điều là vũ khí thô sơ và nhất là mìn hay lựu đạn gài chung quanh đồn ít quá. Nếu địch dùng chiến thuật biến người thời đồn sẽ bị tràn ngập...

Bà Bùi thở hơi thật dài.

- Như vậy mà ông nói là ông không biết gì... Đó cũng là mối lo của tôi. Tôi có xin quận và tỉnh tân trang vũ khí thời họ bảo chờ. Họ nói địa phương quân nằm ở cuối danh sách của quân đội...

- Tôi biết... Địa phương quân và nghĩa quân là con nuôi hay con ghẻ...

Nhìn Khôi *Bà Bùi* cười nói đùa.

- Ông biết hết trơn mà cứ nói là không biết. Ông nói thiệt đi... Ông nói thiệt cho tôi biết đi ông ở binh chủng nào...

Khôi cười cười làm thinh. Bà chỉ huy trưởng căn cứ Bảy Hạp cười đùa bằng giọng nói thân mật.

- Ông có một bí mật... Ngày nào đó tôi sẽ khám phá ra bí mật của ông...

- Bà cũng có một bí mật... Ngày nào đó tôi sẽ khám phá ra bí mật của bà...

Hai người nhìn nhau như đo lường về câu nói của người kia rồi cuối cùng Khôi lên tiếng.

- Thử xem ai khám phá ra trước...

Bà Bùi nở nụ cười duyên dáng.

- Tôi cá với ông là tôi sẽ khám phá ra bí mật của ông trước...

Khôi cười cười.

- Tôi hy vọng bà sẽ được hài lòng...

- Ông học bắn súng M79 ở đâu mà bắn giỏi vậy?

- Bà bắt đầu cuộc điều tra của bà phải không?

Bà Bùi cười thánh thót.

- Ông khôn ngoan quá khiến cho cuộc điều tra của tôi trở thành khó khăn...

- Tôi học bắn súng ở trung tâm huấn luyện hải quân thưa bà...

- Ông không thành thật rồi... Năm sáu năm trước đây trung tâm huấn luyện

hải quân làm gì có M79 để cho ông học...

Khôi cười nhưng trong lòng hơi ngạc nhiên về sự hiểu biết của người đàn bà kỳ lạ này.

- Tôi đã nói với bà là lù khù có ông cù độ mạng...

Bà Bùi giơ ngón tay trở ra như muốn xia vào trán Khôi.

- Ông mà lù khù... Ông khôn tổ bà mà giả dạng ngu cho người ta...

Khôi cười lớn. Tiếng cười của anh lan trong gió.

- Ngày mai ông có làm việc gì không ông Khôi?

- Tôi chắc là không ngoại trừ soạn các lon đồ hộp để giao cho bà...

- Tôi mời ông đi tập bắn súng với tôi...

- Tôi sẵn sàng. Chỉ sợ tôi bắn dở làm bà mất hứng...

- Ông khiêm nhường quá...

Hai người trở lại nhà. Mặc dù chủ nhà cầm cọng nhưng Khôi nói mình cần phải viết bản báo cáo về đơn vị nên xin từ giả. Thân đưa khách ra tận cổng đôn *Bà Bùi* còn đứng nhìn theo cho tới khi Khôi xuống tàu mới quay trở lại.

Bà Bùi cười tươi tắn khi thấy Khôi đang ngồi nơi mũi tàu chờ mình.

- Ông tính đi tìm Việt Cộng hay sao mà đem nhiều súng đạn vậy?

Khôi cười cười khi thấy bà ta mang trên vai khẩu Carbine M2.

- Tôi đem theo một khẩu M16 và một khẩu M79 để cho bà bắn thử. Nếu bà thích thời tôi sẽ có một đề nghị...

Bước song song trên con đường đất dẫn ra bờ biển *Bà Bùi* quay nhìn Khôi.

- Xin ông chuyển lời cảm ơn của tôi và toàn thể binh sĩ và gia đình của họ về món quà quý giá của nhân viên ba chiếc tàu. Mấy bà vợ của anh em binh sĩ sung sướng được ăn thịt heo, trái cây và chocolat. Họ nói đồ hộp ngon quá mà sao mấy ông hải quân lại chê...

Khôi cười vui vẻ.

- Nếu họ được ăn hoài như chúng tôi thời họ cũng sẽ ngán tới cổ...

- Thấy mấy em nhỏ nhai chewing gum mà thương. Nhiều đứa nhai rồi nuốt luôn không chịu nhả ra...

- Riêng cá nhân tôi xin cảm ơn ông...

Khôi đùa một câu.

- Bà muốn nói là cá nhân bà cảm ơn cá nhân tôi...

- Ông nghĩ như thế cũng được...

- Tôi làm vì hai lý do. Thứ nhất là bày tỏ lòng biết ơn của tôi đối với những người lính của bà. Họ hy sinh nhiều nhưng không được đền bù xứng đáng. Lý do thứ nhì là lý do cá nhân. Tôi cảm ơn bà cho tôi ăn một bữa cơm ngon và cũng với hy vọng bà sẽ mời tôi ăn một bữa cơm khác...

- Lý do nào quan trọng hơn?

Cười cười không trả lời Khôi hỏi lại.

- Bà muốn tập bắn nơi nào?

- Ông thấy gốc cây đó không...

Hai người dừng lại. Tháo khẩu M16 trên vai xuống Khôi đưa cho Bà Bùi.

Chỉ sơ cho bà ta cách nạp đạn, lên đạn, cách nhắm mục tiêu anh cười nói.

- Bà thử đi... Nó khác hơn khẩu M2 của bà nhiều lắm...

Bà Bùi đưa súng lên vai nhắm mục tiêu xong bóp cò. Khôi nhận thấy mặc dù chân yếu tay mềm song bà ta bắn khá chính xác. Nếu có thời gian tập luyện để quen với loại súng mới này bà ta sẽ bắn giỏi hơn nhiều lắm.

Bắn hết một băng đạn Bà Bùi cười nói với Khôi.

- Súng này ít giật hơn M2... Tôi thích lắm...

- Nó bắn nhanh và xa hơn M2 đồng thời sức phá hoại của nó cũng mạnh hơn. Bây giờ tới phiên M79...

Khôi chỉ cách nạp đạn, nhắm mục tiêu xong đưa khẩu súng cho Bà Bùi.

- Có hai cách bắn M79. Đó là bắn thẳng hoặc bắn vòng cầu. Khi nào địch ở gần quá mình có thể bắn trực xạ như súng thường còn bắn vòng cầu thời dùng cho mục tiêu xa hơn...

Bà Bùi cười thích thú khi thấy bùn đất bay tứ tung trước mặt mình chừng ba bốn chục thước.

- Ước gì tôi có được vài khẩu súng này...

Khôi quay qua cười nói.

- Tôi có thể giúp bà chuyện đó...

- Tôi không hiểu ý của ông...

- Tàu của tôi có nhiều súng lắm. Những khẩu súng này không có trong danh sách của đơn vị. Tôi muốn nói là nếu các khẩu súng này có mất thời

cũng không ai hay biết. Tôi có thể cung cấp cho đại đội của bà một số M16, M79, trung liên, đại liên và lựu đạn...

Bà Bùi quay nhìn Khôi đăm đăm. Người lính thủy nhìn thấy ánh mắt long lanh, làn da mặt hơi hồng lên vì ánh mặt trời và đôi môi hồng hơi mím lại như cố gắng để không cười.

- Lý do nào thúc đẩy ông muốn giúp tôi?

Khôi cười cười.

- Tôi không muốn bà chết. Bà còn sống thời tôi mới được bà mời ăn cơm và nhất là tôi mới còn có cơ hội khám phá ra cái bí mật của bà...

Bà Bùi cười đùa.

- Hóa ra ông giúp tôi vì có lợi cho ông chứ không phải vì ông...

Bà ta bỏ lửng câu nói ở đó.

- Còn một lý do nữa mà tôi chưa muốn nói ra...

- Lý do gì ông nói cho tôi nghe đi...

Khôi nhìn ra bìa rừng xa xa. Anh hơi mím cười khi nghe giọng nói nhuốm chút năn nỉ và nhong nhẽo của Bà Bùi. Anh cũng biết bà ta đang ngăm mình.

- Khi nào có dịp tôi sẽ nói cho bà nghe...

- Ông nhớ lời ông hứa nghe chưa...

Khôi cười lớn.

- Thôi mình đi về. Chắc cũng phải hai ba ngày nữa tôi mới có thể giao súng cho bà được...

- Giúp tôi ông có bị rắc rối gì không?

- Không... Tôi cần thời giờ để kiểm kê vũ khí trên tàu. Những khẩu súng nào không có tên trong danh sách sẽ được xem như thừa...

Hai người vừa đi vừa trò chuyện thân mật như bạn. Tới nơi tàu đậu Khôi mời Bà Bùi xuống tàu uống nước nhưng bà ta từ chối nói cần phải về nấu cơm.

Ba ngày. Khôi bận bù đầu vì phải lục lọi khắp nơi trong tàu để kiểm kê vũ khí và đạn dược. So sánh bản danh sách thực thụ của tàu với bản danh sách tự kiểm kê Khôi biết mình dư thừa khá nhiều súng đạn. Điều này cũng do ở chương trình *Việt Nam Hoá Chiến Tranh* và *Chuyển Giao Cấp Tốc* của

quân đội Hoa Kỳ. Cuối năm 1967 Khôi được thuyền chuyển xuống chiến đình do trung sĩ nhất Bob Kent làm thuyền trưởng. Anh tập sự dưới quyền của ông ta để sau đó ông ta sẽ bàn giao chiến đình lại cho anh chỉ huy. Nhờ số vốn liếng Anh ngữ học ở trường và Hội Việt- Mỹ Khôi quen với thủy thủ đoàn trên tàu và sau đó trở thành bạn thân của Kent. Cũng vì lý do này mà khi giao tàu Kent chỉ bàn giao cho có lệ và chỉ lập bản danh sách rất sơ sài. Ông ta sắp về hưu nên cũng chẳng để ý tới việc lập sổ sách một cách chính xác. Điều này chỉ có mình anh biết và được anh giữ kín không tiết lộ cho ai kể cả nhân viên trên tàu. So sánh lại hai danh sách một lần nữa Khôi thấy mình cần phải lập một bản danh sách thứ ba. Theo bảng danh sách này anh có ba khẩu đại liên M60, mười sáu khẩu M16 mà mười hai khẩu còn nguyên trong thùng, ba khẩu M14, bảy khẩu M79, tám thùng lựu đạn, mười một thùng đạn M16, mười lăm thùng đạn đại liên M60, bảy thùng đạn M79, sáu thùng đạn trung liên M14 và ba thùng trái sáng. Điều làm cho Khôi lo âu là không biết làm sao để giao cho Bà Bùi số lượng vũ khí lớn mà các nhân viên trên tàu không hay biết. Suy đi tính lại Khôi thấy mình cần phải bàn tính với bà ta với hy vọng tìm ra giải đáp cho vấn đề khá phức tạp này.

Giơ tay chào Khôi người lính gác công cười nói một cách vui vẻ.

- Kính chào trung úy... Trung úy mạnh khoẻ không?

Đưa gói thuốc PallMall ra mời người lính Khôi cười hỏi.

- Cám ơn anh... Bà Bùi chắc có trong đồn phải không anh?

- Dạ... Từ sáng tới giờ tôi không thấy bà ra đây...

Vào tới trong đồn Khôi thấy Bà Bùi đang bước ra. Thấy Khôi bà ta cười lên tiếng.

- Tôi đang định tìm ông...

- Tôi cũng tính gặp bà...

- Mời ông vào văn phòng của tôi...

Hai người bước vào phòng làm việc. Ngồi xuống chiếc ghế đầu Khôi nhìn người đối diện.

- Tôi có một tin vui cho bà. Đây là số vũ khí mà tôi định giao cho bà...

Khôi đưa bảng danh sách và Bà Bùi tròn mắt khi đọc. Ngược lên nhìn Khôi

bà ta nói với giọng vui mừng và cảm động.

- Tôi không biết nói gì để cảm ơn ông...

- Tôi chỉ giúp đỡ những người bạn cùng chiến tuyến với mình...

- Tôi xin mời ông bữa cơm chiều hôm nay...

Khôi cười.

- Cảm ơn bà nhưng tôi không thể ăn cơm khi chưa tìm ra cách để giao số vũ khí tới tay bà. Dù đây là số vũ khí dư thừa nhưng tôi cũng không muốn nhân viên trên tàu biết...

- Tôi hiểu ý của ông... Nếu không cho tôi ông cũng đem đổ xuống sông...

Khôi lộ vẻ mừng rỡ khi nghe câu nói của BàBùi. Gõ gõ ngón tay trở lên mặt bàn mấy cái Khôi cười cười.

- Nhờ bà nói mà tôi nghĩ ra một cách... Tôi sẽ đem súng đạn quăng xuống sông để cho lính của bà vớt lên...

- Ông thấy chưa... Tôi nói ông là một người khôn ngoan có sai đâu...

- Cảm ơn bà... Chính bà cho tôi ý kiến đó... Bà cho lính chuẩn bị và thấy khi nào tôi treo lá cờ màu đỏ là chúng ta bắt đầu...

12 giờ trưa. Chiếc Alpha 11 đi tuần tiêu. Tango 12 chở nhân viên đi chợ ở Đầm Cùn chỉ còn một mình Khôi ở lại với chiếc Alpha 9. Anh vội vã treo lá cờ đỏ lên mũi. Chẳng mười lăm phút sau anh thấy chiếc ghe khá lớn xuôi dòng ra biển rồi dừng lại cách tàu chừng mười thước. Khôi bắt đầu liệng súng trước vì những thứ này nhẹ hơn. Sau đó mới tới các thùng đạn và lựu đạn. Công việc này khá nặng nhọc và mất thời giờ vì anh phải khiêng từ dưới hầm lên bong tàu xong mới thả xuống nước. Anh thấy BàBùi ngồi nơi mũi ghe chỉ huy lính vớt súng. Sông Bảy Hạp không sâu lắm vả lại nhằm nước ròng cho nên lính không cần phải lặn sâu. Chẳng hơn tiếng đồng hồ việc vớt súng hoàn tất. Khôi an tâm vì nhân viên của ba chiếc tàu vẫn chưa về tới. Đứng sau lái tàu nhìn thấy nét mặt vui mừng của những người lính địa phương quân anh cảm thấy hài lòng vì nghĩ mình vừa làm được điều gì có ý nghĩa cho một ngày.

Đang uống cà phê trong quán Khôi thấy một người lính đi xăm xăm về hướng của mình đang ngồi. Bước vào quán chấp tay xá Khôi anh ta cười nói.

- Thừa trung úy... Bà Bùi của tôi mời trung úy lên đồn...

- Có chuyện gì không anh?

- Dạ tôi không biết... Chỉ biết bả sai tôi xuống tàu kiểm trung úy. Mấy anh hải quân chỉ tôi ra đây...

Khôi mời người lính ly cà phê nhưng anh ta từ chối vì sợ Bà Bùi chờ. Khôi cười nói.

- Thì anh cứ đổ thừa là tôi không chịu đi cho tới khi nào uống xong cà phê...

Không đợi người lính có ý kiến Khôi gọi cho anh ta ly cà phê sữa đá. Trong lúc nhâm nhi cà phê hai người trò chuyện với nhau. Anh ta cho biết tên là Đặng, hai mươi hai tuổi, đi lính được hơn hai năm.

- Hình như Bà Bùi là người ở xứ khác tới phải không anh?

- Dạ... Tôi nghe anh em nói bà ta ở đâu xa lắm. Hình như ở miệt Sài Gòn...

Khôi mỉm cười mời người lính điếu thuốc PallMall. Bật lửa cho anh ta đốt thuốc Khôi cười khi thấy anh ta hít hơi dài rồi ém hơi thật lâu mới từ từ thở ra.

- Thuốc này thơm và ngon thật...

Hít một hơi nữa rồi anh ta nói tiếp.

- Bả có chồng... Chồng bả là người ở ngoài tỉnh Cà Mau... Ông là đại đội trưởng của tụi tui. Hồi Tết Mậu Thân tui nó đánh đồn ông và một ít anh em bị chết. Từ đó quận cho bả lên thay ông coi tụi tui. Trung úy biết không bả là đàn bà mà đánh giặc giỏi không thua đàn ông...

Đặng nói hơi dài dường như để có chuyện nói hoặc để cảm ơn Khôi đã mời uống cà phê và hút thuốc lá.

- Thôi mình đi...

Khôi trả tiền rồi đứng lên. Đặng cười nói.

- Trung úy cứ vào đồn. Tôi còn phải đi chợ cho vợ của tôi...

Cười chào Đặng Khôi ấn vào tay gói PallMall còn phân nữa.

- Cảm ơn trung úy...

Vỗ vai Đặng Khôi cười.

- Không có chi... Mai một tôi mời anh châu cà phê nữa nghe...

Chầm chậm bước trên con đường dẫn vào đồn anh thầm thích thú vì khai

thác được chút ít về bí mật của người đàn bà mà anh cảm thấy... Khôi lắc đầu như cố xua đuổi những ý tưởng vu vơ của mình.

Dường như hơi nóng lòng nên thượng sĩ Bang đưa Khôi vào phòng làm việc của cấp chỉ huy. Chờ cho tới khi ông thượng sĩ đại đội phó đã bỏ đi Bà Bùi nói với Khôi bằng giọng có chút hờn mát và có chút gì nhõng nhẽo

- Tôi chờ ông lâu muốn chết...

- Tôi xin lỗi bà... Bà kiểm tôi có chuyện chi?

- Bộ phải có chuyện chi tôi mới kiểm ông sao?

Khôi cười cười vì câu hỏi dấm dăn của bà trưởng đồn. Hình như còn hờn mát bà ta buông gọn.

- Mời ông theo tôi...

Bà Bùi đi trước dẫn đường. Lát sau hai người bước vào khoảng sân nhỏ bày la liệt súng ống. Thượng sĩ Bang và ba trung đội trưởng đều có mặt. Bà đại đội trưởng cất giọng thanh thanh.

- Súng đã được chúng tôi lau chùi rồi. Đa số là súng mới còn nguyên trong bao nên không bị thấm nước. Chỉ có bốn khẩu M16 thời bị nước vô nòng nhưng chúng tôi không ai biết tháo ra nên còn chờ ông dạy cho lính tháo ráp...

Khôi cầm lấy một khẩu M16 lên quan sát. Súng bị thấm nước mặn cần phải được tháo ra lau chùi cẩn thận.

- Tôi nhờ một anh nào đi xuống tàu gặp nhân viên của tôi và bảo họ đưa cho tôi hai ba cái cây thông nòng súng với mấy chai dầu chùi súng...

Một người lính bỏ đi. Khôi bấm nút lấy băng đạn ra, kéo cơ bấm ba lần xong đưa súng lên trời rồi bấm cò. Bà Bùi và toàn thể lính đều ngạc nhiên khi thấy Khôi tháo rời khẩu M16 thật lẹ.

- Ông là lính hải quân mà sao rành mấy thứ này quá vậy...

Thượng sĩ Bang cười nói. Khôi nhìn Bà Bùi.

- Nghề của tôi mà... Tôi đã được huấn luyện để có thể tháo ráp từ súng lớn tới súng nhỏ. Hải quân gọi là nghề trọng pháo. Nhiều người còn giỏi hơn tôi nữa. Ông huấn luyện viên của tôi ở Nha Trang còn tháo ráp khẩu đại liên 12 ly 7 mà mắt bị bịt kín...

Người lính trở lại với hai cây thông nòng và ba chai dầu chùi súng. Chỉ

trong vòng mười phút Khôi đã làm xong việc lau chùi khẩu M16. Bà Bùi và mọi người xin anh làm chậm chậm để cho mọi người học.

- Chắc tôi phải nhờ ông mỗi ngày lên đây dạy mới được...

Bà Bùi nói và Khôi cười đùa.

- Tôi sẵn lòng miễn là bà cho tôi ăn cơm...

- Gì chứ cơm thời tôi không thiếu... Tiện đây tôi mời ông góp ý kiến về việc bố trí các khẩu đại liên và trung liên...

- Thưa bà việc này tôi không dám đâu... Bà với thượng sĩ Bang và ba trung đội trưởng chắc thông thạo địa hình địa vật hơn tôi...

Bà Bùi nhìn Khôi với ánh mắt như van lơn kèm theo câu nói.

- Tôi xin ông...

Nghe câu nói này Khôi phải miễn cưỡng theo bà ta và thượng sĩ Bang bước ra sân.

- Trước khi có ý kiến tôi xin bà và mọi người hãy cho tôi biết là quý vị định bố trí như thế nào?

Thượng sĩ Bang lên tiếng trước nhất.

- Mặt tây có nhiều rừng cây và mô đất là mặt tụi nó hay đánh nhất nên tôi cho trung đội chỉ huy án ngữ với hai khẩu đại liên và một khẩu trung liên. Mặt này sẽ do Bà Bùi coi. Còn ba mặt kia khá trống trải sẽ do hai trung đội còn lại chia nhau giữ nên tôi chỉ cho bố trí một khẩu đại liên và hai khẩu trung liên mà thôi...

- Ông chia như vậy là đúng rồi. Tôi tiếc là không thể cung cấp cho các ông một khẩu M79 tự động...

Thấy mọi người ngơ ngác không hiểu Khôi cầm lấy một khẩu M79 lên rồi từ từ giải thích.

- M79 tự động là thứ vũ khí tối tân mà hải quân Mỹ đã để lại khi họ bàn giao tàu cho tôi. Nó cũng dùng cùng loại đạn như khẩu súng này nhưng thay vì từng trái rời nhau thời được gắn lại thành dây như dây đại liên M60... Để hôm nào tôi mời quý vị xuống tàu bắn thử cho quý vị thấy hiệu lực của nó...

- Chà... Có được một khẩu súng như vậy thời tụi này hết lo tụi nó đánh...

Khôi cười khi nghe một người trung đội trưởng nói.

- Thật ra thời quý vị cũng không cần lắm đâu. Và lại dù có súng mình cũng không có đủ đạn để bắn. Ngay cả tàu của tôi cũng ít khi xài tới nó...

Sau khi được Khôi chỉ dạy cách tháo ráp súng M16 Bà Bùi cười nói.

- Bây giờ tới phiên ông dạy cho họ cách bắn các loại súng này...

- Ủa tôi tưởng quý vị đã bắn thử rồi...

- Anh em ham quá đòi bắn nhưng tôi bảo chờ ông...

Mọi người xách súng đạn theo Khôi và Bà Bùi ra bên trái của đồn.

- Quý vị thấy thân cây lớn đằng kia không?

Theo tay chỉ của Khôi mọi người thấy thân cây thật lớn cách chỗ họ đứng chừng sáu bảy chục thước.

- Loại đại liên mới này nhạy hơn loại đại liên 30 cũ rất nhiều cho nên quý vị đừng có miết cò mà cố bắn cầm chừng từ ba tới năm viên là tốt nhất...

Bà Bùi và ông thượng sĩ nhìn nhau khi thấy Khôi bắn đại liên. Rất đều đặn, nhịp nhàng và liên tục anh bóp cò từng loạt từ ba tới năm viên. Bắn như vậy chính xác hơn đồng thời còn tiết kiệm đạn. Khi Khôi ngưng tay thượng sĩ Bang nói đùa.

- Hải quân mà ông bắn chì quá ngay cả tôi cũng chịu thua luôn...

Bà Bùi nhìn Khôi cười.

- Chắc ông Khôi phải tập bắn ở đâu đó trước khi vào hải quân...

Khôi cười im lặng vì câu nói dò đường của bà đại đội trưởng. Chờ cho các ông trung đội trưởng bắn thử xong bà ta mới cười nói với Khôi.

- Bây giờ tôi mời ông về nhà tôi dùng cơm trưa. Ông là cục nợ của tôi đấy nghe chưa...

Nói xong câu đó dường như biết mình lỡ lời bà ta đưa tay bụm miệng rồi cất tiếng cười như để che lấp câu nói của mình. Hai người bước song song trên khoảnh sân rộng. Thấy Khôi im lặng cúi đầu bước Bà Bùi lên tiếng.

- Tôi lỡ lời xin ông đừng giận...

Khôi quay nhìn người đàn bà đang sóng bước với mình.

- Tôi đâu có giận bà... Tôi còn cảm ơn bà là đàng khác... Là cục nợ cho nên tôi sẽ theo bà hoài... Bà đi đâu tôi đi đó...

Bà Bùi cười thánh thót. Da mặt của bà ta hơi hồng lên và ánh mắt cũng long lanh sáng. Như không muốn cho Khôi biết bà ta rảo bước đi vào nhà

trước.

- Mời ông ngồi... Ông có thể đọc sách trong lúc chờ tôi hâm nóng cơm canh...

Khôi quay người nhìn chồng sách cao. Thấy có quyển Mưa Đêm của Võ Phiến anh cầm lấy xong bước tới đứng cạnh khung cửa sổ nhỏ nhìn ra ngoài trời. Nắng chói chang. Rừng cây xanh xanh. Khôi có cái tật ham đọc sách. Khi đã cầm cuốn sách là anh ít khi chịu ngưng đọc trừ trường hợp bất đắc dĩ. Tiếng tăng hăng vang lên khiến cho Khôi phải ngược lên.

- Mời ông...

Trả cuốn sách lại chỗ cũ Khôi cười.

- Xin lỗi bà tôi có tật xấu là cầm cuốn sách lên là phải đọc cho xong...

- Tôi cho ông mượn mang về tàu đọc khi nào trả lại cũng được...

- Cám ơn bà nhưng ở tàu tôi có nhiều sách lắm...

Bà Bùi nói trong lúc bới cơm ra chén.

- Cơm nguội ông đừng chê...

- Tôi nhớ thi sĩ Tản Đà có nói cơm không ngon, giờ ăn ngon, người ngồi ăn ngon thời ăn cũng ngon...

- Cám ơn ông... Tôi cũng nghĩ như ông...

- Chắc bà thích đọc sách?

- Ông tính điều tra về cái bí mật của tôi phải không?

- Không... Tôi tò mò...

- Thưa ông tôi nhiễm cái tính của ba tôi... Ông có nguyên kho sách tại nhà... Cũ mới gì cũng có...

- Chắc gia đình bà ở Sài Gòn?

Ngưng ăn Bà Bùi nhìn Khôi.

- Ông cũng ở Sài Gòn phải không?

Hai người đồng bật cười vui vẻ. Không ai trả lời câu hỏi của ai vì họ đều có câu trả lời. Hỏi chỉ là cách để xác định mà thôi.

- Tôi nói ra ý kiến này xem ông có đồng ý không. Để cho cuộc điều tra của "mình" khỏi mất nhiều thời giờ tôi sẽ hỏi một câu và ông phải trả lời, thành thật trả lời. Phần tôi cũng vậy. Ông chịu không?

- Chịu... Như vậy đỡ mất công của hai đứa mình...

Bà Bùi cười thánh thót.

- Mời ông hỏi trước...

- Mời bà hỏi trước...

- Ông ở binh chủng nào trước đây?

Bà Bùi thấy Khôi hơi do dự nhưng cuối cùng cũng trả lời gọn.

- Biệt Động Quân thưa bà...

Đặt đôi đũa xuống bàn Khôi nhìn thẳng vào mặt của người đối diện.

- Tên thật của bà là gì?

Bà Bùi nhìn Khôi và bắt gặp anh đang nhìn mình cười cười. Thoạt đầu bà ta định không nói thật nhưng sau đó nghĩ mình làm như thế không đúng đắn. Mình đã giao hẹn là phải nói thật do đó phải giữ lời.

- Thùy Dung là tên của tôi...

Khôi mỉm cười. Đặt ra câu hỏi anh có ý muốn thăm dò sự thành thật của người đối thoại. Anh cố ý hỏi một câu mà mình đã biết câu trả lời để xem Bà Bùi trả lời thành thật hay dối trá.

- Cháu Thùy Trâm ngoan và dễ thương lắm thưa bà...

Đưa tay bụm miệng để khỏi bật lên tiếng kêu ngạc nhiên Bà Bùi hay Thùy Dung nghĩ thầm.

- Hú vía... Mình mà nói dối là chết rồi. Hóa ra ông biết tên của mình mà ông làm bộ hỏi để thử mình. Ông lính *biệt động-hải quân* này ma mãnh lắm. Trả lời lạng quạng là chết với ông liền...

Khôi cười thầm khi nhìn đôi mắt mở lớn của Thùy Dung. Đôi mắt đen dài với hai hàng mi cong nhìn mình với vẻ gì là lạ.

- Ông đã gặp con gái tôi?

Khôi nhẹ gật đầu.

- Cách đây mấy ngày tôi đậu tàu gần chợ để phát quà cho mấy em nhỏ. Khi phát quà gần xong thời có một bé gái tới tàu hỏi.

- Bác ơi bác... Bác có kẹo cho cháu hôn bác?

Thùy Dung mỉm cười khi nghe Khôi nhại giọng của con gái mình.

- Tôi nói tôi có nhiều thứ kẹo lắm vậy cháu muốn thứ nào. Cháu trả lời là thứ nào cháu cũng muốn hết. Nhưng cuối cùng cháu mới nói với tôi là cháu chỉ xin một phong chewing cho cháu và một lon trái cây cho má của cháu.

Thấy đứa bé xinh xắn, dễ thương và ăn nói lễ phép tôi đoán cháu không phải là đứa bé sinh trưởng ở vùng này. Động tính tò mò tôi mới hỏi cháu tên gì. Cháu nói cháu tên Thùy Trâm. Tôi lại hỏi má của cháu tên gì. Cháu hỏi lại tôi là muốn biết tên má của cháu để làm gì...?

Khôi ngừng lại.

- Để tôi bớt thêm cơm cho ông. Rồi ông trả lời con Thùy Trâm ra sao?

- Tôi phải nói tránh là tôi muốn biết tên vậy mà. Tên của cháu đẹp như vậy thì tên của má cháu còn đẹp hơn nữa...

Thùy Dung ngừng ăn. Tay chống cằm nàng ngoẹo đầu nhìn Khôi. Vành môi son của nàng hơi mím lại như cố giữ để không cười.

- Tôi phải hứa với cháu Thùy Trâm là tôi không có học lại với má của nó thì cháu mới chịu nói tên. Thật ra lúc đó tôi chưa biết cháu Thùy Trâm là con của bà cho tới ngày hôm sau ngồi uống cà phê tôi tình cờ thấy bà nắm tay cháu bé.

- Ông kể cho tôi nghe chuyện này như vậy là ông thất hứa với con tôi rồi...

- Tôi biết... Có dịp gặp lại cháu tôi sẽ xin lỗi cháu... Mấy ngày nay lên đây tôi không thấy cháu thưa bà...

- Ba má tôi xuống đón cháu về Sài Gòn ở... Thùy Trâm đến tuổi đi học nên phải về ở với ông bà ngoại...

- Nhà bà thuộc quận nào ở Sài Gòn?

- Tôi ở khu Hàng Xanh gần cư xá Thanh Đa. Còn ông?

- Nhà ba má tôi ở Tân Định...

- Tại sao ông muốn biết tên của tôi?

- Tại vì tôi không thích gọi bà bằng *Bà Bui*. Ít nhất bà Thùy Dung cũng nghe êm tai hơn... Thật ra tôi muốn gọi bà bằng một cách khác nhưng thôi tôi tạm bằng lòng với cái tên Thùy Dung...

- Lý do gì mà ông trở thành lính hải quân?

Khôi buông đũa. Hớp ngụm nước lạnh anh cười đùa.

- Câu hỏi của bà có nằm trong phạm vi cuộc điều tra của chúng ta không?

Hơi lắc đầu Dung cười nói đùa bằng cái giọng như ra lệnh.

- Không cần biết... Tôi hỏi và ông phải trả lời câu hỏi của tôi... Thi hành trước rồi khiếu nại sau nghe chưa?

Khôi cười thầm vì cái giọng giả oai quyền của Thùy Dung.

- Dạ tôi biết thưa bà đại đội trưởng...

- Ông tính làm lơ câu hỏi của tôi à...

- Năm 1962 tôi bị động viên đi học trường hạ sĩ quan Đồng Đế. Sau khi mãn khóa tôi xin về biệt động quân. Ba năm sau tôi đậu tú tài 1 và được đơn vị đề nghị đi học khóa sĩ quan đặc biệt. Không biết vì lý do gì mà sau khi mãn khóa học tôi lại bị đưa về hải quân. Tôi có làm đơn khiếu nại nhưng cũng không đi tới đâu. Khăn gói về trình diện hải quân tôi được biệt phái cho toán Biệt Hải chuyên đổ bộ ra bắc. Mấy năm sau đơn vị này giải tán và tôi trở thành lính hải quân dù tôi không thích... Tuy nhiên cũng nhờ là lính hải quân mà tôi mới có dịp may gặp bà...

- Ông chờ tôi dọn dẹp xong rồi tôi với ông đi một vòng cho tiêu cơm...

Lát sau Khôi và Thùy Dung đứng nơi khoảnh sân rộng ngó ra bờ sông. Trời trong và cao xanh không chút mây. Gió nhè nhẹ. Như không hẹn họ cùng bước ra gần hàng rào kẽm gai xa dần khu gia binh đông người. Họ đứng cạnh nhau im lặng không nói như đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì.

Đang đứng im Khôi chợt nghe được âm thanh lạ. Đó là tiếng *départ* của súng cối 82 ly. Âm thanh chưa dứt anh nghe tiếng hú vút qua đầu rồi tiếp theo hai ba tiếng *départ* khác.

- Pháo ... Pháo kích...

Bằng phản ứng tự nhiên Khôi nhào tới ôm chầm lấy Thùy Dung rồi hai người ngã xuống đất. Ầm... Ầm... Ầm... Hàng loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc. Đất bụi rơi ào ào hòa lẫn trong tiếng người la hét. Đợi cho tiếng pháo kích im hẳn Khôi mới nhẹ hỏi.

- Thùy Dung có sao không?

Thùy Dung không trả lời. Dường như nàng còn đang bàng hoàng vì sợ hãi hay e thẹn khi bị Khôi đè lên người.

- Ông Khôi...

- Thùy Dung có sao không?

Khôi hỏi lại lần nữa.

- Tôi không có sao... Ông ôm tôi chặt quá làm tôi ngột thở...

Khôi cười. Anh cảm thấy chút gì xao xuyến khi đang nằm đè lên thân hình

mềm ấm của Thùy Dung. Nhìn vào đôi mắt long lanh của nàng anh nhẹ giọng.

- Tôi xin lỗi bà...

Thùy Dung nói bằng giọng cảm động.

- Ông không có lỗi gì hết. Tôi phải cảm ơn ông mới đúng. Ông cứu mạng tôi mà...

Khôi cười im lặng đứng lên. Thùy Dung cũng đứng lên phủi quần áo.

- Ông thính tai thật... Chắc hồi còn ở biệt động ông quen nghe tiếng pháo kích...

- Bà làm ơn đừng nói cho ai biết dĩ vãng của tôi...

Khôi nói với giọng năn nỉ. Thùy Dung cười.

- Tôi hứa... Đó là bí mật của tôi và ông...

Khôi nói với Thùy Dung bằng giọng nghiêm nghị.

- Chúng ta cần phải khóa họng mấy khẩu 82 này không thôi là có ngày chết với nó...

- Mình làm bằng cách nào?

Thùy Dung mỉm cười khi biết mình dùng chữ " *mình* " nhưng Khôi lại không để ý.

- Tiếng départ phát xuất từ bên kia sông. Như vậy thời tụi nó phải đặt súng ở bên đó. Hồi này tôi vừa nghe tiếng départ là đạn nổ liền như vậy tụi nó phải đặt súng gần lắm. Sáng mai tôi với Thùy Dung dẫn một tiểu đội qua đó tìm dấu vết rồi mình sẽ chấm tọa độ sẵn để phản pháo...

Thùy Dung liếc Khôi rồi cúi mặt xuống dấu nụ cười. Nàng cũng không lên tiếng phản đối khi được Khôi gọi bằng tên. Ngược lên len lén nhìn nàng thấy một khuôn mặt xương xương. Sóng mũi cao có hơi gãy một chút ngay chính giữa. Cái miệng nhỏ. Cặp môi mỏng hơi mím lại. Khôi là đàn ông nhưng lại có đôi mắt đẹp. Đó là cặp mắt lá rằm. Lá rau rằm. Thùy Dung nghĩ thầm như thế. Cặp mắt lá rau rằm của ông mà trộn với thịt gà thời ngon tuyệt. Thùy Dung không hiểu tại sao mình lại có ý nghĩ kỳ cục như vậy. Đôi mắt dài có đuôi, sáng long lanh với hai hàng lông mi dài và cong vút. Ông có cặp lông mi giống như con Thùy Trâm và...

- Ông Khôi...

Đang miên man suy nghĩ nghe tiếng gọi bên tai Khôi mỉm cười quay nhìn Thùy Dung.

- Mặt của Thùy Dung dính bụi đất nhiều lắm...

Liếc một vòng quanh quất thấy không có ai Thùy Dung nói nhỏ.

- Ông lau mặt dùm tôi đi...

- Cái này có phải là thi hành trước khiếu nại sau phải không bà...

Khôi đưa tay áo lên lau mặt cho Thùy Dung trong lúc nói đùa.

- Thôi mình đi vào... May mà tụi nó pháo có mảy trái và không lọt vào khu gia binh...

Thùy Dung quay lưng bước sau khi nói. Khôi chậm chậm lên tiếng.

- Tụi nó pháo thử đó... Lần sau sẽ chính xác hơn...

Trở vào nhà Thùy Dung được thượng sĩ Bang báo cáo là không có ai bị thương. Viện lý do cần liên lạc với bộ chỉ huy Khôi cáo từ và hẹn với Thùy Dung đúng mười giờ sáng mai.

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 3

Đưa tay lên xem thấy gần 11 giờ đêm Thùy Dung gấp cuốn sách lại rồi vặn lu ngọn đèn dầu lửa. Đứng ra nàg cần phải tắt đèn để tiết kiệm nhưng nàg không muốn vì sợ ngủ trong bóng tối. Hơn ba năm sau ngày chồng chết nàg sợ ngủ một mình trong bóng tối. Chút ánh sáng lờ mờ nhưng đủ cho nàg thấy đỉnh mùng trắng ngà. Tự dưng nàg thở dài ứa nước mắt. Đôi mắt to và sáng. Nụ cười dễ thương. Giọng nói chậm và nhỏ nhẹ. Đạt hiền như con gái mới lớn. Sau khi quen nhau một thời gian nàg đưa Đạt về nhà giới thiệu với gia đình. Má của nàg rất chịu Đạt. Bà nói Đạt hiền nên không sợ đứa con gái cứng của mình bị chồng ăn hiếp. Còn ba của nàg không nói gì ngoài một câu. "*Nó hiền quá mà mấy người hiền thường hay chết sớm*". Không biết điều này có đúng với người khác không nhưng lại đúng trong trường hợp của Đạt.

Thùy Dung cười trong bóng tối mờ mờ khi hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Đạt. Hồng Hạnh, bạn của nàg bồ với Khoa bị động viên vào Thủ Đức. Hồng Hạnh rủ nàg đi thăm Khoa và gặp Đạt. Mãi sau này khi dự đám cưới Hồng Hạnh mới tiết lộ cho nàg biết là Khoa vì tội nghiệp người bạn cùng phòng nên mới ngầm xếp đặt cho nàg với Đạt quen nhau. Khi vừa gặp nhau Khoa cười nói với nàg.

- Tôi hân hạnh giới thiệu với Thùy Dung đây là Đạt, bạn cùng giường với tôi. Nó nằm giường trên còn tôi nằm giường dưới. Nó hiền và nhà quê lắm nên Thùy Dung không sợ bị nó ăn hiếp đâu...

Đạt chỉ cười mà không nói trả lại câu nói đùa của bạn.

- Quê anh Đạt ở đâu?

- Dạ thưa cô tôi ở Cà Mau...

Thùy Dung cười nghĩ thầm. Ông này đúng là hiền và nhà quê. Nói chuyện với mình mà ông dạ thưa giống như mình là má vợ hay là huấn luyện viên của ông không bằng.

- Cà Mau chắc vui lắm hả anh Đạt?

Đang ngồi với chuyện với bồ Khoa cười lớn xen vào.

- Cà Mau mà vui gì. Thùy Dung không nghe người ta nói câu: " Ở đâu vui bằng xứ Cà Mau. Muỗi kêu như sáo thổi đĩa lội lền như bánh canh...".

- Có đúng như vậy không anh Đạt?

Đạt cười nói với nàng.

- Dạ đúng như vậy thưa cô. Địa ở Cà Mau nhiều lắm nhất là xứ Cà Mau. Cứ bỏ chân xuống nước là chút sau đĩa bu đầy cả chân...

- Nghe anh nói ghê quá ai mà dám ăn bánh canh...

Câu xác nhận của Đạt khiến cho Thùy Dung từ đó về sau không dám ăn bánh canh. Nàng nói với Đạt là mỗi lần ăn bánh canh nàng lại nhớ tới đĩa cho nên nhất định không ăn. Đạt muốn ăn, thèm ăn nàng nấu cho ăn riêng nàng không đụng đũa tới tô bánh canh.

Mãi cho tới sau này khi lấy Đạt, có con với nhau và ngay cả khi Đạt đã chết Thùy Dung cũng không hiểu vì sao mình lại lấy Đạt. Nàng biết mình lấy Đạt vì tình yêu nhưng hỏi vì sao mình yêu cái anh chàng hiền như Phật đó nàng cũng không tìm ra lý do. Đạt không đẹp trai hơn những người bạn trai cùng xóm của nàng. Đạt cũng không ăn nói có duyên vì anh ít nói và trầm lặng. Đạt cười nhiều hơn nói. Đạt là mẫu người nếu không thương được thời người ta cũng không ghét. Sau khi mãn khóa Đạt được về phục vụ tại quê nhà vì lý do gia cảnh. Và lại đâu có ai thèm tranh dành với anh về Cà Mau, cái xứ khi ho cò gáy. Hơn một năm nàng với Đạt không có gặp nhau mà chỉ liên lạc qua thư từ. Một hôm khi đi học về nàng ngạc nhiên khi thấy Đạt ngồi nói chuyện với ba má của mình. Lý do mà Đạt lên Sài Gòn là xin phép cho nàng xuống Cà Mau chơi một tuần lễ. Dù bận học, dù không muốn lắm nhưng nàng không thể từ chối khi nhìn cái mặt hiền như Phật và buồn hiu của Đạt. Nàng không ngờ một tuần lễ ở Cà Mau đã thay đổi cuộc đời của mình. Xuống tới Cà Mau ở nhà Đạt một tuần lễ nàng mới có dịp hiểu và thương anh nhiều hơn. Do đó nàng không chút do dự khi nhận lời lấy Đạt. Đám cưới thật đơn giản. Sau đám cưới nàng về Cà Mau sống. Nhờ có bằng tú tài 1 nàng xin được chân thư ký trong tòa án. Cuộc sống ở tỉnh lỵ yên bình, nhàn hạ và nàng bằng lòng với hạnh phúc đang có. Nàng còn vui mừng hơn khi biết mình mang thai. Tuy nhiên cuộc đời không êm xuôi

như nàng mong ước. Chiến tranh càng ngày càng gia tăng. Tiểu khu Cà Mau định thiết lập một căn cứ mới nằm ngay trên ngã ba của sông Bảy Hạp và con rạch Năm Căn với mục đích kiểm soát và dò xét hoạt động của Việt Cộng trong hai quận Năm Căn và Cái Nước. Không ai muốn lãnh một căn cứ nằm trong vùng địch kiểm soát. Hiền như phật và không biết chạy chọt Đạt được tiểu khu thăng chức trung úy và chỉ huy căn cứ Bảy Hạp. Thế là hai vợ chồng khăn gói tới căn cứ trong lúc nàng đang mang bầu ba tháng. Đạt không muốn vợ đi theo anh vào chỗ nguy hiểm nhưng nàng nhất định đi theo. Nàng đã nói với Đạt là chồng đâu thời vợ đó. Những ngày mới tới cái căn cứ buồn hiu này nàng khóc nhiều hơn cười. Tuy nhiên rồi nàng cũng gượng vui để chấp nhận hoàn cảnh làm vợ của một người lính tiền đồn....

Ầm... Ầm... Ầm... Những tiếng nổ khủng khiếp rung rinh nhà cửa khiến cho Thùy Dung giật mình. Chụp vội khẩu súng, không kịp mang giày nàng chạy ra khỏi nhà.

- Bà Bùi... Bà Bùi... Tụi nó pháo tàu... Tàu của ông Khôi...

Thượng sĩ Bang nói với cấp chỉ huy của mình. Hơi gật đầu Thùy Dung hỏi.

- Mình có ai bị gì không?

- Chắc tụi nó không có ý pháo mình nên chỉ có vài trái rớt ngoài hàng rào...

Thùy Dung không hỏi nữa. Nàng nghe tiếng đạn nổ cùng với ánh lửa lòe chớp nơi ba chiến đình của Khôi. Nàng với ông thượng sĩ nghe được hàng loạt tiếng bụp bụp rồi lát sau tiếng nổ rền trong bìa rừng.

- Đạn ở đâu mà họ bắn dữ quá...

Thượng sĩ Bang lên tiếng. Bà Bùi lên tiếng giải thích.

- Ông Khôi có nói với tôi là một chiếc tàu có súng đạn nhiều hơn đại đội của mình. Nay thấy họ bắn tôi mới tin...

Tiếng súng rời rạc rồi im hẳn ngoại trừ tiếng máy tàu nổ sinh sịch trong đêm khuya.

- Chắc hết rồi... Bà vào nhà đi kéo sương xuống lạnh...

- Ông cứ vào nhà ngủ trước đi...

Thượng sĩ Bang bỏ đi chỉ còn Thùy Dung đứng im nhìn về hướng bờ sông. Trong bóng đêm mờ mờ nàng thấy bóng của người nào đó giống như Khôi

đứng trơ vơ trên mũi tàu.

Trời sáng rõ. Nắng long lanh từng hạt đọng trên nền đất đen. Khi Thùy Dung và lính tới Khôi đã sẵn sàng.

- Ông và anh em có sao không?

Khôi cười tươi dù ánh mắt có vẻ mệt mỏi sau một đêm thiếu ngủ.

- Tụi nó bắn bảy tám trái mà không trúng... Tuy nhiên nếu mình không khóa họng thời lần sau sẽ lãnh đủ... Trên đồn chắc không có ai bị gì hả bà?

- Có tôi... Tôi bị mất ngủ vì sợ... vì lo...

Thùy Dung bỏ lửng câu nói hơi tối nghĩa mà chỉ có người trong cuộc như Khôi mới hiểu. Mím cười Khôi hỏi nhỏ.

- Bà sợ gì? Lo gì?

Hơi cúi đầu xuống Thùy Dung nói thật nhỏ như không muốn cho mấy người lính nghe được.

- Tôi sợ gì... Tôi lo gì ông biết mà...

Liếc qua bên trái Khôi thấy đôi mắt long lanh đang nhìn mình.

- Thầy bói nói tôi có số chết vì tình hơn là chết vì súng đạn...

Bà chỉ huy trưởng căn cứ Bảy Hạp cười nhỏ.

- Cái đó thời tôi chưa biết...

Tàu queo vào rạch Năm Căn chừng năm ba trăm thước xong dừng lại. Dặn dò nhân viên canh gác cẩn thận Khôi và Thùy Dung chỉ huy tiểu đội lên bờ lục soát. Đi sâu vào trong họ thấy có nhiều dấu chân còn mới. Cạnh một mô đất lớn họ tìm được nhiều vỏ đạn 82.

Thùy Dung đứng nhìn Khôi vừa đi vừa đếm bước từ chỗ mô đất ra tới bờ sông đoạn rút sổ tay ghi chép.

- Ông làm gì vậy?

- Tôi đo khoảng cách từ chỗ tụi nó đặt súng tới bờ sông để tính cách phản pháo. Hể tụi nó vừa bắn mà mình phản pháo trúng là tụi nó im liền...

- Ông học ở đâu vậy?

Khôi cười không trả lời.

- Ông Khôi...

Thùy Dung kêu với giọng nũng nịu. Khôi trả lời nhát gừng.

- Học ở trường chứ ở đâu...

- Trường nào?

Thùy Dung vặn.

- Trường trung học Võ Trường Toản...

- Tôi cũng học mà sao tôi không biết...

Khôi cười trong lúc ghi chép vào cuốn sổ tay.

- Bà biết làm chi những thứ giết người này... Đáng lẽ bà nên ở Sài Gòn hơn là giam mình trong cái tiền đồn heo hút...

Thùy Dung cố giấu tiếng thở dài như không muốn cho Khôi nghe được. Từ lúc đó cho tới khi lên tàu nàng có vẻ tư lự. Riêng Khôi mãi lo ghi chép và tính toán nên không thấy được.

Ra lệnh cho lính về đồn xong Thùy Dung nói với Khôi.

- Tôi đói bụng mà làm biếng về đồn nấu cơm. Tôi mời ông ra chợ ăn hủ tiếu...

- Tôi nhận lời nhưng bà phải để tôi trả tiền...

Hơi nhún vai Thùy Dung buông gọn.

- Hân hạnh...

Hai người bước song song trên con đường đất một bên là bờ sông còn một bên là hàng rào kẽm gai.

- Ông nhớ Sài Gòn không?

- Thỉnh thoảng... Dường như thỉnh thoảng nhớ thời mình lại nhớ thật nhiều. Bà xa Sài Gòn lâu chưa?

- Hơn một năm... Còn ông?

- Hai năm... Nhiều khi tôi chẳng muốn về Sài Gòn nữa. Bạn bè tản mạn khắp nơi. Gia đình thời không có...

Thùy Dung quay nhìn Khôi.

- Ba má ông không có ở Sài Gòn à?

- Ba tôi mất khi tôi còn nhỏ còn má tôi mất ba năm rồi. Tôi có người chị trước ở Sài Gòn sau chỉ theo chồng ra Nha Trang nên tôi chẳng còn ai ở Sài Gòn... Nhiều khi về phép tôi chỉ ở một hai ngày rồi đi...

Thùy Dung liếc người bạn đồng hành rồi mỉm cười vu vơ. Nhìn người đi bên cạnh Khôi lên tiếng.

- Bà nghĩ là tôi tả oán phải không?

- Làm sao ông biết tôi nghĩ ông tả oán...

Thùy Dung đưa tay lên bụm miệng vì biết đã lỡ lời. Nói như thế chẳng khác nào tự mình tỏ lộ cho người ta biết. Một vài người lính trong đồn chấp tay chào khi thấy Thùy Dung và Khôi đi với nhau. Hai người bước vào quán hủ tiếu. Chọn một cái bàn trong góc nhìn ra bờ sông Thùy Dung cười nói với Khôi.

- Nhiều lúc ngồi đây tôi có cảm tưởng như ngồi ở Sài Gòn...

Khôi cười nhìn Thùy Dung.

- Tôi cũng thế... Dòng sông này ở một lúc nào đó tôi tưởng như sông Sài Gòn. Nó khiến tôi nhớ lại lần đầu tiên đi với bồ...

Thùy Dung làm bộ ngó ra dòng sông khi nghe câu nói của Khôi.

- Bà uống và ăn gì?

- Tôi xin ông một ly đá chanh và một tô hủ tiếu...

Khôi gọi hai tô hủ tiếu và hai ly đá chanh. Trong lúc ngồi đợi hai người im lặng ngó mong ra dòng sông Bảy Hạp. Nước lớn lừ đừ chảy. Mấy đừa con nít tắm sông cười hét vang vang. Thân cây khô chết trơ trọi. Đất sình đen đũi bốc mùi ngai ngái. Cảnh vật buồn và không có gì để nhìn ngắm. Hai ly nước đá chanh được đặt lên bàn.

- Mời ông...

- Mời bà... Tôi uống mừng cho...

- Ông muốn nói cho cái gì?

Khôi cười hớp ngụm nước như cố tình kéo dài thời gian để tìm câu trả lời.

- Cho tình bạn của tôi với bà... Bà đồng ý không?

Thùy Dung gật đầu cười cầm ly khuấy nước đá. Âm thanh của cái muỗng chạm vào thành ly nghe vui tai.

- Bạn thời tôi nhận... Tôi rất vui mừng có một người bạn tốt như ông...

- Cám ơn bà... Riêng tôi hân hạnh có được một người bạn đặc biệt như bà...

Chống tay lên cầm Thùy Dung hơi nghiêng đầu nhìn Khôi.

- Tôi đặc biệt ở điểm nào?

- Nhiều điểm lắm...

- Đâu ông nói cho tôi nghe...

Khôi lắc đầu cười.

- Đó là một bí mật của tôi...
- Tôi muốn ông nói cho tôi nghe...
- Không... Bà phải tự tìm hiểu...

- Ông nhất định không nói hả?

Khôi cười lắc đầu trước sự hăm he của Thùy Dung.

- Ông cứng đầu lắm...
- Ông chồng của bà hiền lắm phải không?
- Ừ... Ông hiền như ông phật. Tôi muốn gì cũng được...
- Bởi vậy bà mới hư...

Thùy Dung sầm mặt xuống.

- Ê... Tôi không có hư đâu nghe... Ông đừng có nói oan cho tôi...

Đón lấy tô hủ tiếu, đặt trước mặt Thùy Dung Khôi cười làm hòa vì biết mình lỡ lời.

- Tôi xin lỗi bà... Bà ăn hủ tiếu đi cho bớt giận...
- Ai thêm giận ông làm chi cho mệt...

Tuy nói là không giận nhưng Thùy Dung lại cúi đầu ăn không nói năng gì hết. Nàng ăn thật chậm. Thỉnh thoảng lại ngưng đũa nhìn ra bờ sông.

- Cháu Thùy Trâm chừng nào mới xuống thăm bà?
- Tôi không biết...

Khôi cười vì câu trả lời nhát gừng của Thùy Dung.

- Tôi có hứa với cháu là khi nào gặp lại tôi sẽ cho cháu một món quà...

Thùy Dung ngược lên nhìn Khôi với ánh mắt nửa dò xét nửa nghi ngờ.

- Ông nói thật hay là ông phịa ra để cho tôi hết giận?

Bị Thùy Dung gặng hỏi Khôi đành phải thú thật:

- Vì lỡ thất hứa với cháu do đó tôi tính chuộc lỗi bằng cách mua cho cháu một món quà...
- Ông tính mua kẹo cho nó hả... Ông đừng đem kẹo dụ con nít để khai thác nó...

Thùy Dung muốn cười nhưng cố gắng mím môi lại để không cho tiếng cười phát ra đồng thời nghiêm nét mặt để cho Khôi tưởng nàng vẫn còn giận. Bỗng dưng nàng muốn hành ông lính hải quân đang ngồi trước mặt mình cho bỏ ghét. Dù quen biết không lâu nàng nhận thấy Khôi có một nhiều

điểm khác hẳn Đạt. Người chồng của nàng hiền lành quá do đó lắm khi trở thành nhu nhược. Khôi không dữ mà cũng không hiền. Khôi cứng đầu và cương quyết, nhiều khi quá cương quyết. Khôi tự tin, kiêu hãnh ngăm và có chiều sâu. Là người tự tin thêm kiêu hãnh cho nên từ khi gặp Khôi nàng cảm thấy tự tin và kiêu hãnh của mình bị va chạm hay tổn thương. Nàng phục nhưng có lúc lại thấy ghét Khôi.

- Bà nghĩ về tôi phải không?

Quái... Bộ ông này có thuật đọc được ý nghĩ của người khác sao mà ông biết mình nghĩ về ông. Từ ý nghĩ đó Thùy Dung buộc lòng phải chối.

- Ông là gì mà tôi phải nghĩ về ông?

Đưa ly nước lên uống một ngụm Khôi cười.

- Bà muốn nghe những nhận xét của tôi về bà không?

Thùy Dung ngược lên nhìn người đối thoại. Trong óc nàng hiện lên một ý nghĩ là ông này muốn cái gì đây mà dám phê bình người khác...

Giọng nói của Khôi vang lên chậm và đều đặn.

- Đây là những ý nghĩ thẳng thắn và thành thật của tôi cho nên nếu có va chạm tới tự ái của bà tôi xin bà đừng phiền giận...

Ngừng lại uống ngụm nước đá chanh xong Khôi mới hắng giọng. Trong lúc nói anh nhìn vào mặt của người đối diện như để dò xét hoặc đo lường phản ứng.

- Sau nhiều lần gặp gỡ và chuyện trò tôi biết bà là một người đàn bà đặc biệt. Bà tự tin, cương quyết, kiêu hãnh...

Thùy Dung cười nói thầm trong trí não. Ông có thua gì tôi đâu. Sợ ông còn hơn tôi nữa kìa...

- Ba điều đó có thể do trời sinh hay do hoàn cảnh hoặc do cả hai. Nhiều khi tôi tự hỏi có cái gì khiến cho một người đàn bà đẹp, thông minh, khôn ngoan lại chịu giam mình ở chốn đèo heo hút gió này. Phải có cái gì đặc biệt lắm mới khiến cho bà ta bỏ phí thời xuân sắc của mình...

Ông ta bắt đầu nhìn mình, đưa mình lên mây xanh rồi chút nữa sẽ buông cho mình rớt xuống bùn. Thùy Dung cười thầm.

- Ý nghĩ đó ở mãi trong đầu khiến cho tôi phải điều tra về bà. Xuyên qua những điều dò hỏi và suy nghĩ riêng tư tôi tạm thời có một kết luận...

Dừng lại ở đó như chờ nghe câu nói của người đối thoại nhưng thấy Thùy Dung vẫn im lặng Khôi tiếp tục.

- Chồng bà được tiểu khu Cà Mau ủy nhiệm về đây thiết lập căn cứ Bảy Hạp, một vị trí quan trọng vì có thể dò xét mọi hoạt động của địch trong hai quận Cái Nước và Năm Căn. Cũng vì tính chất quan trọng này mà địch đã mấy lần định triệt hạ căn cứ song không thành công. Mặc dù không thành công nhưng chúng đã giết chết chồng bà. Hành động này va chạm mạnh mẽ tới tự ái và niềm kiêu hãnh của cô gái Sài Gòn. Thù chồng lại thêm tự ái bị va chạm, bà đứng lên thay thế chồng để giữ vững căn cứ này. Bà muốn làm một Trưng Vương của thời xa xưa hay gần đây hơn là Bùi Thị Xuân. Bà muốn chứng tỏ cho kẻ địch biết rằng chúng có thể giết chết chồng bà nhưng không thể hủy diệt được ý chí của ông ta... Bà họ Bùi và sâu xa hơn họ Bùi còn là họ của nữ danh tướng Bùi Thị Xuân bởi vậy bà mới tự gọi mình là Bà Bùi...

Khôi dứt lời. Không khí im lặng trừ tiếng thở dài thầm lặng của Thùy Dung.

- Giỏi lắm... Ông còn giỏi hơn Tống Văn Bình nữa...

- Tôi không biết bằng cách nào mà bà được chỉ khu Cái Nước hoặc tiểu khu Cà Mau cho phép thay thế chồng làm chỉ huy trưởng căn cứ Bảy Hạp...

Thùy Dung ngắt lời Khôi.

- Đó là một bí mật của tôi...

Thùy Dung cười nhìn Khôi như muốn nói ông có tài thời ông hãy khám phá ra bí mật đó đi. Uống thêm ngụm nước đá chanh người lính hải quân gạt gù.

- Tôi biết... Tôi hy vọng và chờ đợi dịp may để tìm ra bí mật của bà...

- Tôi nóng lòng chờ nghe ông tiết lộ về bí mật này...

Thùy Dung uống cạn ly nước. Câu nói của nàng như là một thách thức.

- Bà hết giận chưa?

- Tuy chưa hết giận nhưng đủ để cho tôi có thể ngồi nói chuyện với ông.

Lần sau ông đừng chọc giận tôi nữa nghe...

Khôi le lưỡi cười đùa.

- Dạ thưa Bà Bùi em xin chừa...

Thùy Dung cười nhỏ vì câu nói đùa của người bạn trai. Trả tiền xong hai người trở lại tàu. Dừng nơi cổng đồn Thùy Dung hỏi.

- Ngày mai ông có lên đồn dạy cho lính tôi tháo ráp súng không?

Khôi cười lắc đầu.

- Tôi có việc cần làm nên tôi nhờ một nhân viên dưới tàu lên chỉ cho họ. Anh ta tên Thành, là một chuyên viên về vũ khí nên tháo ráp còn giỏi hơn tôi nhiều...

- Cám ơn ông... Mai một mình sẽ gặp nhau...

- Chào bà... Tôi xin bà hết giận tôi...

Hơi mỉm cười Thùy Dung cúi đầu bước vào cổng. Khôi không thấy được nụ cười tinh nghịch nở trên môi của người chỉ huy căn cứ Bảy Hạp cũng như câu lầm bầm.

- Còn lâu tôi mới hết sùng... Tôi muốn đi ông cho bỏ ghét. Cái mặt thấy...

Bước vào đồn Thành gặp thượng sĩ Bang đang đứng đợi ở cổng. Đi xuyên qua mấy hầm núp và giao thông hào ông ta đưa người lính hải quân tới một cái sân nhỏ có mấy người mặc bà ba đen đang đứng trong số đó có một người đàn bà.

- Em là Thành phải không?

- Dạ... Anh Khôi gọi tôi lên đây...

- Tôi là Bà Bùi...

Thành cười nói.

- Anh Khôi có nói về...

- Em cứ gọi tôi bằng chị đi cho thân mật... Mời em trở tài...

Thành đúng là một chuyên viên về vũ khí. Không những tháo ráp nhanh nhẹn Thành còn giảng giải rành mạch về cách thức cũng như các tiểu xảo hoặc mảnh khõe nhỏ nhặt để làm cho việc tháo ráp được nhanh chóng.

- Khí giới của Mỹ tối tân thật nhưng cũng có trở ngại nhất là đối với thời tiết của xứ mình. Nòng súng bị sét hay các cơ phận khác bị dơ cũng gây ra trở ngại nhất là vùng này gần biển lại ẩm thấp nên trong không khí vừa có nước và muối. Nó làm cho súng mau dơ hơn. Bởi vậy súng của tàu tụi em phải lau chùi hoài...

Thành nói với Thùy Dung trong lúc hai người đứng xem lính tháo ráp và

lau chùi vũ khí. Buổi học kéo dài tới trưa mới tạm ngưng cho lính về ăn trưa.

- Chị mời em về nhà chị ăn cơm trưa...

- Dạ cảm ơn chị em có đem theo đồ hộp...

Thùy Dung cười.

- Ăn canh chua cá kho không ngon hơn đồ hộp sao. Ông Khôi có nói với chị là em ngán đồ hộp tới cỡ...

Thấy Thùy Dung đưa tay lên ngang cằm làm dấu Thành bật cười một cách vui vẻ.

- Đi... Hai chị em mình về nhà ăn cơm rồi lát sau trở ra...

Thành không thể nào từ chối lời mời của một người đàn bà trẻ đẹp, duyên dáng và bật thiệp như Thùy Dung. Về tới nhà Thùy Dung dọn cơm ra. Nàng ăn ít mà mời khách ăn nhiều hơn. Trong lúc ăn nàng gợi chuyện hay bắt đầu mở cuộc điều tra về đời tư của ông lính thủy đặc biệt của mình.

- Em đi lính lâu chưa?

- Dạ bốn năm rồi chị...

- Quê em ở đâu vậy?

- Dạ em ở Vĩnh Long?

Bớt cơm vào chén cho Thành Thùy Dung cười hỏi tiếp.

- Chắc em ở chung tàu với ông Khôi lâu lắm hả?

- Dạ cũng hơn một năm. Khi đi thực tập để lãnh tàu của Mỹ anh Khôi xuống trước nhất...

- Chị nghe nói ông Khôi ở binh chủng nào đó trước khi về hải quân...

- Dạ đúng như vậy thưa chị... Ảnh là trung sĩ nhất biệt động quân. Nhờ có bằng tú tài 1 và được tiểu đoàn trưởng thương nên ảnh được đi học khóa sĩ quan đặc biệt. Ra trường anh được đưa về toán biệt hải chuyên đổ bộ ra bắc. Khi biệt hải bị giải tán người ta giữ ảnh ở lại hải quân mà không trả ảnh về đơn vị gốc là biệt động quân. Điều này khiến cho ảnh sùng và bất mãn lắm. Trong thời gian tạm trú ở bộ tư lệnh hải quân anh có xích mích và gây gổ với một ông trung úy hải quân. Nổi máu *anh hùng của biệt động quân* ảnh dọng sặc máu mũi ông trung úy này...

Thùy Dung bật cười vì câu nói của Thành.

- Chắc ông Khôi du côn lắm hả Thành?

Thành lắc đầu bình liên.

- Không có đâu chị... Ảnh hiền và ít nói lắm. Sau vụ đánh nhau đó ảnh bị đưa ra hội đồng kỷ luật, bị giáng cấp xuống còn trung sĩ và bị đề nghị trả về biệt động quân. Nhưng không biết vì lý do gì mà cuối cùng họ giữ ảnh lại. Chắc họ muốn giữ ảnh lại để đi cho bỏ ghét. Ảnh bị đưa đi lãnh tàu rồi làm thuyền trưởng của một chiến đình. Nếu không có vụ dọng vô mặt ông trung úy đó chắc giờ này ảnh cũng là trung úy rồi... Tội nghiệp ảnh... Ảnh nói với em là ảnh xin đi học khóa người nhái mà đơn xin bị bác vì lý do vô kỷ luật... Ảnh là một người tốt. Ảnh hiền và thương lính vậy mà không hiểu sao mấy ông sĩ quan ở giang đoàn lại không ưa ảnh. Chỉ có ông chỉ huy trưởng là còn có chút cảm tình và bênh vực ảnh. Như chuyện biệt phái cho cái đồn của chị là họ muốn tống ảnh đi xa cho khuất mắt... Chị biết không ảnh giỏi lắm đó chị. Ảnh đàn một cây mà hát cũng không thua gì ca sĩ. Chị mà nghe ảnh đàn hát là chị mê liền...

Thùy Dung vừa vui vừa buồn khi nghe Thành nói về Khôi. Nàng cố giấu tiếng thở dài. Trong đời sống này những kẻ hiền lành như Đạt và có máu *anh hùng- du côn* như Khôi là những kẻ bị thiệt thòi nhiều nhất. Hiền lành như chồng nàng, không biết chạy chọt, nâng bi xếp nên mới bị đày ra đây rồi nhận lãnh cái chết. Có máu anh hùng cộng thêm những ẩn ức nên Khôi mới phát tiết bằng hành động du côn để rồi không bao giờ góc đầu lên trong quân đội.

Thành ngừng nói rồi buông đũa.

- Cám ơn chị... Chị đẹp mà nấu ăn ngon bởi vậy anh Khôi ảnh khen chị hoài...

Thùy Dung cười hỏi dồn.

- Ảnh khen ra sao Thành nói cho chị nghe đi...

- Ảnh khen chị đẹp mà lại giỏi vì chỉ huy cả đại đội...

- Cám ơn em...

- Thôi mình đi ra. Anh Khôi dặn là em phải chỉ cho lính của chị biết hết để rùi tụi này có rút đi thời họ nhớ mà làm...

Câu nói sau cùng của Thành làm cho Thùy Dung cảm thấy buồn. Như

muốn che giấu nỗi buồn của mình nàng bước nhanh ra cửa. Vào lúc xế chiều Thành đã chỉ dạy tỉ mỉ chuyện bảo trì cho các khẩu súng. Dường như có cảm tình với Thùy Dung hay có thâm ý nào khác anh hứa sẽ đem sách vở cũng như một vài dụng cụ bảo trì lên cho mấy người lính. Đưa Thành ra tận cổng Thùy Dung còn dặn dò.

- Khi nào nhàn rồi Thành lên đây chơi với chị nghe...

Đứng nhìn theo bóng người lính hải quân Thùy Dung mỉm cười cảm thấy vui vui trong lòng. Nàng vừa biết thêm được bí mật của ông lính *biệt động-hải quân*.

- Biết mà... Mặt coi hiền chứ cộc lăm... Dám dọng sặc máu mũi người khác... Mai một gặp mình sẽ chọc quê ông chơi...

Thùy Dung cười khẽ khi nghĩ ra cách chọc quê Khôi. Nhìn về nơi mui tàu cao nàng thấy bóng một người đang lui cui làm việc.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 4

Đưa tay lên xem thấy gần 11 giờ đêm Thùy Dung gấp cuốn sách lại rồi vặn lu ngọn đèn dầu lửa. Đúng ra nàng cần phải tắt đèn để tiết kiệm nhưng nàng không muốn vì sợ ngủ trong bóng tối. Hơn ba năm sau ngày chồng chết nàng sợ ngủ một mình trong bóng tối. Chút ánh sáng lờ mờ nhưng đủ cho nàng thấy đỉnh mùng trắng ngà. Tự dưng nàng thở dài ứa nước mắt. Đôi mắt to và sáng. Nụ cười dễ thương. Giọng nói chậm và nhỏ nhẹ. Đạt hiền như con gái mới lớn. Sau khi quen nhau một thời gian nàng đưa Đạt về nhà giới thiệu với gia đình. Má của nàng rất chịu Đạt. Bà nói Đạt hiền nên không sợ đứa con gái cưng của mình bị chồng ăn hiếp. Còn ba của nàng không nói gì ngoài một câu. "*Nó hiền quá mà mấy người hiền thường hay chết sớm*". Không biết điều này có đúng với người khác không nhưng lại đúng trong trường hợp của Đạt.

Thùy Dung cười trong bóng tối mờ mờ khi hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Đạt. Hồng Hạnh, bạn của nàng bồ với Khoa bị động viên vào Thủ Đức. Hồng Hạnh rủ nàng đi thăm Khoa và gặp Đạt. Mãi sau này khi dự đám cưới Hồng Hạnh mới tiết lộ cho nàng biết là Khoa vì tội nghiệp người bạn cùng phòng nên mới ngầm xếp đặt cho nàng với Đạt quen nhau. Khi vừa gặp nhau Khoa cười nói với nàng.

- Tôi hân hạnh giới thiệu với Thùy Dung đây là Đạt, bạn cùng giường với tôi. Nó nằm giường trên còn tôi nằm giường dưới. Nó hiền và nhà quê lắm nên Thùy Dung không sợ bị nó ăn hiếp đâu...

Đạt chỉ cười mà không nói trả lại câu nói đùa của bạn.

- Quê anh Đạt ở đâu?

- Dạ thưa cô tôi ở Cà Mau...

Thùy Dung cười nghĩ thầm. Ông này đúng là hiền và nhà quê. Nói chuyện với mình mà ông dạ thưa giống như mình là má vợ hay là huấn luyện viên của ông không bằng.

- Cà Mau chắc vui lắm hả anh Đạt?

Đang ngồi với chuyện với bồ Khoa cười lớn xen vào.

- Cà Mau mà vui gì. Thùy Dung không nghe người ta nói câu: " Ở đâu vui bằng xứ Cà Mau. Muỗi kêu như sáo thổi đĩa lội lền như bánh canh...".

- Có đúng như vậy không anh Đạt?

Đạt cười nói với nàng.

- Dạ đúng như vậy thưa cô. Địa ở Cà Mau nhiều lắm nhất là xứ Cà Mau. Cứ bỏ chân xuống nước là chút sau đĩa bu đầy cả chân...

- Nghe anh nói ghê quá ai mà dám ăn bánh canh...

Câu xác nhận của Đạt khiến cho Thùy Dung từ đó về sau không dám ăn bánh canh. Nàng nói với Đạt là mỗi lần ăn bánh canh nàng lại nhớ tới đĩa cho nên nhất định không ăn. Đạt muốn ăn, thèm ăn nàng nấu cho ăn riêng nàng không đụng đũa tới tô bánh canh.

Mãi cho tới sau này khi lấy Đạt, có con với nhau và ngay cả khi Đạt đã chết Thùy Dung cũng không hiểu vì sao mình lại lấy Đạt. Nàng biết mình lấy Đạt vì tình yêu nhưng hỏi vì sao mình yêu cái anh chàng hiền như Phật đó nàng cũng không tìm ra lý do. Đạt không đẹp trai hơn những người bạn trai cùng xóm của nàng. Đạt cũng không ăn nói có duyên vì anh ít nói và trầm lặng. Đạt cười nhiều hơn nói. Đạt là mẫu người nếu không thương được thời người ta cũng không ghét. Sau khi mãn khóa Đạt được về phục vụ tại quê nhà vì lý do gia cảnh. Và lại đâu có ai thèm tranh dành với anh về Cà Mau, cái xứ khi ho cò gáy. Hơn một năm nàng với Đạt không có gặp nhau mà chỉ liên lạc qua thư từ. Một hôm khi đi học về nàng ngạc nhiên khi thấy Đạt ngồi nói chuyện với ba má của mình. Lý do mà Đạt lên Sài Gòn là xin phép cho nàng xuống Cà Mau chơi một tuần lễ. Dù bận học, dù không muốn lắm nhưng nàng không thể từ chối khi nhìn cái mặt hiền như Phật và buồn hiu của Đạt. Nàng không ngờ một tuần lễ ở Cà Mau đã thay đổi cuộc đời của mình. Xuống tới Cà Mau ở nhà Đạt một tuần lễ nàng mới có dịp hiểu và thương anh nhiều hơn. Do đó nàng không chút do dự khi nhận lời lấy Đạt. Đám cưới thật đơn giản. Sau đám cưới nàng về Cà Mau sống. Nhờ có bằng tú tài 1 nàng xin được chân thư ký trong tòa án. Cuộc sống ở tỉnh lỵ yên bình, nhàn hạ và nàng bằng lòng với hạnh phúc đang có. Nàng còn vui mừng hơn khi biết mình mang thai. Tuy nhiên cuộc đời không êm xuôi

như nàng mong ước. Chiến tranh càng ngày càng gia tăng. Tiểu khu Cà Mau định thiết lập một căn cứ mới nằm ngay trên ngã ba của sông Bảy Hạp và con rạch Năm Căn với mục đích kiểm soát và dò xét hoạt động của Việt Cộng trong hai quận Năm Căn và Cái Nước. Không ai muốn lãnh một căn cứ nằm trong vùng địch kiểm soát. Hiền như phật và không biết chạy chọt Đạt được tiểu khu thăng chức trung úy và chỉ huy căn cứ Bảy Hạp. Thế là hai vợ chồng khăn gói tới căn cứ trong lúc nàng đang mang bầu ba tháng. Đạt không muốn vợ đi theo anh vào chỗ nguy hiểm nhưng nàng nhất định đi theo. Nàng đã nói với Đạt là chồng đâu thời vợ đó. Những ngày mới tới cái căn cứ buồn hiu này nàng khóc nhiều hơn cười. Tuy nhiên rồi nàng cũng gượng vui để chấp nhận hoàn cảnh làm vợ của một người lính tiền đồn....

Ầm... Ầm... Ầm... Những tiếng nổ khủng khiếp rung rinh nhà cửa khiến cho Thùy Dung giật mình. Chụp vội khẩu súng, không kịp mang giày nàng chạy ra khỏi nhà.

- Bà Bùi... Bà Bùi... Tụi nó pháo tàu... Tàu của ông Khôi...

Thượng sĩ Bang nói với cấp chỉ huy của mình. Hơi gật đầu Thùy Dung hỏi.

- Mình có ai bị gì không?

- Chắc tụi nó không có ý pháo mình nên chỉ có vài trái rớt ngoài hàng rào...

Thùy Dung không hỏi nữa. Nàng nghe tiếng đạn nổ cùng với ánh lửa lòe chớp nơi ba chiến đình của Khôi. Nàng với ông thượng sĩ nghe được hàng loạt tiếng bụp bụp rồi lát sau tiếng nổ rền trong bìa rừng.

- Đạn ở đâu mà họ bắn dữ quá...

Thượng sĩ Bang lên tiếng. Bà Bùi lên tiếng giải thích.

- Ông Khôi có nói với tôi là một chiếc tàu có súng đạn nhiều hơn đại đội của mình. Nay thấy họ bắn tôi mới tin...

Tiếng súng rời rạc rồi im hẳn ngoại trừ tiếng máy tàu nổ sinh sịch trong đêm khuya.

- Chắc hết rồi... Bà vào nhà đi kéo sương xuống lạnh...

- Ông cứ vào nhà ngủ trước đi...

Thượng sĩ Bang bỏ đi chỉ còn Thùy Dung đứng im nhìn về hướng bờ sông. Trong bóng đêm mờ mờ nàng thấy bóng của người nào đó giống như Khôi

đứng trơ vơ trên mũi tàu.

Trời sáng rõ. Nắng long lanh từng hạt đọng trên nền đất đen. Khi Thùy Dung và lính tới Khôi đã sẵn sàng.

- Ông và anh em có sao không?

Khôi cười tươi dù ánh mắt có vẻ mệt mỏi sau một đêm thiếu ngủ.

- Tụi nó bắn bảy tám trái mà không trúng... Tuy nhiên nếu mình không khóa họng thời lần sau sẽ lãnh đủ... Trên đồn chắc không có ai bị gì hả bà?

- Có tôi... Tôi bị mất ngủ vì sợ... vì lo...

Thùy Dung bỏ lửng câu nói hơi tối nghĩa mà chỉ có người trong cuộc như Khôi mới hiểu. Mím cười Khôi hỏi nhỏ.

- Bà sợ gì? Lo gì?

Hơi cúi đầu xuống Thùy Dung nói thật nhỏ như không muốn cho mấy người lính nghe được.

- Tôi sợ gì... Tôi lo gì ông biết mà...

Liếc qua bên trái Khôi thấy đôi mắt long lanh đang nhìn mình.

- Thầy bói nói tôi có số chết vì tình hơn là chết vì súng đạn...

Bà chỉ huy trưởng căn cứ Bảy Hạp cười nhỏ.

- Cái đó thời tôi chưa biết...

Tàu queo vào rạch Năm Căn chừng năm ba trăm thước xong dừng lại. Dặn dò nhân viên canh gác cẩn thận Khôi và Thùy Dung chỉ huy tiểu đội lên bờ lục soát. Đi sâu vào trong họ thấy có nhiều dấu chân còn mới. Cạnh một mô đất lớn họ tìm được nhiều vỏ đạn 82.

Thùy Dung đứng nhìn Khôi vừa đi vừa đếm bước từ chỗ mô đất ra tới bờ sông đoạn rút sổ tay ghi chép.

- Ông làm gì vậy?

- Tôi đo khoảng cách từ chỗ tụi nó đặt súng tới bờ sông để tính cách phản pháo. Hể tụi nó vừa bắn mà mình phản pháo trúng là tụi nó im liền...

- Ông học ở đâu vậy?

Khôi cười không trả lời.

- Ông Khôi...

Thùy Dung kêu với giọng nũng nịu. Khôi trả lời nhát gừng.

- Học ở trường chứ ở đâu...

- Trường nào?

Thùy Dung vặn.

- Trường trung học Võ Trường Toản...

- Tôi cũng học mà sao tôi không biết...

Khôi cười trong lúc ghi chép vào cuốn sổ tay.

- Bà biết làm chi những thứ giết người này... Đáng lẽ bà nên ở Sài Gòn hơn là giam mình trong cái tiền đồn heo hút...

Thùy Dung cố giấu tiếng thở dài như không muốn cho Khôi nghe được. Từ lúc đó cho tới khi lên tàu nàng có vẻ tư lự. Riêng Khôi mãi lo ghi chép và tính toán nên không thấy được.

Ra lệnh cho lính về đồn xong Thùy Dung nói với Khôi.

- Tôi đói bụng mà làm biếng về đồn nấu cơm. Tôi mời ông ra chợ ăn hủ tiếu...

- Tôi nhận lời nhưng bà phải để tôi trả tiền...

Hơi nhún vai Thùy Dung buông gọn.

- Hân hạnh...

Hai người bước song song trên con đường đất một bên là bờ sông còn một bên là hàng rào kẽm gai.

- Ông nhớ Sài Gòn không?

- Thỉnh thoảng... Dường như thỉnh thoảng nhớ thời mình lại nhớ thật nhiều. Bà xa Sài Gòn lâu chưa?

- Hơn một năm... Còn ông?

- Hai năm... Nhiều khi tôi chẳng muốn về Sài Gòn nữa. Bạn bè tản mạn khắp nơi. Gia đình thời không có...

Thùy Dung quay nhìn Khôi.

- Ba má ông không có ở Sài Gòn à?

- Ba tôi mất khi tôi còn nhỏ còn má tôi mất ba năm rồi. Tôi có người chị trước ở Sài Gòn sau chỉ theo chồng ra Nha Trang nên tôi chẳng còn ai ở Sài Gòn... Nhiều khi về phép tôi chỉ ở một hai ngày rồi đi...

Thùy Dung liếc người bạn đồng hành rồi mỉm cười vu vơ. Nhìn người đi bên cạnh Khôi lên tiếng.

- Bà nghĩ là tôi tả oán phải không?

- Làm sao ông biết tôi nghĩ ông tả oán...

Thùy Dung đưa tay lên bụm miệng vì biết đã lỡ lời. Nói như thế chẳng khác nào tự mình tỏ lộ cho người ta biết. Một vài người lính trong đồn chấp tay chào khi thấy Thùy Dung và Khôi đi với nhau. Hai người bước vào quán hủ tiếu. Chọn một cái bàn trong góc nhìn ra bờ sông Thùy Dung cười nói với Khôi.

- Nhiều lúc ngồi đây tôi có cảm tưởng như ngồi ở Sài Gòn...

Khôi cười nhìn Thùy Dung.

- Tôi cũng thế... Dòng sông này ở một lúc nào đó tôi tưởng như sông Sài Gòn. Nó khiến tôi nhớ lại lần đầu tiên đi với bồ...

Thùy Dung làm bộ ngó ra dòng sông khi nghe câu nói của Khôi.

- Bà uống và ăn gì?

- Tôi xin ông một ly đá chanh và một tô hủ tiếu...

Khôi gọi hai tô hủ tiếu và hai ly đá chanh. Trong lúc ngồi đợi hai người im lặng ngó mong ra dòng sông Bảy Hạp. Nước lớn lừ đừ chảy. Mấy đũa con nít tắm sông cười hét vang vang. Thân cây khô chết trơ trọi. Đất sình đen đũi bốc mùi ngai ngái. Cảnh vật buồn và không có gì để nhìn ngắm. Hai ly nước đá chanh được đặt lên bàn.

- Mời ông...

- Mời bà... Tôi uống mừng cho...

- Ông muốn nói cho cái gì?

Khôi cười hớp ngụm nước như cố tình kéo dài thời gian để tìm câu trả lời.

- Cho tình bạn của tôi với bà... Bà đồng ý không?

Thùy Dung gật đầu cười cầm ly khuấy nước đá. Âm thanh của cái muỗng chạm vào thành ly nghe vui tai.

- Bạn thời tôi nhận... Tôi rất vui mừng có một người bạn tốt như ông...

- Cám ơn bà... Riêng tôi hân hạnh có được một người bạn đặc biệt như bà...

Chống tay lên cầm Thùy Dung hơi nghiêng đầu nhìn Khôi.

- Tôi đặc biệt ở điểm nào?

- Nhiều điểm lắm...

- Đâu ông nói cho tôi nghe...

Khôi lắc đầu cười.

- Đó là một bí mật của tôi...
- Tôi muốn ông nói cho tôi nghe...
- Không... Bà phải tự tìm hiểu...

- Ông nhất định không nói hả?

Khôi cười lắc đầu trước sự hăm he của Thùy Dung.

- Ông cứng đầu lắm...
- Ông chồng của bà hiền lắm phải không?
- Ừ... Ông hiền như ông phật. Tôi muốn gì cũng được...
- Bởi vậy bà mới hư...

Thùy Dung sầm mặt xuống.

- Ê... Tôi không có hư đâu nghe... Ông đừng có nói oan cho tôi...

Đón lấy tô hủ tiếu, đặt trước mặt Thùy Dung Khôi cười làm hòa vì biết mình lỡ lời.

- Tôi xin lỗi bà... Bà ăn hủ tiếu đi cho bớt giận...
- Ai thêm giận ông làm chi cho mệt...

Tuy nói là không giận nhưng Thùy Dung lại cúi đầu ăn không nói năng gì hết. Nàng ăn thật chậm. Thỉnh thoảng lại ngưng đũa nhìn ra bờ sông.

- Cháu Thùy Trâm chừng nào mới xuống thăm bà?
- Tôi không biết...

Khôi cười vì câu trả lời nhát gừng của Thùy Dung.

- Tôi có hứa với cháu là khi nào gặp lại tôi sẽ cho cháu một món quà...

Thùy Dung ngược lên nhìn Khôi với ánh mắt nửa dò xét nửa nghi ngờ.

- Ông nói thật hay là ông phịa ra để cho tôi hết giận?

Bị Thùy Dung gặng hỏi Khôi đành phải thú thật:

- Vì lỡ thất hứa với cháu do đó tôi tính chuộc lỗi bằng cách mua cho cháu một món quà...
- Ông tính mua kẹo cho nó hả... Ông đừng đem kẹo dụ con nít để khai thác nó...

Thùy Dung muốn cười nhưng cố gắng mím môi lại để không cho tiếng cười phát ra đồng thời nghiêm nét mặt để cho Khôi tưởng nàng vẫn còn giận. Bỗng dưng nàng muốn hành ông lính hải quân đang ngồi trước mặt mình cho bỏ ghét. Dù quen biết không lâu nàng nhận thấy Khôi có một nhiều

điểm khác hẳn Đạt. Người chồng của nàng hiền lành quá do đó lắm khi trở thành nhu nhược. Khôi không dữ mà cũng không hiền. Khôi cứng đầu và cương quyết, nhiều khi quá cương quyết. Khôi tự tin, kiêu hãnh ngăm và có chiều sâu. Là người tự tin thêm kiêu hãnh cho nên từ khi gặp Khôi nàng cảm thấy tự tin và kiêu hãnh của mình bị va chạm hay tổn thương. Nàng phục nhưng có lúc lại thấy ghét Khôi.

- Bà nghĩ về tôi phải không?

Quái... Bộ ông này có thuật đọc được ý nghĩ của người khác sao mà ông biết mình nghĩ về ông. Từ ý nghĩ đó Thùy Dung buộc lòng phải chối.

- Ông là gì mà tôi phải nghĩ về ông?

Đưa ly nước lên uống một ngụm Khôi cười.

- Bà muốn nghe những nhận xét của tôi về bà không?

Thùy Dung ngược lên nhìn người đối thoại. Trong óc nàng hiện lên một ý nghĩ là ông này muốn cái gì đây mà dám phê bình người khác...

Giọng nói của Khôi vang lên chậm và đều đặn.

- Đây là những ý nghĩ thẳng thắn và thành thật của tôi cho nên nếu có va chạm tới tự ái của bà tôi xin bà đừng phiền giận...

Ngừng lại uống ngụm nước đá chanh xong Khôi mới hắng giọng. Trong lúc nói anh nhìn vào mặt của người đối diện như để dò xét hoặc đo lường phản ứng.

- Sau nhiều lần gặp gỡ và chuyện trò tôi biết bà là một người đàn bà đặc biệt. Bà tự tin, cương quyết, kiêu hãnh...

Thùy Dung cười nói thầm trong trí não. Ông có thua gì tôi đâu. Sợ ông còn hơn tôi nữa kìa...

- Ba điều đó có thể do trời sinh hay do hoàn cảnh hoặc do cả hai. Nhiều khi tôi tự hỏi có cái gì khiến cho một người đàn bà đẹp, thông minh, khôn ngoan lại chịu giam mình ở chốn đèo heo hút gió này. Phải có cái gì đặc biệt lắm mới khiến cho bà ta bỏ phí thời xuân sắc của mình...

Ông ta bắt đầu nhìn mình, đưa mình lên mây xanh rồi chút nữa sẽ buông cho mình rớt xuống bùn. Thùy Dung cười thầm.

- Ý nghĩ đó ở mãi trong đầu khiến cho tôi phải điều tra về bà. Xuyên qua những điều dò hỏi và suy nghĩ riêng tư tôi tạm thời có một kết luận...

Dừng lại ở đó như chờ nghe câu nói của người đối thoại nhưng thấy Thùy Dung vẫn im lặng Khôi tiếp tục.

- Chồng bà được tiểu khu Cà Mau ủy nhiệm về đây thiết lập căn cứ Bảy Hạp, một vị trí quan trọng vì có thể dò xét mọi hoạt động của địch trong hai quận Cái Nước và Năm Căn. Cũng vì tính chất quan trọng này mà địch đã mấy lần định triệt hạ căn cứ song không thành công. Mặc dù không thành công nhưng chúng đã giết chết chồng bà. Hành động này va chạm mạnh mẽ tới tự ái và niềm kiêu hãnh của cô gái Sài Gòn. Thù chồng lại thêm tự ái bị va chạm, bà đứng lên thay thế chồng để giữ vững căn cứ này. Bà muốn làm một Trưng Vương của thời xa xưa hay gần đây hơn là Bùi Thị Xuân. Bà muốn chứng tỏ cho kẻ địch biết rằng chúng có thể giết chết chồng bà nhưng không thể hủy diệt được ý chí của ông ta... Bà họ Bùi và sâu xa hơn họ Bùi còn là họ của nữ danh tướng Bùi Thị Xuân bởi vậy bà mới tự gọi mình là Bà Bùi...

Khôi dứt lời. Không khí im lặng trừ tiếng thở dài thẫm lặng của Thùy Dung.

- Giỏi lắm... Ông còn giỏi hơn Tống Văn Bình nữa...

- Tôi không biết bằng cách nào mà bà được chỉ khu Cái Nước hoặc tiểu khu Cà Mau cho phép thay thế chồng làm chỉ huy trưởng căn cứ Bảy Hạp...

Thùy Dung ngắt lời Khôi.

- Đó là một bí mật của tôi...

Thùy Dung cười nhìn Khôi như muốn nói ông có tài thời ông hãy khám phá ra bí mật đó đi. Uống thêm ngụm nước đá chanh người lính hải quân gật gù.

- Tôi biết... Tôi hy vọng và chờ đợi dịp may để tìm ra bí mật của bà...

- Tôi nóng lòng chờ nghe ông tiết lộ về bí mật này...

Thùy Dung uống cạn ly nước. Câu nói của nàng như là một thách thức.

- Bà hết giận chưa?

- Tuy chưa hết giận nhưng đủ để cho tôi có thể ngồi nói chuyện với ông.

Lần sau ông đừng chọc giận tôi nữa nghe...

Khôi le lưỡi cười đùa.

- Dạ thưa Bà Bùi em xin chừa...

Thùy Dung cười nhỏ vì câu nói đùa của người bạn trai. Trả tiền xong hai người trở lại tàu. Dừng nơi cổng đồn Thùy Dung hỏi.

- Ngày mai ông có lên đồn dạy cho lính tôi tháo ráp súng không?

Khôi cười lắc đầu.

- Tôi có việc cần làm nên tôi nhờ một nhân viên dưới tàu lên chỉ cho họ. Anh ta tên Thành, là một chuyên viên về vũ khí nên tháo ráp còn giỏi hơn tôi nhiều...

- Cám ơn ông... Mai một mình sẽ gặp nhau...

- Chào bà... Tôi xin bà hết giận tôi...

Hơi mỉm cười Thùy Dung cúi đầu bước vào cổng. Khôi không thấy được nụ cười tinh nghịch nở trên môi của người chỉ huy căn cứ Bảy Hạp cũng như câu lầm bầm.

- Còn lâu tôi mới hết sùng... Tôi muốn đi ông cho bỏ ghét. Cái mặt thấy...

Bước vào đồn Thành gặp thượng sĩ Bang đang đứng đợi ở cổng. Đi xuyên qua mấy hầm núp và giao thông hào ông ta đưa người lính hải quân tới một cái sân nhỏ có mấy người mặc bà ba đen đang đứng trong số đó có một người đàn bà.

- Em là Thành phải không?

- Dạ... Anh Khôi gọi tôi lên đây...

- Tôi là Bà Bùi...

Thành cười nói.

- Anh Khôi có nói về...

- Em cứ gọi tôi bằng chị đi cho thân mật... Mời em trở tài...

Thành đúng là một chuyên viên về vũ khí. Không những tháo ráp nhanh nhẹn Thành còn giảng giải rành mạch về cách thức cũng như các tiểu xảo hoặc mẹo nhỏ nhất để làm cho việc tháo ráp được nhanh chóng.

- Khí giới của Mỹ tối tân thật nhưng cũng có trở ngại nhất là đối với thời tiết của xứ mình. Nòng súng bị sét hay các cơ phận khác bị dơ cũng gây ra trở ngại nhất là vùng này gần biển lại ẩm thấp nên trong không khí vừa có nước và muối. Nó làm cho súng mau dơ hơn. Bởi vậy súng của tàu tụi em phải lau chùi hoài...

Thành nói với Thùy Dung trong lúc hai người đứng xem lính tháo ráp và

lau chùi vũ khí. Buổi học kéo dài tới trưa mới tạm ngưng cho lính về ăn trưa.

- Chị mời em về nhà chị ăn cơm trưa...

- Dạ cảm ơn chị em có đem theo đồ hộp...

Thùy Dung cười.

- Ăn canh chua cá kho không ngon hơn đồ hộp sao. Ông Khôi có nói với chị là em ngán đồ hộp tới cỡ...

Thấy Thùy Dung đưa tay lên ngang cằm làm dấu Thành bật cười một cách vui vẻ.

- Đi... Hai chị em mình về nhà ăn cơm rồi lát sau trở ra...

Thành không thể nào từ chối lời mời của một người đàn bà trẻ đẹp, duyên dáng và bật thiệp như Thùy Dung. Về tới nhà Thùy Dung dọn cơm ra. Nàng ăn ít mà mời khách ăn nhiều hơn. Trong lúc ăn nàng gợi chuyện hay bắt đầu mở cuộc điều tra về đời tư của ông lính thủy đặc biệt của mình.

- Em đi lính lâu chưa?

- Dạ bốn năm rồi chị...

- Quê em ở đâu vậy?

- Dạ em ở Vĩnh Long?

Bớt cơm vào chén cho Thành Thùy Dung cười hỏi tiếp.

- Chắc em ở chung tàu với ông Khôi lâu lắm hả?

- Dạ cũng hơn một năm. Khi đi thực tập để lãnh tàu của Mỹ anh Khôi xuống trước nhất...

- Chị nghe nói ông Khôi ở binh chủng nào đó trước khi về hải quân...

- Dạ đúng như vậy thưa chị... Ảnh là trung sĩ nhất biệt động quân. Nhờ có bằng tú tài 1 và được tiểu đoàn trưởng thương nên ảnh được đi học khóa sĩ quan đặc biệt. Ra trường anh được đưa về toán biệt hải chuyên đổ bộ ra bắc. Khi biệt hải bị giải tán người ta giữ ảnh ở lại hải quân mà không trả ảnh về đơn vị gốc là biệt động quân. Điều này khiến cho ảnh sùng và bất mãn lắm. Trong thời gian tạm trú ở bộ tư lệnh hải quân anh có xích mích và gây gổ với một ông trung úy hải quân. Nổi máu *anh hùng của biệt động quân* ảnh dọng sặc máu mũi ông trung úy này...

Thùy Dung bật cười vì câu nói của Thành.

- Chắc ông Khôi du côn lắm hả Thành?

Thành lắc đầu bình liên.

- Không có đâu chị... Ảnh hiền và ít nói lắm. Sau vụ đánh nhau đó ảnh bị đưa ra hội đồng kỷ luật, bị giáng cấp xuống còn trung sĩ và bị đề nghị trả về biệt động quân. Nhưng không biết vì lý do gì mà cuối cùng họ giữ ảnh lại. Chắc họ muốn giữ ảnh lại để đi cho bỏ ghét. Ảnh bị đưa đi lãnh tàu rồi làm thuyền trưởng của một chiến đình. Nếu không có vụ dọng vô mặt ông trung úy đó chắc giờ này ảnh cũng là trung úy rồi... Tội nghiệp ảnh... Ảnh nói với em là ảnh xin đi học khóa người nhái mà đơn xin bị bác vì lý do vô kỷ luật... Ảnh là một người tốt. Ảnh hiền và thương lính vậy mà không hiểu sao mấy ông sĩ quan ở giang đoàn lại không ưa ảnh. Chỉ có ông chỉ huy trưởng là còn có chút cảm tình và bênh vực ảnh. Như chuyện biệt phái cho cái đồn của chị là họ muốn tống ảnh đi xa cho khuất mắt... Chị biết không ảnh giỏi lắm đó chị. Ảnh đàn một cây mà hát cũng không thua gì ca sĩ. Chị mà nghe ảnh đàn hát là chị mê liền...

Thùy Dung vừa vui vừa buồn khi nghe Thành nói về Khôi. Nàng cố giấu tiếng thở dài. Trong đời sống này những kẻ hiền lành như Đạt và có máu *anh hùng- du côn* như Khôi là những kẻ bị thiệt thòi nhiều nhất. Hiền lành như chồng nàng, không biết chạy chọt, nâng bi xếp nên mới bị đày ra đây rồi nhận lãnh cái chết. Có máu anh hùng cộng thêm những ẩn ức nên Khôi mới phát tiết bằng hành động du côn để rồi không bao giờ góc đầu lên trong quân đội.

Thành ngừng nói rồi buông đũa.

- Cám ơn chị... Chị đẹp mà nấu ăn ngon bởi vậy anh Khôi ảnh khen chị hoài...

Thùy Dung cười hỏi dồn.

- Ảnh khen ra sao Thành nói cho chị nghe đi...

- Ảnh khen chị đẹp mà lại giỏi vì chỉ huy cả đại đội...

- Cám ơn em...

- Thôi mình đi ra. Anh Khôi dặn là em phải chỉ cho lính của chị biết hết để rùi tụi này có rút đi thời họ nhớ mà làm...

Câu nói sau cùng của Thành làm cho Thùy Dung cảm thấy buồn. Như

muốn che giấu nỗi buồn của mình nàng bước nhanh ra cửa. Vào lúc xế chiều Thành đã chỉ dạy tỉ mỉ chuyện bảo trì cho các khẩu súng. Dường như có cảm tình với Thùy Dung hay có thâm ý nào khác anh hứa sẽ đem sách vở cũng như một vài dụng cụ bảo trì lên cho mấy người lính. Đưa Thành ra tận cổng Thùy Dung còn dặn dò.

- Khi nào nhàn rồi Thành lên đây chơi với chị nghe...

Đứng nhìn theo bóng người lính hải quân Thùy Dung mỉm cười cảm thấy vui vui trong lòng. Nàng vừa biết thêm được bí mật của ông lính *biệt động-hải quân*.

- Biết mà... Mặt coi hiền chứ cộc lăm... Dám dọng sặc máu mũi người khác... Mai một gặp mình sẽ chọc quê ông chơi...

Thùy Dung cười khẽ khi nghĩ ra cách chọc quê Khôi. Nhìn về nơi mui tàu cao nàng thấy bóng một người đang lui cui làm việc.

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 5

Khôi gạt đầu tỏ vẻ hài lòng sau khi điều chỉnh khẩu M79 tự động đúng theo phương hướng và góc độ mà mình muốn. Phải mất hơn hai tiếng đồng hồ anh mới điều chỉnh được cũng như nối các dây đạn M79 lại với nhau rồi xếp gọn ghẽ vào cái thùng đạn lớn. Đẩy súng lại cẩn thận anh leo xuống hầm tàu. Lục lọi giây lát anh lấy ra một vật gì được gói bằng giấy dầu không thấm nước. Cầm lấy vật đó anh lên đèn kiểm Thùy Dung. Vừa thấy mặt nàng vui vẻ hỏi.

- Ông bận lắm hả...

- Chỉ bận chút chút... Bà có việc gì nhờ tôi làm...

- Không tôi chỉ hỏi thăm vậy thôi...

Thấy Khôi cầm cái gói giấy dầu trong tay Thùy Dung hỏi.

- Ông đem cho tôi hả...

- Tôi có vật này muốn cho bà và anh em trong đồn xem thử... Xin bà kêu anh em tới để xem cho biết...

Thùy Dung bảo lính đi kiểm thượng sĩ Bang và ba trung đội trưởng tới xem Khôi thử súng mới. Khi mọi người có mặt đông đủ Khôi tháo bao giấy lấy ra một vật gì hình cong cong, ngang khoảng gần gang tay, dài độ gang tay rưỡi, một bề có hai cọc nhọn dùng để cắm xuống đất, bề lõm vào có chỗ cắm dây điện.

- Đây là loại mìn mới nhất của lính Mỹ có tên là Claymore. Bên trong trái mìn có chứa hàng ngàn viên bi nhỏ. Nó được dùng để chống lại chiến thuật biến người của Việt Cộng. Khi phát nổ những viên đạn sẽ bay ra theo một hướng đã được định sẵn cho nên còn gọi là mìn định hướng...

Khôi mời mọi người ra một chỗ trống trải hướng ra ngoài bìa rừng. Khôi nói với thượng sĩ Bang cho lính ghép hai ba tấm ván lớn lại với nhau rồi dựng trên đất. Cắm hai cọc của trái mìn xuống đất, gắn một đầu dây điện vào trái mìn còn đầu kia vào một cần bấm Khôi lùi lại cho tới lúc hết dây điện. Ra dấu cho mọi người tìm chỗ núp xong Khôi bấm nút. Một tiếng nổ

thật lớn cùng với âm thanh nghe bụp bụp vang lên. Mọi người đều lắc đầu le lưỡi khi thấy miếng ván có hàng trăm lỗ nhỏ.

- Nếu tụi nó lọt vào đúng hướng là mười người sẽ chết mười người, một trăm người sẽ bị thương một trăm người. Có hai điều mà quý vị phải cẩn thận khi gài loại mìn định hướng này. Thứ nhất là là đặt đúng cách. Bề cong ra ngoài và bề lõm vào trong. Đặt lộn là khi bấm cò quý vị sẽ lãnh đủ. Điều thứ hai là phải để phòng đặc công của tụi nó bò vào xoay mặt của trái mìn mà mình không biết thời lúc bấm nút mình sẽ lãnh đạn...

Quay sang Thùy Dung Khôi cười cười.

- Mai bà cho lính xuống tàu để lãnh mìn về phòng thủ căn cứ... Tôi có ba thùng. Tôi cho bà hết. Tôi chỉ giữ lại hai trái mìn để làm kiếng...

Đợi cho mọi người tản mác đi hết chỉ còn trơ lại hai người Thùy Dung nở nụ cười ý nhị.

- Thành dễ thương và được việc lắm...

Khôi nhìn Thùy Dung chăm chú.

- Bà hỏi nó nhiều điều về tôi lắm hả...?

Thùy Dung cười chum chĩm.

- Chút chút thôi...

Khôi cười nói đùa trong lúc đốt điếu thuốc.

- Thăng đó mà bị một người đẹp như bà thẩm vấn thời cái gì mà nó không phun ra... Nó khai cái gì về tôi?

Thùy Dung cười khẽ khi nghe Khôi hỏi.

- Thành chỉ khuyên tôi là đừng có chọc ông giận. Ông mà cộc lên là ông dọng sặc máu mũi...

Thùy Dung rũ ra cười sặc sụa khi thấy Khôi ngẩn người trợn mắt nhìn mình rồi sau đó mặt đỏ lên vì mắc cỡ.

- Đó là một lỗi lầm khiến cho tôi vẫn còn á náy tới bây giờ...

- Từ nay tôi không dám chọc giận ông nữa. Rủi ông dọng vô mặt tôi thời làm sao...

- Tôi xin hứa là không làm chuyện đó đối với bà. Nếu có giận tôi cũng chỉ làm...

Khôi ngừng lại. Thùy Dung hỏi liền.

- Nếu giận tôi ông sẽ làm gì?
- Bà đừng giận thời tôi mới dám nói...
- Tôi hứa là không giận ông...
- Nếu có giận tôi sẽ không dọng vô mặt mà chỉ hôn vô mặt bà cho hết giận...

Khôi nói bằng giọng nghiêm nghị và nhìn thẳng vào mắt Thùy Dung như để lường xem phản ứng của nàng. Anh thấy nàng chớp mắt mấy cái và làn da mặt hơi rúm nắng chột hồng lên như thẹn thùng lẫn sung sướng.

- Ông dám làm không?

Khôi kể môi sát vào khiến cho Thùy Dung phải né tránh bằng cách làm bộ cúi xuống cột lại dây giày. Khôi nói trong tiếng cười.

- Tôi tưởng bà *chì* tới độ dám để cho tôi hôn giữa ban ngày ngay trước mặt mọi người...

- Ông lì lợm quá tôi chịu thua ông... Cho tôi súng đạn nhiều quá ông coi chừng bị rắc rối. Nhất là người ta lại không ưa ông...

Khôi nhún vai.

- Những gì tôi đưa cho bà không có trong danh sách của tàu vả lại việc này chỉ có tôi với bà biết mà thôi. Ngoài ra tôi còn có một lý do quan trọng hơn. Tôi muốn đơn vị của bà đủ sức chống lại sự tấn công của địch. Tôi lo cho tính mạng của bà. Căn cứ của bà sẽ không được pháo binh hay phi cơ yểm trợ khi bị đánh. Còn bộ binh thời quá chậm hoặc sẽ bị phục kích khi tiếp viện. Công đồn đả viện là chiến thuật cũ rích nhưng hữu hiệu mà Việt Cộng thường hay áp dụng...

Trong lúc Khôi say sưa nói Thùy Dung len lén nhìn. Khuôn mặt xương xương. Làn da xạm nắng. Ánh mắt tinh anh nhưng buồn u ẩn. Tự dưng nàng thấy tội nghiệp người lính hải quân trẻ tuổi đang đứng bên cạnh mình. Cái vỏ tự tin, cương quyết, kiêu hãnh chỉ để bao che cho sự cô đơn, nỗi buồn rầu và cái yếu đuối bên trong. Nàng hiểu được điều đó bởi vì nàng cũng ở trong hoàn cảnh tương tự. Nhiều khi nàng buồn muốn khóc. Nhiều khi nàng cần có một người để trò chuyện hay tâm sự. Lắm khi nàng cần có một người đàn ông ở bên cạnh để được làm nũng, để được cưng chiều, giận dỗi. Chung quanh đây cũng có người nhưng không phải là người đồng cảnh

ngộ, chung tâm tình với nàng. Họ không có những suy tư, những ước mơ như nàng. Khôi như là vùng trời đã bị lãng quên, như quá khứ êm đềm của tuổi học trò. Khôi ngạo nghễ, kiêu hãnh nhưng cũng hiền hòa và rộng lượng bởi vậy Khôi mới lo lắng cho nàng.

- Thùy Dung...

Tiếng thì thầm của Khôi khiến cho nàng ra khỏi suy tưởng.

- Thùy Dung có làm gì không?

- Dạ không...

- Tôi mời Thùy Dung đi uống cà phê...

- Tôi nhận lời nhưng ông hãy để cho tôi trả tiền...

Khôi cười đùa.

- Bởi vậy tôi mới rủ Thùy Dung...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Thùy Dung giơ tay vẫy khi thấy Thành đang đứng trên mũi tàu.

- Nó nói với bà nhiều chuyện lắm phải không?

- Nhiều chuyện lắm... Chuyện ông ra trước hội đồng kỷ luật, bị giáng cấp còn trung sĩ, chuyện ông xin đi học người nhái mà đơn xin bị bác... Thành có nói nếu ông không nổi máu *anh hùng- du côn* dạng vô mặt thẳng cha trung úy nào đó thời giờ này ông đã đeo lon thiếu úy hay trung úy rồi...

Khôi cười cười.

- Bà chưa cho ăn kẹo mà nó đã khai hết trơn...

Thùy Dung bật cười vui vẻ.

- Thành còn khai với tôi nhiều điều hay ho lắm nhưng tôi không nói ra bây giờ đâu. Tôi để cho ông hồi hộp chơi...

Hai người đi vào xóm chợ có hai tiệm cà phê, một ở đầu xóm và một ở cuối xóm. Họ thích quán cà phê cuối xóm hơn vì nó vắng khách và chỗ ngồi nhìn ra sông Bảy Hạp. Lý do quan trọng khiến cho họ chọn quán này vì nó nằm gần đôn và bãi đậu của tàu. Có chuyện gì xảy ra họ sẽ trở về không đầy năm phút.

Quán vắng người vào buổi xế chiều. Thùy Dung chọn một bàn cạnh cửa sổ nhìn ra bờ sông. Khôi gọi một ly cà phê sữa đá cho mình, ly đá chanh cho Thùy Dung và một cái bánh bao để họ ăn chung với nhau.

- Ông làm gì mà ngó tôi dữ vậy?

Mặc dù đang nhìn ra khu rừng cây bên kia dòng sông Bảy Hạp Thùy Dung cũng biết Khôi đang ngó mình đăm đăm.

- Tôi thấy bà khác hơn ngày hôm qua...

- Ông thấy tôi khác cái gì?

- Bà diện đẹp hơn...

Thùy Dung cười im lặng. Chỉ có Khôi mới nhận ra điều này. Sáng hôm nay lúc thức dậy ngồi trước gương nàng nảy ra ý nghĩ là mình nên trang điểm một chút. Nàng kín đáo đánh phấn, kẻ mắt và thoa dầu thơm. Từ ngày Đạt chết nàng thôi trang điểm vì diện đẹp để làm gì? Cho ai nhìn? Tuy nhiên hôm nay nàng tìm ra lý do dù nhỏ nhoi để diện cho đẹp vì biết có người sẽ thưởng thức nhan sắc của mình.

- Tôi ước gì tôi gặp bà ở Sài Gòn lúc mình còn trẻ...

Thùy Dung mỉm cười khi nghe lời nói bóng gió xa xôi của Khôi.

- Ông có bồ lúc bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi...

- Trẻ vậy... Hai ông anh của tôi có bồ sớm lắm. Hai anh gặp cô nào cũng tá oán là chưa có bồ vì còn đang học, vì cô đơn...

- Gọi là bồ cũng không đúng vì tôi mê cô ta trái lại cô ta chỉ xem tôi như bạn. Hai đứa là hàng xóm với nhau. Sau này cô ta đi lấy chồng... Đó là mối tình đơn phương...

- Ông còn yêu cô ta không?

- Tôi không biết... Lần sau cùng tôi gặp cô ta lúc cô ta đang mang thai đứa con đầu lòng. Cô ta trông già và xấu đi. Từ đó tôi tránh gặp cô ta... Tôi muốn giữ mãi hình ảnh đẹp của cô ta trong tâm tưởng. Bà biết mấy câu thơ này không... Hồng hồng tuyết tuyết... Mới ngày nào chẳng biết cái chi chi... Gật đầu cười Thùy Dung ngâm khe khẽ.

- Mười lăm năm thăm thoát có ra gì

Ngoảnh mặt lại đã đến kỳ tư liễu

Gặp em tay tế tay bông

Tay cặp ông chồng tay dắt đứa con...

Khôi nhìn Thùy Dung với vẻ ngạc nhiên.

- Bà thích nhạc không?

- Thích lắm. Khi theo chồng về đây tôi có một cái cassette để nghe nhạc nhưng thời gian sau nó hư. Vả lại cũng không có pin để hát. Nhiều khi cũng nhớ...

- Tôi sẽ cho bà cái máy cassette của tôi...

- Rồi ông lấy đâu mà nghe nhạc...

- Tôi nghe hoài riết đâm ra nhàm...

Thùy Dung cười đùa.

- Sao cái gì ông cũng cho tôi hết vậy... Bộ kiếp trước ông mắc nợ tôi chắc...
Khôi cười.

- Tôi muốn cho hết chỉ sợ bà không nhận thôi...

Thùy Dung làm bộ ngó ra sông. Biết câu nói bóng gió của Khôi ám chỉ điều gì nàng nghĩ thầm.

- Ông cứ cho đi rồi ngày nào đó tôi sẽ nhận...

Nói xong câu nói dò ý tứ của Thùy Dung nhưng thấy nàng im lặng ngó mong ra ngoài bờ sông Khôi có vẻ buồn tủi. Vì cúi đầu nhìn xuống bàn anh không thấy được nụ cười hóm hỉnh của người bạn gái.

- Tôi nghe nói ông đàn hát hay lắm...

Khôi ngược lên cười. Thùy Dung cảm thấy lòng mình chùng xuống vì nụ cười ngác ngơ buồn rầu của người ngồi bên kia.

- Bà biết quá nhiều về tôi trong khi tôi lại mù tịt về bà...

- Ông có chịu đàn hát cho tôi nghe không hay là đợi tôi phải năn nỉ ông...

- Lúc nào bà muốn nghe tôi sẵn sàng...

- Uống cà phê xong ông về tàu lấy đàn trong lúc tôi về đồn lo nấu cơm chiều. Ăn cơm xong là bắt đầu giờ văn nghệ...

Khôi cười trước lệnh của người bạn gái. Thùy Dung trả tiền. Hai người rảo bước về hướng mấy chiếc tàu đang úi bãi trước cửa đồn.

- Ông lệ lên nghe... Tôi chờ ông ăn cơm...

Khôi gật đầu cười. Xuống chỗ nằm của mình lấy cái máy cassette và mấy cuộn băng bỏ vào cái túi xách nhỏ, tay cầm cây đàn anh nói với Tuyên.

- Anh đi ăn cơm tối với Bà Bùi. Tuyên coi chừng tàu dùm anh...

Tuyên cười lớn.

- Anh cứ đi chơi cho đỡ buồn... Có gì tôi lo cho...

- Cám ơn Tuyên... Anh sẽ không ở lâu đâu... Anh sẽ về trước khi trời tối...

Bước vào nhà đặt cây đàn và cái máy cassette lên bàn Khôi nhẹ bước ra sau bếp. Anh im lặng nhìn Thùy Dung đang đứng nấu cơm. Dù biết Khôi đang nhìn mình song nàng làm bộ như không biết và thản nhiên vừa chiên cá vừa hát nho nhỏ.

- Bà hát còn hay hơn tôi mà lại yêu cầu tôi hát cho bà nghe...

- Thành nói tôi mà nghe ông đàn hát là tôi sẽ mê ông liền. Bởi vậy tôi muốn thử...

Nói xong câu nói Thùy Dung quay nhìn Khôi.

- Ông chịu đàn không... Chậm là tôi đổi ý liền...

- Chịu... Tôi đứng đây rồi bà có đổi ý cũng không được...

Hai người ăn nhanh bữa cơm chiều. Thùy Dung lo dọn dẹp trong lúc Khôi chỉnh giầy. Nhìn người đang ngồi đối diện mình qua chiếc bàn bằng cây Khôi hỏi.

- Bà muốn nghe loại nhạc nào? Bà thích nhạc sĩ nào?

- Tùy ông...

Mặc dù trời còn sáng nhưng Thùy Dung có cảm tưởng như căn phòng hơi tối lại khi tiếng nhạc nổi lên.

- Tôi như người ru mộng
sống cuộc đời bẽnh bồng
ngó quanh đời quạnh hiu
Buồn rơi theo năm tháng
chết trên lưng tháng ngày
Tôi như loài cỏ dại
tôi như loài cỏ dại
suốt một đời chênh vênh
suốt một đời buồn tênh...

Thùy Dung nghe hồn mình chìm lắng trong nỗi buồn thật mơ hồ, thật dịu

nhẹ. Giọng hát của Khôi trầm ấm, hơi khàn có lẽ vì hút nhiều thuốc lá nhưng quyến rũ ở chỗ phô bày tâm tình của mình cho người khác thấy.

- Em có thương thì xin chút hiền ngoan thật lòng
vì cõi đời này là những đam mê.
là những chia ly
là những đốn đau lẻ loi
Nên vẫn hoài còng đi se cát
Biển nhớ mênh mông
tình vẫn hư không... đời đời...

Thùy Dung nhìn Khôi khi nghe câu "*Em có thương thì xin chút hiền ngoan thật lòng*". Tuy nhiên nàng thấy Khôi đang cúi đầu xuống. Mái tóc đen dài vì lâu ngày chưa được cắt tỉa. Hàng ria mép lún phún đen. Khung mặt gầy. Đôi mắt lá răm khép lại. Bờ mi cong. Khôi quên mất mình đang ở đâu. Quên cả người đang ngồi nghe mình hát.

- Tôi như giòng sông cạn
cuốn quanh đời mệt mỏi
cuốn theo giòng nghiệt ngã
Buồn rơi theo năm tháng
úa trên lưng tháng ngày
Tôi mang hồn cỏ dại
ngu ngơ tự hỏi lòng
bỗng một ngày thiên thu
bỗng một đời phù du...

Khôi ngược lên với nụ cười ngây ngô như vừa tỉnh mộng. Thùy Dung cười nhẹ.

- Ông mà hát thời có khối người mê...
- Tôi không thích...
- Tại sao?

- Tôi ích kỷ... Chỉ hát cho riêng mình hay người nào mình muốn nghe như bà chẳng hạn...

- Cám ơn ông... Tôi có một đề nghị là ông gọi tên của tôi...

- Nếu Thùy Dung không gọi ông Khôi...

Chống tay lên cảm Thùy Dung cười nói với Khôi.

- Dung muốn có một kỷ niệm đẹp để lỡ khi nào Khôi đi xa...

- Khôi cũng vậy... Bản nhạc mà Khôi sắp hát cho Thùy Dung nghe là của nhạc sĩ Trầm Tử Thiêng...

Khôi cúi đầu xuống cây đàn. Âm thanh chùng xuống nghe náo lòng.

- Mai một em về, em về đâu?

Con sông nước chảy trắng chân cầu

Tiếng hát già nua - người bạn cũ,

Đêm dài muôn thuở buộc lòng nhau

Ngoài kia buồn không?

Buồn không em?

Xa hời ngàn xa, bóng nhận chìm!

Thương ai, ái ngại tìm đôi mắt

Chưa biết đêm nào thức trắng đêm

Mái tóc vì em bông bênh bể khơi

Áo mỏng vì em nằm đây nhớ đời

Chiêm bao nửa giấc

Trời mưa bụi

Thấp thoáng em về như lá rơi...

Thùy Dung nhìn vào đôi mắt đẹp buồn của Khôi. Đàn ông mà có đôi mắt đẹp hơn mắt con gái, đẹp như mắt Thùy Trâm, con của mình. Chắc phải có nhiều người mê lắm. Nhiều người mê đôi mắt, chết vì tiếng hát này. Nó là những lời tỏ tình hay nhất, đẹp nhất. Nhìn Khôi Thùy Dung nhớ tới Khiêm, anh của nàng. Khiêm cũng đi lính biệt động quân, cũng đàn hát, cũng có

nhiều bờ...

- Ơn em thơ dại từ trời

Theo ta xuống biển vớt đời ta trôi

Ơn em dáng mỏng mưa vời

Theo ta lên núi về đời yêu thương.

Tạ ơn em

Tạ ơn em.

Khôi ngược lên nhìn Thùy Dung khi bắt đầu hát đoạn nhạc đầu tiên trong ca khúc Ơn Em của nhạc sĩ Từ Công Phụng. Thùy Dung cảm thấy mình như bị hút vào đôi mắt long lanh buồn u ẩn của Khôi.

- Ơn em ngược ngải môi trầm

Cho ta cỏ mận trăm lần lá ngoan.

Ơn em hơi thoảng chỗ nằm

Dấu quanh dấu quẩn nỗi buồn một nơi

Tạ ơn em

Tạ ơn em.

Ơn em tình những mù lòa

Như con sâu nhỏ bò qua giấc vùi

Ơn em hồn sớm ngậm ngùi

Kiếp sau xin giữ lại đời cho nhau

Tạ ơn em

Tạ ơn em

Thùy Dung hơi đỏ mặt khi thấy Khôi mỉm cười hát câu " *Ơn em ngược ngải môi trầm. Chota cỏ mận trăm lần lá ngoan* ".

Khôi ngừng đàn uống một ngụm nước lạnh. Nhìn Thùy Dung anh cười hỏi.

- Dung biết bản này không...

Hãy nói về cuộc đời

Khi tôi không còn nữa
Sẽ lấy được những gì
Về bên kia thế giới
Ngoài trống vắng mà thôi
Thùy Dung ơi, tình ơi...

Thùy Dung cười thành tiếng.

- Khôi sửa lời của người ta bộ Dung không biết sao. Anh Khiêm của Dung hát bản Khúc Thụy Du của Anh Bằng hoài...

- Như loài chim bói cá
Trên cọc nhọn trăm năm
Tôi tìm đời đánh mất
Trong vũng nước cuộc đời
Dung ơi và tình ơi !
Đừng bao giờ em hỏi
Vì sao ta yêu nhau...

Chống tay lên cảm nhìn ra ngoài trời nhưng Thùy Dung cảm thấy Khôi nhìn mình bằng ánh mắt nồng nàn, say đắm và tằm đằm đam mê trong lúc hát hai câu " *Đừng bao giờ em hỏi. Vì sao ta yêu nhau* "...

- Vì sao môi anh nóng
Vì sao tay anh lạnh
Vì sao thân anh rung
Vì sao chân không vững
Vì sao và vì sao !
Hãy nói về cuộc đời
Tình yêu như lưỡi dao
Tình yêu như mũi nhọn
Êm ái và ngọt ngào
Cắt đứt cuộc tình đầu

Dung bây giờ về đâu ?

Tiếng hát nhỏ dần. Âm thanh tắt lịm.

- Thùy Dung có thể ngồi nghe Khôi hát suốt ngày... Dung mê nghe Khôi hát... Không có mê người đâu mà ham...

Dựng cây đàn vào góc nhà Khôi cười.

- Không có người làm sao có tiếng hát... Máy giờ rồi Thùy Dung?

- Năm giờ...

- Khôi phải về tàu... Khôi đã thay pin mới cho máy cassette. Tối nay Dung tha hồ nghe nhạc. Ngày mai Khôi sẽ đem cho Dung một bình điện lớn có thể dùng cả tuần lễ. Khi nào hết điện Khôi sẽ đổi cho Dung cái khác...

- Cám ơn Khôi...

Ngừng lại giây lát Thùy Dung cười nói với giọng âu yếm.

- Khôi nhắm mắt lại đi...

- Chi vậy?

- Người ta biểu nhắm mắt thời cứ nhắm mắt đi... Ai có ăn thịt đâu mà sợ...

Không nói lời nào Khôi nhắm mắt lại và cảm thấy chút giao động trong lòng khi làn môi mềm ấm của Thùy Dung chạm lên má của mình.

- Thùy Dung đừng ơn Khôi ngồi hát...

Khôi cười nhẹ bước nhanh ra cổng. Anh không nhớ mình để lại cây đàn còn dựng trong góc nhà. Thùy Dung thấy nhưng cũng không nhắc. Dường như nàng muốn Khôi quên để có lý do trở lại.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 6

Mười hai giờ đêm. Trời thật tối. Sao vời vợi. Dòng sông Bảy Hạp sáng mờ mờ. Khu rừng cây đen thẫm. Tay mang khẩu M16 Thành đi đi lại lại sau lái tàu. Đêm nay anh gác ca thứ nhì từ 11 giờ đêm tới 2 giờ sáng. Khôi vẫn còn thức dù đã quá nửa đêm. Không hiểu tại sao anh không buồn ngủ. Đường như có điều gì khiến cho anh lo lắng.

- Anh uống cà phê không tôi pha cho anh một ly?

Thành hỏi và Khôi trả lời nhanh.

- Uống... Cà phê đen với đường cũng được...

Lát sau Thành mang lên mui tàu hai ly cà phê nóng và thơm. Hớp ngụm nhỏ Khôi tặc lưỡi.

- Ngon... Giải ngũ mà mở quán cà phê chắc đắc lắm...

Thành cười lớn.

- Anh quên là ba má tôi có quán cà phê tại chợ Biên Hòa à...

- Mà nói hoài mà tao quên mất...

Thành cười nhìn Khôi.

- Chắc Bà Bùi hớp hồn anh rồi phải không?

- Sao mà biết tao thích bà?

- Chị ấy đẹp, dễ thương và hiền lành. Người như vậy anh thích cũng phải. Chỉ hỏi huyền thiên về anh...

- Rồi mà phun ra hết phải không?

Thành nhăn răng cười trong bóng tối.

- Thì tôi cũng nói sơ sơ... Chỉ hỏi hoài nên tôi phải nói... Chỉ có thích anh chỉ mới hỏi dò chớ bộ...

Khôi cười vui vẻ.

- Thì tao có nói gì đâu. Có điều mà kể chuyện tao dựng sặc máu mũi thẳng cha trung úy làm cho bà chọc quê tao...

Thành cười hăng hắc. Khôi đứng lên nhìn qua bên kia bờ sông trong lúc đưa ly cà phê lên định uống. Đột nhiên anh thấy ánh sáng loé lên trong đêm

tối thâm u liền theo đó là hai tiếng bum bum.

- Pháo kích... Thành... Pháo...

Như một phản ứng Khôi nhảy tới chỗ khẩu M79 tự động. Bụp... Bụp... Bụp... Khôi miết cò... Ầm... Ầm... Hai tiếng nổ làm lòng bùng nổ tai. Nước văng tung tóe cùng với đất cát bay rào rào. Tiếng nổ của đạn M79 rền vang trong đêm vắng. Bụp... Thành bắn liền hai trái sáng về hướng bên kia sông. Tiếng máy tàu nổ. Ba gang đình lùi ra giữa sông.

- 11 đây Đạn Khôi... 11 đây Đạn Khôi...

- 11 nghe Đạn Khôi...

- Anh có bị gì không?... Nghe rõ trả lời...

- Đạn Khôi đây 11... Tụi này bình an...

- Tango 12 đây Đạn Khôi...

- 12 nghe Đạn Khôi... Nó chơi cách tôi chừng chục thước... Tụi tôi vô sự chỉ có thằng Tây sặc máu mũi một chút thôi...

Khôi yên tâm khi nghe hai chiếc tàu kia báo cáo không có nhân viên nào bị thương. Lần thứ nhất địch pháo hơi xa nhưng lần thứ nhì lại gần hơn chứng tỏ địch đã điều chỉnh mục tiêu. Lần thứ ba pháo sẽ rơi trúng mục tiêu là ba chiếc tàu đậu cạnh nhau ngay trước cửa đồn.

Cảnh vật trở lại yên lặng. Mọi người đều ngủ yên trừ Khôi vẫn đứng im trên mũi tàu nhìn về hướng rừng thưa. Anh giống như một pho tượng cô đơn và buồn rầu.

Vừa mặc quần áo xong Khôi thấy Thùy Dung đang bước xuống tàu. Đi trước nàng là Tuyên và Thành.

- Ảnh mới vừa thức dậy... Đêm qua ảnh thức suốt đêm...

Thấy Khôi tươi tắn trong bộ quân phục mới Thùy Dung cười hỏi.

- Ông đi đâu mà diện vậy?

- Đâu có đi đâu... Hết quần áo mà làm biếng giặt nên tôi phải lôi mấy bộ quần áo mới ra mặc... Đêm qua bà có bị gì không?

Thùy Dung lắc lắc mái tóc xoa ngang vai.

- Chỉ rút có hai trái thôi. Cũng may lọt vào chỗ trống... Tôi nghe tàu bắn dữ quá...

Khôi cười nhẹ.

- Tụi này bắn dọa chứ có thấy ai đâu. Tôi mời bà đi uống cà phê..

Quay sang Thành và Tuyên Khôi tiếp.

- Hai đứa đi luôn cho vui...

- Tụi này ăn uống rồi... Vừa về tới tàu thời gặp chị...

Tuyên ngáp ngừng. Hiểu ý Thùy Dung cười.

- Em cứ gọi chị Bùi...

Tuyên cười nói với Khôi.

- Anh đi với chị Bùi đi còn hai đứa tôi phải lo chùi súng. Tôi sợ tụi nó sẽ pháo mình dài dài...

- Ủ... Anh cũng nghĩ như vậy... Nhớ gắn thêm đạn cho khẩu M79 tự động... Khôi và Thùy Dung bước lên bờ.

- Tôi mời ông lên nhà uống cà phê...

- Thùy Dung muốn tôi đàn hát nữa phải không?

- Không... Đêm qua tôi thức tới hơn mười giờ nghe hết một cuộn băng nhạc của ông cho mượn. Tôi muốn bàn với ông một chuyện quan trọng hơn...

Vào tới trong đồn Khôi để ý thấy lính tráng lo lắng công sự phòng thủ, chùi các ổ súng đại liên cũng như kiểm soát lại các dây mìn. Dường như họ chuẩn bị vì sợ bị địch tấn công. Thấy Thùy Dung mang ra hai cái phin cà phê Khôi cười cười.

- Lâu lắm rồi tôi mới được thưởng thức hương vị của Sài Gòn...

Thùy Dung nói trong lúc chế nước sôi vào phin cà phê.

- Tôi nhờ một ông trung đội trưởng mua dùm khi ống đi phép ở Cà Mau. Cà phê chắc không ngon bằng Sài Gòn...

Khôi im lìm nhìn những giọt cà phê đen nhánh rơi chậm chậm xuống cái ly thủy tinh. Thùy Dung kéo ghế ngồi đối diện với Khôi.

- Có chuyện gì mà Khôi thấy Thùy Dung lo âu vậy?

- Chi khu gọi báo cho tôi biết là tình báo của tiểu khu khám phá ra sự chuyển quân của địch về vùng Cái Đồi... Đơn vị mới này là đại đội 321 chủ lực miền...

Thùy Dung trải lên bàn tấm bản đồ rồi đưa ngón tay trỏ chỉ vào vị trí in hai chữ Cái Đồi xong tiếp nhanh.

- Từ Cái Đồi về căn cứ này chừng mười mấy cây số. Như vậy chắc chúng

đã có mặt ở đây rồi...

Khôi gật gù cười. Trong lúc Thùy Dung có thái độ khẩn trương thời anh lại tỏ ra bình tĩnh cùng với giọng nói từ tốn vang lên.

- Đêm qua chúng pháo kích là để dò xét xem tình hình cũng như phản ứng của ta. Không chừng đêm nay chúng sẽ tiến pháo hậu xung...

- Khôi tính thế nào?

Thùy Dung hỏi bằng giọng không được bình thường. Lo âu cũng có mà nũng nịu cũng có. Khôi không trả lời vì đang chăm chú nhìn vào bản đồ. Lát sau anh mới ngước lên cười nói với Thùy Dung.

- Biết địch sẽ tập trung quân để đánh mà mình không cản được. Đó là cái bất lợi của mình. Tuy nhiên mình cũng có được lợi điểm là căn cứ nằm lọt giữa vùng sông rạch chằng chịt. Mặt đông là sông Bảy Hạp thời mình không lo vì đã có tàu bảo vệ. Mặt bắc có con rạch nhỏ này...

Chỉ tay vào con rạch nhỏ Khôi nói tiếp.

- Nếu tập trung quân ở vùng Cái Đồi địch phải vượt qua con rạch Bà Quan rồi chia ra làm hai cánh tấn công vào hai hướng tây và nam của căn cứ. Theo tôi ước lượng thời mặt tây mới là hướng tấn công chính của chúng...

Thùy Dung nhìn Khôi như chờ nghe giải thích thêm.

- Tuy có nhiều rừng thưa và mô đất lớn tiện cho việc ẩn nấp nhưng mặt nam lại nằm cạnh bờ sông do đó tôi nghĩ địch sẽ không tập trung nhiều quân để tấn công vì sợ hỏa lực của tàu. Phần mặt tây địa thế tuy trống trải nhưng sẽ không được bao che bởi hỏa lực của tàu cho nên địch sẽ tập trung quân đánh vào vì chúng nghĩ sẽ dễ bẹp được hỏa lực yếu kém của căn cứ...

- Thùy Dung có bao nhiêu máy truyền tin?

- Mỗi trung đội được trang bị một máy 25. Riêng ông thượng sĩ và Dung mỗi người có riêng một máy để liên lạc với nhau...

Khôi cười. Thùy Dung thấy nụ cười của người bạn trai tươi tắn và vui vẻ như tìm ra cái gì mới lạ.

- Khôi nghĩ hai đứa mình nên có một tần số riêng để liên lạc hoặc cần bàn chuyện gì Khôi không phải lộ bộ lên đây hoặc Thùy Dung cũng không phải đi xuống tàu...

Nheo mắt nhìn Khôi Thùy Dung đùa.

- Chứ không phải có tần số riêng để cho Khôi tha hồ tán tỉnh...

Khôi cười cười nói lảng.

- Thùy Dung nên đem hai trung đội với ba khẩu đại liên M60 bố trí cho mặt tây, chừng một tiểu đội canh mặt bắc còn bao nhiêu phòng thủ mặt nam. Đặt một số mìn định hướng ở mặt tây để chống lại chiến thuật biển người và phòng khi địch tràn vào căn cứ...

Thùy Dung đứng lên trong lúc nói.

- Mình đi một vòng căn cứ quan sát và Khôi chỉ cho Thùy Dung các địa điểm để bố trí các khẩu đại liên...

- Chuyện này ông thượng sĩ Bang có thể làm được...

Tuy nói như vậy nhưng Khôi cũng đi với Thùy Dung ra ngoài gặp thượng sĩ Bang.

- Tôi định gặp bà để bàn chuyện bố trí các trung đội. Tôi đoán tụi nó sẽ đánh mặt tây vì đây là hướng mà tàu của ông Khôi không can thiệp được...

Khôi cười nhìn Thùy Dung.

- Bà thấy chưa... Ông cũng nhìn ra điều đó...

Thùy Dung cười gật đầu nói với người đại đội phó của mình.

- Tôi và ông Khôi cũng đoán như ông vậy. Tôi để cho ông toàn quyền bố trí các khẩu đại liên. Tuy nhiên ta cũng nên để một ít lính phòng bị hai mặt kia...

Khôi thêm vào.

- Tụi nó sẽ pháo trước khi tấn công... Mọi người ráng tìm chỗ nấp để khỏi bị thương...

Đi một vòng quan sát xong Khôi nói với Thùy Dung.

- Khôi phải về tàu chuẩn bị. Có chuyện gì cần bàn Khôi sẽ gọi máy...

Thùy Dung đứng im nhìn Khôi chậm bước trên con đường đất dẫn ra cổng. Hai tay thọc vào túi quần, đầu cúi xuống, Khôi đi thật chậm như vừa đi vừa suy nghĩ chuyện gì. Từ khi quen nhau nàng để ý tới dáng đi của Khôi. Anh không bao giờ bước nhanh hoặc hấp tấp như mọi người. Với Khôi đi như là một cách để suy tư và an dưỡng. Một hôm ngồi trong quán cà phê nàng mỉm cười lắc đầu khi nhìn thấy Khôi vẫn cúi đầu chậm bước trong cơn mưa lất phất. Một lần nàng hỏi: "*Tôi không bao giờ thấy ông vội vàng, hấp tấp*

như bao nhiêu người khác? " Khôi cười trả lời: " Thời gian có chờ có đợi mình đâu mà mình phải vội vàng hay hấp tấp..."

Chiều từ từ xuống. Thùy Dung đứng nơi lô cốt nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Nàng nhìn chăm chú vào một bóng người. Khôi. Hai tay thọc vào túi quần, đầu hơi cúi xuống, Khôi bước chậm trên con đường đất dọc theo bờ sông đi về hướng biển. Thình thoảng nàng thấy Khôi dừng lại quay đầu nhìn vào khu rừng thưa rồi tiếp tục bước. Khi hoàng hôn xuống và trước khi bước vào hầm chỉ huy Thùy Dung còn thấy bóng Khôi đứng im như pho tượng cô đơn và buồn bã.

Trái với sự ước đoán, mong đợi và hồi hộp của mọi người địch không có hành động nào kể cả việc pháo kích. Dường như chúng chờ cho mọi người mỗi mệt mới tấn công. Khôi cũng không lên căn cứ gặp Thùy Dung. Anh thức suốt đêm cho nên phải ngủ ngày. Để tránh pháo kích đoàn tàu phải thay đổi vị trí hai hoặc ba lần trong một đêm. Việc này khiến cho thủy thủ đoàn mỗi mệt rồi phàn nàn nhưng họ kiên nhẫn làm theo lệnh của cấp chỉ huy.

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 7

Nước lớn lên thật cao. Nắng xế chiều không gay gắt lắm nhờ có gió. Nằm trên chiếc võng treo sau lái tàu Khôi lơ đãng nhìn. Dây nhả lá xám mốc. Lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phơ trên đỉnh cột cờ bằng cây cao của chiếc đồn địa phương quân. Vọng gác buồn hiu. Con đường dọc theo bờ sông không người đi lại. Đang nằm suy nghĩ vẫn vợ Khôi chợt chú ý tới một người lính. Từ trong đồn đi ra anh ta đứng nơi bờ sông chăm chú ngó ba chiếc tàu thật lâu rồi rút túi lấy ra cuốn sổ tay ghi ghi chép chép cái gì xong bỏ vào túi trở lại. Cử chỉ của anh ta khiến cho Khôi thắc mắc nhưng anh cứ giả vờ như đang ngủ không biết gì về hành động khác thường của người lính địa phương quân. Đứng nhìn thật lâu xong anh ta đi về hướng xóm nhà lá. Vì khoảng cách khá xa nên Khôi không thể nhận diện người lính. Anh chỉ thấy anh ta mặc quần kaki xanh và mang sợi dây nịch màu vàng.

Tiếng nói từ máy 25 vang lên.

- Đan Khôi đây Thuyền Dung... nghe rõ trả lời...

Khôi chậm chạp nhấc ống liên hợp của chiếc máy 25.

- Đan Khôi nghe Thuyền Dung...

Giọng nói ấm êm của Thuyền Dung vang vang.

- Khôi khoẻ không?

- Mệt chút chút... Thức ban đêm và ngủ ban ngày thành ra hơi lừ đừ...

- Mình đi ăn hủ tiếu... Khôi chịu không?

- Chịu... Thuyền Dung trả tiền nghe vì Khôi không còn đồng nào dính túi.

Tàu phát lương tới trở thành ra...

Tiếng cười của Thuyền Dung vang lên vui vẻ.

- Mai mốt lãnh lương Khôi đưa Thuyền Dung giữ dùm cho... nghe rõ trả lời...

Khôi cười lớn.

- Đưa cho Thuyền Dung rồi đòi lại khó lắm. Phải năn nỉ gãy lười may ra...

- Thì Khôi năn nỉ một chút có sao... Biết đâu nhờ năn nỉ, ỉ ôi mà Khôi còn được thêm nhiều thứ khác... Hẹn gặp ở quán...

Thùy Dung cúp máy. Khôi chậm rãi mặc quần áo. Cầm lấy khẩu Colt 45 nhét vào lưng quần nhưng nghĩ sao anh lấy ra bỏ trên giường. Bước vào quán Thùy Dung thấy Khôi đang nhâm nhi ly cà phê. Nàng vừa ngồi xuống chú Hồng đặt trước mặt nàng tách trà nóng. Thấy Khôi đưa tay che miệng ngáp nàng cười hỏi.

- Khôi buồn ngủ hả?

- Buồn ngủ cũng có mà ghiền thuốc lá cũng có. Thùy Dung mua cho Khôi gói thuốc lá được không...

- Không... Khôi muốn ăn muốn uống gì cũng được nhưng thuốc lá thì đừng có năn nỉ gì hết...

Thùy Dung nói với giọng nghiêm nghị. Tuy nhiên thấy Khôi mặt mày ủ dột và ngáp vắn ngáp dài nàng không đành lòng nên mua một gói bastos xanh.

- Thôi nghe... Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng...

Tuy nói vậy nhưng nàng biết sẽ không có lần cuối cùng. Một lần sẽ thành hai lần. Lần đầu tiên sẽ thành lần thứ nhì, thứ ba và cứ như thế mà tiếp tục.

- Cám ơn Thùy Dung...

Khôi cười nói trong lúc tháo bao thuốc, xé lớp giấy bạc, lấy ra điếu thuốc, dọng dọng một đầu vào chiếc zippo. Thùy Dung mỉm cười khi thấy mọi cử chỉ đều được Khôi làm một cách chậm rãi và ung dung. Bật lửa đốt thuốc Khôi hít hơi thật dài. Biết Thùy Dung không thích ngửi mùi thuốc lá nên anh phải quay mặt mới nhả khói ra ngoài cửa sổ.

Đưa tay phui phui mấy lượt Thùy Dung phàn nàn.

- Hút thuốc có ích lợi gì đâu mà ông lính nào cũng hút thuốc. Miệng hôi rình ai thèm hôn...

Khôi cười cười.

- Vậy mà hôn một lần rồi ai đó ghiền luôn...

- Còn lâu...

Thùy Dung gọi hai tô hủ tiếu.

- Họ không đánh làm mình mệt hơn. Hai đêm rồi Thùy Dung phải ngủ ở hầm chỉ huy... Nằm giường cây đau lưng muốn chết...

- Thùy Dung cần người đấm lưng không?

- Thôi cám ơn... Khôi đấm lưng hay dọng vô mặt người ta...

Thùy Dung cười sặc sụa khi nhìn nét mặt ngượng ngùng và buồn rầu của Khôi.

- Thùy Dung xin lỗi Khôi. Thùy Dung hứa sẽ không nhắc tới chuyện đó nữa...

Khôi cười gượng lảng sang chuyện khác.

- Ủa bộ Thùy Dung không có nệm à?

- Không... Ở nhà có mà hằm chỉ huy không...

Uống hớp cà phê Khôi cười.

- Để Khôi cho Thùy Dung tắm nệm của Khôi...

- Rồi Khôi lấy gì mà ngủ...

- Tàu có hai ba tấm nệm cũ bỏ lăn lóc không ai nằm...

- Khôi lấy nệm đổi thuốc lá hả...

Thùy Dung đùa. Khôi cũng đùa lại.

- Khôi sợ Thùy Dung đau lưng...

- Khi nào đau lưng Thùy Dung sẽ gọi máy báo cho Khôi biết...

Thùy Dung cười nhìn Khôi với cái nhìn là lạ. Tình cảm của hai người dần dần trở thành thân mật tới mức độ họ có thể nói những lời bóng gió và xa xôi dù chuyện yêu thương chưa xảy ra. Ngẫm hiểu chuyện đó sẽ xảy ra nhưng họ đồng ý để cho nó xảy ra một cách tự nhiên.

- Khôi bỏ quên cây đàn ở nhà...

Khôi cười nhẹ.

- Khôi biết... Khôi cố tình bỏ quên cây đàn để có lý do trở lại...

- Khôi muốn trở lại lúc nào cũng được... Thùy Dung lúc nào cũng mở rộng cửa đón Khôi mà...

- Cửa gì?

- Cả hai thứ cửa...

Thùy Dung cười thành tiếng tươi vui khi nói một câu có nhiều ẩn ý. Ăn xong Thùy Dung trả tiền.

- Thôi mình về cho Khôi ngủ...

Vừa nhóm người Khôi lại ngồi xuống. Anh thấy người lính mặc chiếc quần kaki xanh và mang dây nịt màu vàng đang đi tới gần chỗ mình ngồi.

- Khôi chưa muốn về à?

Thùy Dung hỏi và Khôi gật đầu.

- Mình ngồi chơi chút nữa...

Đưa tay chỉ người lính đang đi tới Khôi hỏi Thùy Dung.

- Anh đó là lính trong đồn phải không?

Nhìn người lính mà Khôi chỉ Thùy Dung cười nói.

- Anh ta tên Bản, tiểu đội trưởng tiểu đội 1 thuộc trung đội 3 của ông Hợi. Khôi muốn biết để làm gì?

Khôi cười cười.

- Thấy anh ta quen quá mà không biết tên. Để hôm nào Khôi mời anh ta xị để...

- Thôi đi... Khôi đừng có rủ rê lính của Thùy Dung nhậu hoài...

Khôi cười giả lả.

- Thì Khôi cần phải quen với họ. Nếu mình không làm cho họ thương thời cũng không nên để cho họ ghét mình... Thôi đi về...

Thùy Dung bảo con gái chú Hòng tính tiền. Hai người đi dài trên con đường đất. Dừng lại trước cửa đồn Khôi nói.

- Khuya nay Khôi sẽ gọi... Nhớ để máy...

- Dạ... Khôi ngủ ngon...

Khôi về tàu ngủ một giấc tới bảy giờ tối mới thức dậy. Ăn nhanh tô mì gói anh ra lệnh cho bốn chiếc tàu di chuyển khỏi căn cứ chừng bốn năm chục thước rồi canh gác như thường lệ. Đoán thế nào địch cũng sẽ tấn công nên anh bảo Thành pha một bình cà phê đầy để uống và thức suốt đêm. Nhờ đó mà mỗi ca gác có tới hai người. Một nhân viên canh gác và Khôi ngồi trên mũi dùng starlight scope quan sát động tịnh.

Mười hai giờ đêm. Cảnh vật thật yên tĩnh nhưng khó thở. Khôi vẫn đứng trên mũi tàu quan sát. Đột nhiên anh thấy ánh sáng loé lên từng loạt rồi sau đó là những tiếng bum bum ở hai hướng đông và nam.

- Pháo kích...

Tiếng hú của đạn 82 ly nghe lờng lộng. Khôi chụp lấy ống liên hợp của máy 25.

- Thùy Dung... Thùy Dung đây Đan Khôi... nghe rõ trả lời...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi...

- Pháo... Địch pháo vào chỗ Thùy Dung nằm nghe rõ trả lời...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi...

Xuyên qua ống liên hợp Khôi nghe tiếng nổ ầm ầm liên tục và đều đặn. Pháo địch rơi khắp nơi nhất là trước cửa đồn ngay chỗ bốn chiếc tàu thường hay úi bãi. Mặc vội cái áo giáp và đội nón sắt Tuyên nói với Khôi.

- Nếu không dời tàu thời mình lãnh đủ rồi anh...

Khôi cười nói với Tuyên.

- Em bảo hai chiếc 11, 12 rút ra giữa sông. Mình di chuyển thời địch khó điều chỉnh mục tiêu hơn. Sau đợt pháo đầu tiên địch sẽ pháo và đánh cùng một lượt...

Ba chiếc tàu trôi lênh bênh trên sông. Vì nước lớn nên đứng trên mũi tàu Khôi có thể thấy ánh lửa lóe lên từng chập về hướng đông của mình. Chụp lấy ống liên hợp Khôi gọi.

- Tango 12 đây Đan Khôi... nghe rõ trả lời...

- 12 nghe Đan Khôi...

- Anh cho mấy thằng em của anh quay hết súng về hướng đông bắn vào chỗ có ánh sáng loé lên...

- 12 nghe Đan Khôi...

Ba khẩu 12 ly 17, một khẩu đại bác 20 ly, một khẩu M79 tự động và đại liên M60 nhắm vào mục tiêu ở hướng đông. Đạn réo lên như sấm. Đạn lửa kéo thành một đường dài đỏ rực trong không khí. Bị hỏa lực dữ dội của tango 12 các ỗ 82 ly của địch ở hướng đông phải tạm thời ngưng hoạt động. Địch chỉ còn các ỗ pháo từ hướng tây và nam mà thôi.

Tiếng súng nơi căn cứ của địa phương quân chọt nổ dồn dập cùng với tiếng một chệ 82 ly hú thành âm thanh kinh dị. Đứng cạnh phòng lái Khôi dùng ống dòm quan sát nơi hướng tây của anh tức là hướng nam của đồn. Trong ánh sáng vàng vọt của hỏa châu anh thấy bóng người chạy lúp xúp trên khoảng đất trống có nhiều mô đất và gốc cây khô.

- Alpha 11 đây Đan Khôi...

- 11 nghe Đan Khôi...

- Anh cho súng trên tàu quay về hướng tây. Khi nào có lệnh của tôi mới được bắn...

- 11 nhận 5/5...
- Tango 12 đây Đan Khôi...
- 12 nghe...
- Hướng tác xạ của mình là hướng tây... Khi nào có lệnh mới bắn...
- 12 tôi nghe 5/5...

Khôi nhắc lấy ống liên hợp của máy 25.

- Thùy Dung đây Đan Khôi... nghe rõ trả lời...
- Thùy Dung nghe Đan Khôi... Địch bắt đầu tấn công... Đan Khôi nghe rõ trả lời...

Khôi hơi cau mày khi nghe giọng nói run run của Thùy Dung.

- Thùy Dung bình tĩnh... Khôi sẽ bắn che mặt nam cho Thùy Dung... nghe rõ trả lời...

Giọng nói của Thùy Dung hầu như chìm trong tiếng đại liên gầm thét và tiếng mọt ché ì ầm...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi... Địch đông lắm...

Vắt ống liên hợp của máy 25 Khôi chụp lấy ống nói của máy 46 trên tàu.

- 11, 12 bắn...

Ba chiến đĩnh cùng lượt nổ súng. Ba khẩu đại bác 20 ly, chín khẩu 12 ly 7, ba khẩu M79 tự động và M60 đồng loạt tác xạ. Âm thanh réo lên khủng khiếp làm điếc tai người nghe. Đạn lửa kéo thành dây dài lê thê trong đêm tối. Đạn đạn với nhau thành lưới lửa dày đặc và nóng hổi. Tiếng M79 nổ rền khắp nơi át luôn tiếng súng của địch và tiếng súng của bạn. Tất cả đều chìm mất trong âm thanh cuồng nộ và hung hãn của hỏa lực của ba chiến đĩnh.

Khôi hét vào ống liên hợp của máy 25.

- Thùy Dung đây Đan Khôi... nghe rõ trả lời...
- Thùy Dung nghe Đan Khôi... Địch ngưng bắn rồi... Đan Khôi nghe rõ trả lời...
- Đan Khôi nghe Thùy Dung... Cứ nằm tại chỗ... Địch sẽ tấn công trở lại... Nghe rõ trả lời...
- Thùy Dung nghe Đan Khôi... Súng của Khôi bắn đẹp lắm...

Khôi nghe tiếng Thùy Dung cười vang trong ống liên hợp. Ra lệnh cho tàu

ngừng bắn để nối dây đạn Khôi dùng ống dòm quan sát. Cảnh vật im lìm trừ tiếng lửa nổ lách tách. Địch tạm thời rút lui để chỉnh đốn hàng ngũ cho đợt tấn công thứ nhì. Trong lúc đó thủy thủ đoàn cũng vội vàng khuân vác đạn lên các ụ súng. Khôi ra lệnh cho ba giang đình xếp hàng dọc trên sông mà mũi hướng ra biển. Khôi dặn Tuyên.

- Tụi nó sẽ quấy phá để mình không bắn yểm trợ cho đồn được. Em để ý hướng pháo của địch rồi dùng M79 làm cạm hòng mấy khẩu 82...

Bum... Bum... Bum... Âm thanh báo hiệu cuộc tấn công bắt đầu. Đạn 82 ly rơi khắp nơi. Nước bắn tung tóe trên sông. Bóng người chạy lúp xúp trên quãng đồng trống có nhiều mô đất và thân cây chết. Trăm thước... Bảy mươi lăm thước. Năm mươi thước. Khôi thấy bóng người hiện rõ trong ống dòm. Ba mươi thước...

- Bắn...

Từng thân người bị hất tung lên cao. Từng thân người ngã vật ra. Tiếng hét đống đau. Tiếng la của người trước khi chết chìm mất trong tiếng nổ của đại bác 20 ly, đại liên 12 ly 7 và M79 tự động. Dù có mình đồng da sắt lính của mặt trận cũng phải chùn bước. Dù có được nhờ sọ cách mấy người lính cộng sản cũng phải vỡ vụn dưới lửa đạn. Ngay cả bác và đảng cũng phải co giò chạy dưới làn tên lửa của 12 ly 7 và đại bác 20 ly. Mười lăm phút. Không khí như cháy lên. Cảnh vật bị đun nóng bởi ngàn ngàn viên đạn của ba chiếc tàu.

- Đạn Khôi... Đạn Khôi đây Thùy Dung nghe rõ trả lời...

- Đạn Khôi nghe Thùy Dung 5/5...

- Đạn Khôi bắn đẹp lắm... Địch chém về rồi... Sáng mai Thùy Dung pha cà phê chờ Đạn Khôi... Đừng có ngủ quên nha... Đạn Khôi mà

ngủ quên là Thùy Dung nghỉ chơi luôn...

- Đạn Khôi nghe Thùy Dung 5/5...

Khôi ra lệnh cho tàu ủi bãi. Ba thuyền trưởng báo cáo chỉ có một nhân viên bị thương nhẹ vì đạn mọt chê nổ gần. Thủy thủ đoàn không có người nào đi ngủ dù lúc đó mới có bốn giờ sáng. Người nấu mì gói, người pha cà phê hay trà bày lên mui chiếc tango ngồi tán dóc trong lúc Khôi gọi máy báo

cáo về đơn vị.

Trời sáng rõ. Thùy Dung cho lính ra ngoài lục soát. Kết quả vượt khỏi dự tính và mong ước của mọi người. Địch rút lui không kịp mang theo xác đồng đội bị tử thương. Lính đếm được ba mươi xác, tịch thu một khẩu 82 ly, 9 súng trường bá đờ và năm AK... Điểm đặc biệt nhất là trong số xác để lại lính thấy có một người mang cấp bậc trung úy.

Buổi trưa Thùy Dung và Khôi đang ngồi uống cà phê ở quán thời lính chạy ra báo tin có phái đoàn ở chi khu tới thăm khiến cho hai người học tốc trở về đồn. Thập tùng với vị đại tá tiểu khu trưởng của tiểu khu Cà Mau còn có vị trung tá của quân lực Mỹ ở căn cứ Năm Căn, vị đại úy chỉ huy trưởng của Khôi và vị thiếu tá chi khu trưởng chi khu Cái Nước. Không biết Thùy Dung đã báo cáo như thế nào mà mọi người đều bắt tay Khôi và thăm hỏi vui vẻ. Riêng chỉ huy trưởng của Khôi rất hài lòng khi đọc báo cáo của Khôi cũng như từ chi khu Cái Nước.

- Em chỉ huy tàu yểm trợ giỏi lắm... Anh cảm ơn em đã làm nở mặt nở mày đơn vị của mình...

Võ vai Khôi một cách thân mật ông ta nói tiếp.

- Em cần thêm súng đạn cứ lập danh sách xong báo về đơn vị nghe... Ngày mốt tàu sẽ đem lương và tiếp liệu tới...

Khôi cười nói.

- Xin chỉ huy trưởng gửi tiền lương sớm sớm. Tôi ghiền thuốc mà không có tiền mua. Phải năn nỉ gãy lưỡi Bà Bùi mới cho mượn tiền mà bà còn hăm he đủ thứ...

Mọi người cười lớn vì câu nói đùa của Khôi. Quan sát trận chiến chừng mười lăm phút phái đoàn lên trực thăng. Theo Thùy Dung vào nhà Khôi hơi ngạc nhiên khi thấy nàng sửa soạn quần áo bỏ vào vali.

- Thùy Dung đi phép hả?

- Ba của Thùy Dung bị bệnh nặng nằm ở nhà thương Nguyễn Văn Học. Thùy Dung phải về thăm ba... Khôi muốn mua gì không?

- Thùy Dung đi phép bao lâu?

- Ba tuần...

Thấy Khôi có vẻ buồn Thùy Dung an ủi.

- Đi lâu như vậy Khôi có nhớ không?

Khôi gật đầu.

- Nhớ chứ... Không có Thùy Dung nói chuyện buồn lắm...

- Thôi ráng chịu đi... Mai mốt Thùy Dung về tha hồ mà nói...

- Chừng nào Thùy Dung mới đi?

- Sáng mai... Thùy Dung nhờ tàu của Khôi chở tới Đầm Cùn rồi đi ghe về Cà Mau sau đó đón xe đò về Sài Gòn...

Nói thêm mấy câu Khôi bỏ về tàu. Nhìn theo bóng người bạn trai Thùy Dung thở dài rưng rưng nước mắt.

Khôi ngồi đối diện với Hợi và Bản trong quán cà phê của chú Hồng. Trên mặt bàn bày một đĩa lòng heo, một con mực nướng và một xị đế với một cái chung nhỏ.

- Uống đi Bản... Bà Bùi đi phép rồi cho nên mình tha hồ nhậu. Ông Bang thời dễ tính hơn. Ăn đi ông Hợi. Lòng heo đế nguội mất ngon...

Vừa giục hai người lính địa phương quân ăn nhậu Khôi vừa cười nói.

- Hôm nào rảnh tôi lấy tàu mời ông Bang, ông Tình, Đáng, Hợi và mấy anh em tiểu đội trưởng ra Cà Mau phá phách một bữa...

Uống cạn chung rượu đế Bản khà tiếng nhỏ xong đặt cái chung trước mặt Khôi.

- Ông thầy nhậu chì quá... Làm ba xị rồi mà ông còn tỉnh bơ. Tui mà làm vài chung nữa là quắc liền...

Tự tay rót rượu vào chung Khôi cười hà hà.

- Đâu có được... Dân Cà Mau chịu chơi lắm... Ừ mà Bản ở quận nào vậy?

- Tía tôi ở Thới Bình còn bà già tôi ở Cái Nước. Phần tôi sanh ra ở Sông Ông Đốc...

Ưc nghe cái trót cạn chung rượu đế Khôi rót đầy chung rượu đẩy qua cho Hợi rồi cười hà hà.

- Vậy hả... Năm ngoái tôi có đi công tác ở Sông Ông Đốc. Hình như ở vùng Rạch Ráng gì đó...

- Ông thầy rành quá. Chắc ông thầy đi lính lâu lắm?

- Cũng được bảy năm... Bản đi lính lâu chưa?

- Dạ hơn hai năm... Trước tôi ở tiểu khu sau mới xin vào căn cứ Bảy Hạp...

Ba người vừa uống rượu vừa trò chuyện tới xế chiều mới về đồn. Sáng hôm sau Khôi lên đồn gặp thượng sĩ Bang. Không biết anh nói gì mà ông ta đưa cho anh xấp lý lịch của tất cả binh sĩ thuộc tiểu đội 1 do Hợi làm trung đội trưởng.

- Tôi mang về tàu đợc rồi mai tôi sẽ trả lại cho ông...

Thủy thủ đoàn vui mừng khi chiếc tàu mang lương và tiếp tế tới. Khôi nhận được lệnh phải về trình diện chỉ huy trưởng. Xế chiều tàu về tới căn cứ Năm Căn. Khôi vào trình diện chỉ huy trưởng. Sau khi bắt tay Khôi ông ta vui vẻ nói.

- Xuyên qua đề nghị của chi khu Cái Nước anh cho em bảy ngày phép đặc biệt cộng thêm bảy ngày phép thường niên. Mãn phép em về thẳng tàu luôn không cần phải ghé Năm Căn...

Mừng rỡ Khôi chào vị chỉ huy trưởng tốt bụng của mình xong qua ban văn thư lấy giấy phép. Mới bảy giờ sáng anh đã có mặt ở bãi đáp chờ trực thăng về Sài Gòn. Điều khiến cho anh ân hận là không biết mình sẽ về Sài Gòn nên không hỏi nhà của Thùy Dung.

- Phải chi có Thùy Dung thời vui biết mấy...

Khôi nghĩ thầm khi chiếc trực thăng từ từ bốc lên cao. Căn cứ Năm Căn biến mất trong mây mù.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 8

Khôi lái xe chậm trên đường Hồng Thập Tự hướng về phía Thị Nghè. Hai ngày qua anh chạy vòng vòng khu Hàng Xanh và khu cư xá Thanh Đa với hy vọng tìm gặp Thùy Dung. Nhưng hy vọng càng ngày càng thêm mong manh. Thùy Dung không cho anh biết nhiều chi tiết để tìm ra nhà của nàng. Anh cũng đã vào nhà thương Nguyễn Văn Học với hy vọng gặp nàng đi thăm ba. Nhưng đi loanh quanh anh cũng không thấy. Hôm nay là ngày thứ ba. Tự nhủ nếu không gặp Thùy Dung anh sẽ trở về Cà Mau dù chỉ mới có ba ngày phép. Anh cảm thấy bơ vơ, lạc lõng và xa lạ với người và cảnh ở đây.

Chiếc honda chạy qua cầu Thị Nghè. Trước mặt anh là dòng xe cộ đông đúc. Một cô gái mặc áo dài màu xanh lái xe honda đàn bà chạy cách anh chừng năm bảy thước. Khôi thấy dáng của cô ta quen quen. Tự dừng anh hồi hộp. Có thể nào cô gái đó là Thùy Dung, người mà anh đã khổ công tìm kiếm hai ngày nay. Không tự chủ Khôi vọt xe chạy song song với cô gái rồi quay mặt nhìn. Bằng tất cả vui mừng Khôi la lớn.

- Thùy Dung...

Nghe người gọi tên của mình Thùy Dung quay nhìn. Ánh mắt của nàng không dấu được ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

- Khôi... Khôi đi đâu vậy?

- Về Sài Gòn tìm Thùy Dung chứ đi đâu. Hai ngày nay Khôi lục hết khu Hàng Xanh và khu cư xá Thanh Đa mà cũng không tìm thấy Thùy Dung...

Thùy Dung cười thành tiếng.

- Tội nghiệp chưa... Làm sao Khôi về Sài Gòn được?

- Đi phép... Thùy Dung về Sài Gòn hôm trước là ba hôm sau Khôi được lệnh về Năm Căn trình diện chỉ huy trưởng. Ông cho Khôi bảy ngày phép đặc biệt thêm bảy ngày thường niên. Ông dặn là phải tìm cho ra Thùy Dung để mời Thùy Dung đi ciné và ăn kem Ngọc Hương...

- Xạo hoài... Bây giờ Khôi đi đâu?

- Đi theo Thùy Dung về nhà chứ đi đâu. Gặp rồi là Khôi nhất định phải theo Thùy Dung về nhà...

- Khôi không sợ ba Thùy Dung à...

- Không... Ông có hỏi thời Khôi nói là mê con gái ông lắm rồi nên nhất định tới nhà cho biết...

Thùy Dung cười thánh thót vì câu nói đùa của Khôi.

- Khôi gan cùng mình hả... Vậy thì Khôi cứ chạy xe theo Thùy Dung...

Qua khỏi ngã ba Hàng Xanh Thùy Dung chạy thẳng một đoạn đường xong quẹo vào đường hẻm bên trái rồi dừng xe trước một ngôi nhà ngói vách cũ kỹ có hàng rào bằng cây.

- Khôi hết run chưa... Xin nói trước là ba của Thùy Dung nghiêm lắm...

Khôi cười nói nhỏ.

- Nếu Khôi xiu là Thùy Dung đỡ nghe...

- Không... Khôi mà xiu là cho xiu luôn. Lính gì mà nhát vậy...

- Khôi là lính kiểng mà...

Thùy Dung nạt yêu:

- Xạo... Cái mặt du côn này mà sợ ai. Không dộng vô...

Thùy Dung chột nưng bật vì biết mình lỡ lời.

- Thùy Dung xin lỗi Khôi... Khôi đừng giận nha...

Khôi nghiêm mặt.

- Khôi giận lắm... Thùy Dung phải nhận lời đi chơi với Khôi tối nay thôi Khôi mới hết giận...

- Đi đâu?

- Đi bát phố Lê Lợi. Đi ăn khô bò, ăn kem... Đem Thùy Trâm theo để Khôi mua cho nó con búp bê...

- Khôi không sợ nó theo phá đám à...

- Mình có làm gì đâu mà sợ nó phá đám. Vả lại mình đi chơi mà bỏ con ở nhà tội nghiệp...

Có tiếng con nít reo hò rồi một đứa con gái chạy ra.

- Cháu Thùy Trâm phải không?

Khôi cười hỏi. Thùy Trâm hơi khựng lại khi thấy người đàn ông lạ đi với má của mình.

- Con nhớ bác Khôi không. Bác cho con kẹo và lon trái cây...

Thùy Trâm nheo mắt nhìn Khôi giây lát mới trả lời.

- Con nhớ rồi... Bác này hỏi tên con và tên của má nữa. Bác nói tên con đẹp mà tên của má còn đẹp hơn nữa...

- Con chào bác Khôi đi rồi phụ má xách giỏ vào nhà...

Khôi hơi có chút bối rối khi thấy hai người mà anh đoán là ba má của Thùy Dung bước ra phòng khách.

- Dạ chào hai bác...

- Thưa ba má đây là anh Khôi, người mà con đã kể chuyện cho ba má nghe...

- Cháu ngồi chơi... Té ra cháu là người đã giúp đỡ con Dung. Không có cháu thì nó phải vất vả nhiều lắm...

Thùy Dung mang ra cho Khôi ly nước đá chanh. Ba má của Thùy Dung hỏi han về gia cảnh của Khôi. Ông bà hơi ái ngại khi biết anh không có ba má hay anh chị em ở Sài Gòn.

- Thưa ba má anh Khôi mời con đi chơi...

- Ừ... Hai đứa cực khổ nhiều rồi cũng nên đi chơi cho khuây khỏa. Để con Trâm ở nhà má giữ cho...

- Anh Khôi muốn đem con Trâm theo để mua quà cho nó. Anh nói mình đi chơi mà bỏ con ở nhà tội nghiệp nó...

Liếc thấy Khôi đang chơi với Thùy Trâm ngoài sân ba của Thùy Dung nói nhỏ.

- Ba coi nó hiền và đàng hoàng. Con với nó có tính chuyện gì chưa?

- Thưa ba tụi con mới quen nhau nên chưa tính gì hết. Con không muốn hấp tấp...

- Ừ vậy cũng được... Con có người thương thì ba má cũng mừng. Và lại con mãi tang chồng đã lâu rồi thì có bước thêm bước nữa cũng không trái đạo lý. Con còn trẻ mà...

Đang chơi với Thùy Trâm ngoài sân Khôi lạng người khi thấy Thùy Dung bước ra. Nàng hoàn toàn khác. Quyến rũ. Khôi nhìn và chỉ nghĩ ra được có hai chữ thôi để nói về nhan sắc của cô bạn gái.

- Mình đi chưa Khôi?

Thùy Dung cười thầm khi thấy Khôi cười ngây ngô như chưa tỉnh mộng.

- Mình đi ăn trước nghe Khôi. Từ sáng tới giờ Thùy Dung lo đi chợ cho má nên đói bụng...

- Thùy Dung là xếp của Khôi mà...

- Có chuyện gì mà Khôi nịnh vậy...

- Máy ngày nay nhớ Thùy Dung muốn chết. Khôi nói với mình là nếu tìm gặp Thùy Dung thì Thùy Dung muốn gì Khôi cũng làm theo...

- Cám ơn Khôi...

Thùy Dung thực hành lời cám ơn của mình bằng cách vòng tay ôm ngang hông và tựa vào lưng của Khôi. Thùy Trâm vui vẻ cười nói líu lo khi được ngồi trong lòng của Khôi.

- Bác mua cho con búp bê bự nghe bác để con cho nó mặc quần áo đẹp...

- Ừ... Bác sẽ mua cho con búp bê đẹp. Con thấy má con đẹp không?

- Đẹp... Má con đẹp lắm. Bác thích má con không?

- Không...

- Không thích sao mà bác cười hoài vậy. Con thấy bác cười với má con hoài... Má con cũng thích bác nữa. Hôm rày má con buồn không có nói chuyện mà cũng không có cười nhiều. Mà bây giờ có bác má con cười hoài...

Khôi cười vì những lời nói ngây thơ của Thùy Trâm trong lúc Thùy Dung mắc cỡ đỏ mặt. May là nàng ngồi sau lưng nên Khôi không thấy được.

- Con thương má không?

- Thương...

- Con thương bác không?

- Thương... Bác muốn làm ba của con không?

Thùy Dung giật mình vì câu hỏi của con gái. Ai dạy nó câu đó. Không lẽ má của nàng dạy cho nó.

- Muốn... Con hỏi xem má của con có chịu cho bác làm ba của con không...

- Má... Má chịu cho bác Khôi làm ba của con nha má...

Thùy Dung cười khẽ dùng ngón tay trỏ viết vào lưng Khôi chữ " chịu ".

- Má chịu nghe má... Bác Khôi dễ thương lắm má. Bác Khôi thương con nè. Bác Khôi thương má nè. Bác Khôi thương ông ngoại bà ngoại nè...

Thùy Dung không nín được cười khi nghe con gái nói chuyện. Khôi ngừng nơi chỗ giữ xe. Không phải chiều cuối tuần nên thừa thớt người đi. Thùy Dung dẫn Khôi vào một cái hẻm nhỏ gần rạp chiếu bóng Casino Sài Gòn ở đầu đường Pasteur.

- Khôi có vào đây bao giờ chưa?

- Có... Trong đây họ bán nhiều món ngon mà rẻ...

- Thùy Dung muốn ăn bún riêu... Thèm ăn nó lâu rồi mà chưa có dịp đi ra đây...

Hai người và Thùy Trâm vào một quán cóc nhưng lại đông người.

- Khôi thích ăn bún gì?

- Bún ốc...

Thùy Dung gọi một tô bún riêu và một tô bún ốc. Ăn xong một tô dường như chưa đã thèm nên Thùy Dung gọi thêm một tô nữa để dứt cho con. Trái với ước đoán của Khôi con Thùy Trâm lại thích bún riêu. Một mình nó ăn gần hết tô bún. Mặc dù Thùy Dung năn nỉ nhưng Khôi giành trả tiền.

- Mình đi ăn kem Thùy Trâm chịu không?

- Chịu... Con ăn no đi không nổi... Ba Khôi công con đi...

Thùy Dung cười thánh thót lắc đầu khi nghe con gái nhỏng nhẻo với ba Khôi của nó.

- Ai biểu Khôi ham làm ba của nó... Thôi ráng công nó đi...

Cười vui vẻ Khôi bế Thùy Trâm lên ngồi trên cổ của mình. Con bé thích thú cười nói huyên thiên. Bỗng qua phía bên kia đường tới tiệm kem Khôi gọi cho Thùy Dung ly kem chocolat còn Thùy Trâm một ly kem vani nhỏ và cho mình một ly kem sầu riêng. Ăn xong Thùy Dung dẫn Khôi vào chợ Bến Thành mua cho con gái một búp bê lớn và một ít quần áo. Thùy Trâm ngủ gà ngủ gật khiến cho Thùy Dung phải bế nó ngồi đằng sau.

Chiều xuống từ từ. Khôi và Thùy Dung ngồi cạnh nhau trên cái ghế dài bằng cây nơi sân trước. Không khí mát và êm ả. Mây xanh ngắt một màu xanh.

- Khôi muốn gì cứ nói đi...

Thùy Dung lên tiếng khi thấy Khôi liếc mình nhiều lần.

- Khôi định rủ Thùy Dung đi Nha Trang. Khôi muốn đi thăm chị Quỳnh

của Khôi...

Dù trong lòng ưng thuận nhưng Thùy Dung muốn hành Khôi một chút.

- Khôi âm mưu gì đây mà rủ Thùy Dung đi Nha Trang...

Khôi cười nhìn người bạn gái.

- Đâu có gì đâu. Ở Sài Gòn cũng không biết làm gì. Mình ra biển đổi gió vậy mà...

- Chứ không phải Khôi định trấn nước Thùy Dung à...

- Khôi đâuỡ làm vậy... Thương gần chết mà trấn nước sao được...

Thùy Dung cười tựa vào vai Khôi.

- Cho tới giờ này Thùy Dung cũng không hiểu tại sao mình lại quen nhau...

- Nếu mình đã không hiểu thời suy nghĩ làm gì cho mệt. Thùy Dung cho phép Khôi hút thuốc được không?

- Có cần Khôi cũng không được. Có bổ ích gì đâu mà hút hoài...

Khôi cười cười.

- Thùy Dung nói vậy rồi đàn bà con gái son phấn đó. Có bổ ích gì đâu mà trang điểm hoài...

- Đàn bà trang điểm cho đẹp, cho mấy ông nhìn...

- Hút thuốc cũng là cách trang điểm của đàn ông...

Thùy Dung cười rũ rượi khi nghe Khôi nói hút thuốc là cách trang điểm của đàn ông.

- Cách trang điểm của ông chắc không có cô nào mê đâu...

Hít hơi thuốc rồi quay mặt chỗ khác để nả khói Khôi buông gọn.

- Có chứ...

- Ai?

- Thùy Dung...

- Sức mấy...

Dụi tắt điếu thuốc xong nhặt tàn thuốc ném vào gốc cây chùm ruột Khôi cười.

- Từ lúc mình gặp nhau cho tới bây giờ Khôi vẫn hút thuốc...

Thùy Dung làm thinh. Khôi hút thuốc mà nàng vẫn thương, vẫn nhớ.

- Khôi không hút thuốc nữa thời Thùy Dung mới chịu đi chơi với Khôi...

- Chịu liền... Không hút có sao đâu...

Thùy Dung nhìn Khôi với nhiều ngờ vực khi nghe người bạn trai đáp ứng lời yêu cầu của mình một cách quá sốt sắng.

- Ngày mai Khôi sẽ đi lấy vé máy bay... Mình đi chừng ba hay bốn ngày...

Thùy Dung có ra Nha Trang lần nào chưa?

- Chưa... Khôi đi rồi hả?

- Ừ... Mấy lần... Nha Trang có nhiều thắng cảnh như Tháp Chàm, Hòn Chông, Hải Học Viện, Cầu Đá... Bãi biển Đại Lãnh nổi tiếng là đẹp, sạch và thơ mộng...

- Chưa đi mà nghe Khôi tả Thùy Dung cũng mê rồi... Khôi bao à nghe... Thùy Dung hết tiền rồi... Có bao nhiêu tiền cho ba má hết. Ba lãnh tiền hưu trí đâu có bao nhiêu...

- Mình ở nhà chị hai thời đâu có tốn bao nhiêu... Chỉ có tốn tiền vé máy bay, ăn xài lặt vặt... Thôi Khôi về... Mai mua vé máy bay xong Khôi sẽ tới cho Thùy Dung biết để sửa soạn...

Chiếc máy bay cũ kỹ của Air Việt Nam đảo một vòng tròn quanh phi trường Tân Sơn Nhất xong mới cất lên cao.

- Sài Gòn đẹp hả Khôi... Mấy cô chiêu đãi viên hàng không đẹp và quyến rũ...

Khôi cười nhỏ.

- Đâu có đẹp bằng Thùy Dung...

- Thôi đừng có nịnh... Đi một mình là thế nào Khôi cũng tán tỉnh người đẹp...

Khôi cười im lặng vì biết không nên bàn luận vấn đề này với Thùy Dung. Lần đầu tiên đi máy bay cho nên cái gì cũng lạ đối với Thùy Dung. Nàng mãi mê ngắm cảnh. Mây trắng bay lang thang. Những mái nhà xám mốc. Cây cỏ xanh như tấm thảm bị chia cắt thành nhiều mảnh nhỏ không bằng nhau. Giọng nói trầm và hơi khàn của Khôi vang bên tai nàng.

- Là một thành phố lớn nhất của tỉnh Khánh Hòa, Nha Trang còn là trung tâm du lịch nổi tiếng của miền trung. Nằm cách Sài Gòn độ bốn trăm cây số nên hàng năm có nhiều du khách ở thủ đô ra Nha Trang nghỉ mát. Khôi thích Nha Trang hơn Vũng Tàu...

- Tại sao Khôi rủ Thùy Dung đi Nha Trang?

- Thật ra đi thăm chị Quỳnh thời Khôi đi một mình cũng được nhưng Khôi muốn Thùy Dung đi cùng. Khôi muốn hai đứa mình có nhiều kỷ niệm với nhau. Kỷ niệm dù không đậm ấm vẫn là kỷ niệm đáng được nâng niu và gìn giữ...

Nhìn ra ngoài trời qua khung cửa kính Khôi thở dài nhè nhẹ.

- Mỗi người trong một đoạn đời nào đó đều có kỷ niệm buồn, thật buồn...

Thùy Dung rưng rưng nước mắt. Dù quen nhau lâu, dù tình cảm càng ngày càng thêm sâu đậm nhưng nàng cảm thấy giữa mình với Khôi vẫn có chút gì xa lạ và cách ngăn. Nàng vẫn còn là kẻ đứng bên lề cuộc sống tình cảm của Khôi. Thứ tình cảm được bao bọc bằng kỷ niệm xa xưa, nhạt mờ nhưng dai dẳng và bền bỉ. Nàng không trách móc gì hết, bởi vì chính nàng cũng có những kỷ niệm khó quên hay không thể quên.

- Thùy Dung...

Khôi gọi nhỏ. Thùy Dung ngược lên nhìn.

- Khôi xin lỗi...

Thùy Dung mỉm cười nắm lấy tay Khôi đoạn thì thầm những lời gì mà khi nghe xong Khôi lắc đầu cười.

- Không...

- Khôi chiều Thùy Dung chút đi...

- Không...

- Thùy Dung sẽ làm cho Khôi đổi ý...

Thùy Dung quả quyết. Khôi cười.

- Thùy Dung mà làm cho Khôi đổi ý thời Khôi sẽ công Thùy Dung đi một vòng căn cứ Bảy Hạp...

Thùy Dung cười.

- Khôi nói là phải giữ lời nghe...

- Ủ... Lời nói của Khôi chắc như đinh đóng bột...

Thùy Dung ré lên cười khiến cho mấy người ngồi gần đều quay đầu nhìn.

Ba giờ chiều. Máy bay đáp xuống phi trường. Lấy hành lý xong hai đứa đón xích lô đi về nhà chị Quỳnh của Khôi. Con đường dọc theo bờ biển thật đẹp.

- Mát quá...

Thùy Dung hít hơi dài không khí có mùi mặn mặn của muối biển. Gió thổi tóc nàng bay bay vào mặt Khôi. Mùi nước hoa thoang thoảng.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 9

Chị Quỳnh trợn mắt khi mở cửa xong ôm chằm lấy đứa em trai độc nhất hơn một năm xa cách không có tin tức gì hết.

- Đây là Thùy Dung, bạn của em. Đây là chị Quỳnh của Khôi...

Quỳnh tươi cười nắm lấy tay Thùy Dung.

- Em là bạn của Khôi thời cũng như em của chị... Em cứ tự nhiên... Khôi đem hành lý của hai đứa em vào cái phòng có cửa sổ ngó ra bờ biển đó. Phòng đó là phòng của Thùy Dung còn Khôi ráng ngủ phòng khách đi...

- Khôi cần... Em nằm dưới gạch trong phòng của Thùy Dung cũng được...

Quỳnh ngó Thùy Dung. Hơi đỏ mặt Thùy Dung cười nói với chị Quỳnh.

- Khôi nói giỡn đó chị... Tụi em chưa có gì chính thức hết...

- Vậy hả... Khôi mà mò vào giường em thời em đạp nó ra khỏi phòng dùm chị...

Hai người đàn bà cười ròn tan khi nhìn khuôn mặt bí xị của Khôi.

- Anh Hữu đi làm hả chị?

Liếc đồng hồ treo trên tường chị Quỳnh nói.

- Năm giờ mới tan sở... Nhưng thường thường ảnh về trễ... Hai đứa ở chơi lâu không?

Thùy Dung liếc nhanh Khôi.

- Dạ chắc chừng ba bốn ngày...

Để Thùy Dung trò chuyện với chị Quỳnh Khôi mở cửa bước ra sân. Trước mặt là biển xanh mênh mông. Gió rì rào hàng cây dương. Bãi biển thưa người. Cát vàng mát mắt. Những cao ốc trắng. Nhà ngói mái đỏ ối. Nhà của chị Quỳnh khá đẹp. Nó nằm trong một khu yên tĩnh và khang trang dành cho các công chức cao cấp của chính phủ. Nếu cuộc đời có êm xuôi thời cuộc đời chị Quỳnh là những êm xuôi. Nếu cuộc đời là hạnh phúc thời cuộc đời của chị Quỳnh là hạnh phúc. Hai người quen nhau khi chị Quỳnh còn là sinh viên trường luật còn anh Hữu đang học cao học hành chánh. Hai người lấy nhau khi anh Hữu ra trường rồi được bổ nhiệm về Nha Trang.

Chị Quỳnh sống đời êm đềm và hạnh phúc bên người chồng hiền lành và chung thủy. Chị chỉ có một điều không bằng lòng là chưa có con.

Vẫn vợ suy nghĩ Khôi thả bộ trên bãi biển. Khói thuốc tan trong gió thật nhanh. Khôi nghe chùng trong gió có mùi rong rêu.

- Khôi... Khôi...

Nghe tiếng người gọi Khôi quay lại thấy Hữu đang ngồi trên chiếc xe jeep màu trắng giơ tay vẫy vẫy mình.

- Em ra hồi nào vậy?

- Dạ mới ra hồi chiều. Anh khỏe không?

Hữu cười ha hả.

- Có làm gì đâu mà không khỏe. Đi... Em lên xe mình ra chợ xách chai rượu về hai anh em mình lai rai tối nay...

Khôi leo lên chiếc jeep.

- Anh mua xe hồi nào vậy?

- Tiền đâu mà mua... Cái này của sở cấp cho...

Hữu phóng xe nhanh ra chợ mua chút đồ nhắm rồi ghé vào tiệm tạp hóa lấy chai Remi Martell xong hối hả trở về nhà.

- Hai anh em đi đâu vậy?

Đưa cao chai rượu lên Hữu cười nói với vợ.

- Cưng làm vài món ngon để anh và Khôi nhậu đêm nay...

Quỳnh trợn mắt nhìn chồng.

- Thôi đi anh... Anh mà nhậu cái gì... Mới uống hai ba ly bia đã khò rồi...

Tuy nói đùa nhưng Quỳnh cũng cười nói với Thùy Dung.

- Hai chị em mình xuống bếp làm vài món cho hai ông tướng nhậu say rồi mình cười chơi...

Mười lăm phút sau Quỳnh và Thùy Dung mang lên một đĩa gỏi tôm, bò lúc lắc và sườn ram mặn. Bốn người ngồi vào bàn. Hữu rót rượu cho Quỳnh còn Khôi cười hỏi Thùy Dung.

- Thùy Dung uống rượu không?

- Uống chứ... Gặp dịp vui mà...

Khôi pha cho Thùy Dung một ly. Trong lúc ăn uống Hữu cười hỏi Thùy Dung.

- Em với Khôi quen nhau lâu chưa?

- Dạ cũng được ba tháng thừa anh...

Thùy Dung từ từ kể cho Hữu và Quỳnh nghe chuyện mình và Khôi gặp nhau.

- Em còn giỏi hơn anh và Khôi...

Thùy Dung cười nhìn Khôi.

- Anh nói vậy chứ em biết Khôi giỏi hơn em nhiều...

- Nó mà giỏi cái gì... Làm biếng nhốt thầy... Giỏi yêu thời may ra...

Khôi cười ha hả khi nghe câu nói của chị Quỳnh.

- Thùy Dung thấy chưa... Gì chứ yêu là Khôi giỏi không có ai bằng...

- Cái đó còn phải xét lại...

Thùy Dung đùa. Mặt nàng hồng lên vì thẹn và vì rượu. Ngã đầu vào vai chồng Quỳnh cười hỏi Thùy Dung.

- Em có tính chuyện gì chưa. Chị khuyên em nên tính lẹ lẹ đi. Khôi là một con ngựa chướng. Em mà không còng đầu nó lại là nó chạy mất tiêu...

Thùy Dung nhìn Khôi.

- Kệ ảnh... Ảnh muốn bay nhảy em cũng không cản được. Mình giữ người muốn ở chứ đâu có giữ được người muốn đi...

- Em bao nhiêu tuổi hả Dung?

- Dạ hai mươi hai thưa chị...

- Em còn trẻ mà lo gì... Nói vậy chứ Khôi nó không đến nỗi tệ lắm đâu...

Khôi cười im lặng uống cạn ly rượu. Pha cho mình ly thứ nhì anh hỏi.

- Thùy Dung uống nữa không?

- Khôi tính phục rượu Thùy Dung hả?

- Không dám... Thùy Dung uống một xị rượu để vẫn tỉnh bơ thời ai mà phục rượu được...

Hữu trợn mắt nhìn còn Quỳnh hỏi dồn.

- Thật hả Dung... Em dám uống cả một xị rượu để hả Dung...

Thùy Dung cười nói với Quỳnh.

- Em cũng không hiểu tại sao em uống cả xị rượu mà không say... Làm sao Khôi biết chuyện đó?

Khôi trả lời trong lúc pha rượu.

- Lính của Thùy Dung nói. Họ kể chuyện tết năm rồi Thùy Dung ngồi uống rượu để pha xá xí với lính trong đồn. Người nào người nấy say quắc cần câu trong khi Thùy Dung tỉnh bơ...

Trao cho Thùy Dung ly rượu đầy Khôi cười đùa.

- Khôi pha rượu cho Dung uống để Dung có đập cũng đập nhẹ nhẹ thôi nghe...

Chị Quỳnh lên tiếng.

- Thôi tha cho nó đi Dung. Em đừng đập nó tội nghiệp. Dạng sặc máu mũi thôi...

Thùy Dung ré lên cười. Quỳnh và Hữu cũng cười khiến cho Khôi mắc cỡ ngồi làm thinh.

- Mình có gì ăn nữa không?

Hữu hỏi vợ. Quỳnh bá vai chồng cười.

- Hết rồi... Cưng rán nhịn đi. Chút nữa em nấu mì xá xíu cho cưng ăn...

- Chỉ cưng anh dữ... Nấu mì cho anh ăn nữa...

Khôi xen vào trong lúc hớp ngụm rượu. Hữu cười cười.

- Cưng gì... Quỳnh cho anh ăn mì gói tối ngày... Sáng hỏi ăn gì thì mì gói...

Trưa hỏi ăn gì thời được trả lời là gói mì, tối lại mì gói...

- Tại anh chứ bộ... Anh có cho em vô bếp đâu...

- Ảnh bắt chị làm gì mà không cho vô bếp...

Thùy Dung hỏi. Quỳnh hôn vào má chồng.

- Ảnh xà ọe tối ngày thời làm bếp gì được...

Thùy Dung đỏ mặt liếc nhanh Khôi đang lơ đễnh nhìn lên trần nhà.

- Ai biểu em đẹp... Em quyến rũ anh đi vào con đường tình ái...

Quỳnh háy chồng.

- Thôi đi đừng có nịnh... Em mà đẹp gì... Em già rồi...

Hữu ôm vai vợ.

- Người ta bảo trai ba mươi tuổi thời già. Gái ba mươi tuổi còn ngon thấy bà...

Khôi cười ha hả trong lúc Thùy Dung cười tới độ chảy nước mắt. Được trớn Hữu tiếp liền.

- Em mới có hai mươi bảy mà than già. Người ta bảo gừng càng già càng cay, gái càng già càng hay...

Quỳnh nạt yêu chồng.

- Thôi đi đừng có nói tầm bậy tầm bạ. Dung nó cười anh...

- Không có đâu... Em cần phải nghe anh nói để sau này nếu em và Khôi có lấy nhau em biết cách đối phó với Khôi...

Gắp miếng sườn ram mặn bỏ vào chén của mình Khôi cười nói đùa.

- Khôi hiền như cục bột mà...

Thùy Dung đưa ngón tay trở xìa vào trán Khôi.

- Cái mặt này mà hiền... Không biết làm sao Dung thương được...

Quỳnh và Thùy Dung lo nấu mì. Hữu hỏi Khôi.

- Em có tính đi đâu chưa?

- Dạ chắc cũng đưa Thùy Dung đi loanh quanh vài chỗ cho biết...

- Em lấy xe jeep của anh đưa Thùy Dung đi chơi đi...

Quỳnh xen lời.

- Thôi để nó đi xe honda của em. Mình dùng công xa người ta nói chết...

Hữu nói với vợ.

- Ăn nhằm gì... Lâu lâu hai đứa nó mới ra thăm mình một lần mà. Vả lại hai đứa nó đi lính cực khổ thời mình cũng nên để cho nó hưởng thụ chút chút. Cái này nằm trong chương trình hậu phương ủng hộ tiền tuyến của chính phủ mà em...

Thùy Dung quay lại nói với Hữu.

- Em lái xe jeep cho... Em thích lái xe...

Hữu cười lớn nói với Dung.

- Vậy hả... Em lái xe chở bồ đi mới hách... Anh mới đổ đầy bình xăng em tha hồ đi...

Uống rượu đói bụng nên bốn anh chị em ăn mì gói ngon lành. Tiệc tan vì không ai muốn uống nữa. Quỳnh nhường cho Thùy Dung tắm rửa và thay quần áo trước. Trong lúc nàng vắng mặt Quỳnh hỏi Khôi.

- Em có tính gì chưa?

- Chưa... Tụi này mới quen nhau nên còn đang trong vòng tìm hiểu...

- Dung dễ thương và hiền hậu...

Hữu lên tiếng. Khôi cười nói.

- Thùy Dung rất đảm đang và tháo vát...

- Như vậy thời em nên tiến tới đi... Em cũng hai mươi lăm rồi... Theo chị đoán là Dung thương em nhưng không nói ra. Em biết đàn bà mà. Họ sẵn sàng nhưng chờ đàn ông nói trước...

Thấy Dung bước ra Quỳnh cười nói.

- Anh chị đi nghỉ. Hai đứa em ra biển chơi đi. Ban đêm đẹp lắm...

Thấy Khôi cứ liếc mình hoài Thùy Dung hỏi nhỏ.

- Bộ mặt Thùy Dung có dính lọ sau mà Khôi nhìn hoài vậy...

- Không... Thùy Dung lạ... Đợi Khôi tắm xong rồi mình ra biển chơi...

- Mặc quần áo ngủ này đi thiên hạ cười chết...

- Không có sao đâu... Ban đêm đâu có ai để ý... Khôi lấy cho Thùy Dung cái áo ấm...

Hai đứa đi bộ trên cát. Mặt biển mờ mờ. Thuyền đánh cá thả đèn sáng trôi dạt dờ. Một chiếc tàu buôn buông neo về phía trái thả đèn sáng trưng. Tiếng sóng vỗ ì ầm.

- Thùy Dung thích nghe tiếng sóng vỗ... Buồn...

Khôi vòng tay ôm cô bạn gái vào lòng. Thùy Dung ngã đầu vào ngực Khôi. Người con trai ngửi được mùi thơm thoang thoang trên mái tóc vừa gội xong.

- Thùy Dung...

- Dạ...

- Thùy Dung lạnh không?

- Ấm... Thùy Dung thấy ấm trong vòng tay của anh...

Lần thứ nhất Thùy Dung gọi Khôi bằng anh. Khôi cảm nhận điều đó như là một thân mật và gần gũi hơn. Xiết nhẹ nhẹ thân hình mềm ấm của Thùy Dung anh cảm thấy run rẩy, hồi hộp rồi sau đó là cảm giác kỳ lạ từ từ lan ra khiến cho tâm hồn bênh bồng tan loãng. Hơi thở gấp. Nhịp tim đập mạnh. Mùi hương trên tóc. Mùi hương thân thể. Mùi hương của gió biển hòa hợp thành thứ mùi hương diễm tuyệt quyến vào mũi làm ngây ngất. Khôi cúi xuống. Thùy Dung ngước lên. Hai khuôn mặt thật gần để người này nghe được hơi thở của người kia. Nghe được tiếng đập của con tim của người

kia. Hai làn môi chạm nhau. Nụ hôn. Tiếng nói đầu tiên của tình yêu, nở ra trong tiếng sóng vỗ buồn, trong tiếng gió réo hàng cây dương và tiếng thì thầm của cát ướt dưới chân. Nụ hôn bần bật thiếp mê, cháy đỏ khát khao, chín như đợi chờ. Vòng tay của Thùy Dung quấn quanh cổ của người tình không rời, không buông, quên hết đất trời, quên cả mình.

- Khôi ơi... Em yêu anh...

- Thùy Dung... Anh yêu em...

Nụ cười hạnh phúc nở ra trong bóng tối. Thùy Dung ghì chặt lấy người yêu. Dù muộn màng rồi nàng cũng tìm được tình yêu, có được người yêu trong vòng tay của mình. Tiếng nói trầm ấm, thiết tha của Khôi thì thầm bên tai nàng.

- Anh cảm ơn Thùy Dung... Anh cảm ơn em đã yêu anh...

Thùy Dung âu yếm nhìn vào đôi mắt lá rặm của người yêu.

- Em cảm ơn anh mới đúng. Anh cho em một tình yêu, một ý nghĩa để sống...

Hôn vào đôi mắt long lanh ngời tình tự của Khôi Thùy Dung cười đùa.

- Mỗi lần nhìn vào mắt anh em lại nhớ tới một điều kỳ cục...

- Điều gì?

- Em muốn xé anh ra để trộn với rau răm làm gói gà...

Khôi cười ha hả vì ý nghĩ kỳ cục của người yêu.

- Em dám xé thịt anh không?

- Dám... Tối nay em sẽ xé anh ra cho mà coi...

- Em không sợ chị Quỳnh biết à?

- Không... Chỉ còn xúi em có bầu với anh nữa. Chỉ nói có con là em sẽ cột chân anh lại...

- Em tính dụ anh hả...

- Anh khôn dàn trời ai mà dụ anh được...

- Thôi mình vào nhà...

Vừa đi Khôi vừa thì thầm vào tai của Thùy Dung khiến cho nàng ré lên cười. Vào nhà hai đứa thấy chị Quỳnh đã bày sẵn mền gối cho Khôi nơi phòng khách.

- Thôi anh chịu khó ngủ một mình đi...

- Ừ... Thùy Dung ngủ đi... Một hồi nữa mình gặp nhau...

Thùy Dung cười khúc khích.

- Không... Anh mà mò vô phòng là em đạp anh ra khỏi phòng...

Khôi cười bằng con mắt lá rậm.

- Đố em...

Bóng tối mờ mờ. Căn nhà thật yên tĩnh tới độ Khôi nghe được tiếng sóng vỗ buồn buồn. Nằm suy nghĩ giây lát Khôi đi vào phòng của Thùy Dung. Cửa khép hờ.

- Thùy Dung...

Không có tiếng trả lời. Khôi mỉm cười trong bóng tối mờ mờ. Thùy Dung trở mình. Khôi thấy đôi mắt của người yêu long lanh và nụ cười tình tứ pha chút tinh nghịch. Nàng chưa ngủ. Nàng đang đợi, đang chờ vì biết người yêu sẽ vào phòng. Môi hôn vồ vập. Hơi thở rộn ràng. Thùy Dung run người lên khi làn môi nóng bỏng của người yêu chạm lên mắt môi, lên da thịt như muốn tan loãng của nàng. Cảm giác mê đắm mờ tri thức. Tình yêu của Khôi cuồng nhiệt quá. Nóng hơn mặt trời. Mãnh liệt hơn sóng đại dương. Nàng cảm thấy thân thể nhẹ như mây, trôi dạt dờ vào vùng trời mù sương diễm ảo khiến cho nàng chỉ còn biết ghì chặt lấy Khôi như sợ người yêu sẽ tan biến đi. Không gian yên tĩnh. Không có gì hết ngoài tiếng thở. Tiếng thì thầm của hai kẻ yêu nhau đang lịm dần vào mê đắm tột cùng.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 10

Quỳnh thức dậy sớm hơn thường lệ. Đi ngang qua phòng của Thùy Dung thấy cửa khép hờ nàng động tính tò mò. Nhẹ xô cửa nàng lắc đầu cười khi thấy đứa em trai yêu quý của mình và Thùy Dung nằm ôm nhau ngủ say sưa.

- Chị hai dậy sớm quá...

Khôi ôm vai chị mình. Đang lui cui làm điểm tâm Quỳnh quay lại cười với em.

- Chị làm điểm tâm cho hai đứa ăn xong rồi muốn đi đâu thời đi. Anh Hữu để chìa khóa xe trên bàn...

Tiếng bước chân nhẹ vang rồi Thùy Dung xuất hiện. Quỳnh cười hỏi.

- Em khỏe không... Sao thẳng Khôi có chun vô phòng em không?

Thùy Dung cười tươi mà mặt đỏ au.

- Dạ có... Em nghe lời chị đập ảnh ra khỏi phòng mà ảnh lì lợm quá. Ảnh ôm em cứng ngắt rồi cuộc em chịu thua để ảnh muốn làm gì thời làm...

Quỳnh nói trong tiếng cười.

- Thôi em ráng hy sinh đi rồi mai mốt đi nó lại...

- Chị làm gì để em phụ...

- Đâu có làm gì... Hai đứa ăn rồi đi chơi...

Khôi ngạc nhiên khi thấy Thùy Dung lái xe jeep thành thạo.

- Em học lái xe hồi nào vậy?

- Lâu rồi... Anh Khiêm dạy em đó... Anh Khiêm là anh hai của em. Ảnh cũng ở biệt động như anh... Hồi đơn vị ảnh đóng gần Sài Gòn em xuống thăm ảnh hoài. Ảnh dạy em lái xe và bắn súng... Mình đi đâu?

- Đi xem Tháp Chàm và Xóm Bóng... Anh định đưa em đi tắm biển ở Đại Lãnh nhưng anh Hữu khuyên đừng nên đi vì an ninh không có. Bãi biển Đại Lãnh đẹp và vắng vẻ tha hồ cho Thùy Dung du dương...

Khôi khom người thì thầm vào tai khiến cho Thùy Dung đỏ mặt lắc đầu.

- Khôi kỳ quá...

Liếc nhanh Khôi nàng cười lảng sang chuyện khác.

- Mai mình đi xe honda đi. Đi xe hơi hách thật nhưng không tình. Em thích anh lái honda để em ôm anh...

Xe ra khỏi thành phố rồi lát sau đi vào một xóm nhà đông đúc dân cư. Những chiếc ghe đánh cá sơn đủ màu sặc sỡ. Nhiều chiếc vè hai con mắt cá trông lạ lùng và ngộ nghĩnh. Dừng xe hai đứa thả bộ trên cây cầu sắt cũ kỹ. Núi cao. Núi thấp tiếp nối nhau nhô lên trên nền trời xanh ngắt. Mái nhà xám mốc xen lẫn với cây cối xanh xanh. Nước biển xanh trong.

- Tại sao gọi là Xóm Bóng hả Khôi?

- Anh không biết nhưng đoán Xóm Bóng là cái xóm nghiêng mình soi bóng trên mặt nước trong xanh. Cũng như cái cầu mà hai đứa mình đang đứng đây được gọi là Cầu Xóm Bóng. Đứng trên cầu này Thùy Dung có thể nghiêng nghiêng soi bóng của mình trên mặt nước trong xanh...

Thùy Dung ngoẹo đầu nhìn người yêu với nụ cười hóm hỉnh.

- Phải hôn... Hay là anh giải thích theo cái ý của anh...

Khôi cười nhìn người yêu. Quần dài đen. Áo sơ mi trắng ngắn tay. Giày sandal màu đen. Kính mát đen. Mái tóc buông lơi. Thùy Dung xinh xắn. Dễ thương. Quyến rũ. Gọi tình.

- Em ngon và dòn như trái ổi xá lị... Anh muốn ăn em...

Thùy Dung cười giòn tan. Tiếng cười hạnh phúc của nàng bay xa trong gió thoang thoang mùi cá biển. Khôi vòng tay ôm người yêu vào lòng. Cặp tình nhân im lặng ngắm cảnh, cảm thấy tâm hồn thư thả và bình yên.

Tháp Bà rêu phong và cổ kính. Quang cảnh u tịch nhuộm chút huyền bí. Bước từng bước trên con đường lên dốc ghép bằng những viên đá Khôi như nghe được tiếng thở dài u uất của cả một dân tộc từng có một quá khứ kiêu hùng. Một Chế Mân si tình, dám đem phần đất của ông cha đổi lấy nụ cười và ánh mắt của giai nhân nước láng giềng. Một Chế Bồng Nga. Nhân vật kiệt kiệt nhất trong lịch sử Chiêm Thành, là ám ảnh kinh hoàng của vua tôi thời mạt Trần. Anh hùng rồi cũng chết. Hào kiệt cũng phải ra đi. Chỉ còn trơ lại Tháp Chàm. Lịch sử là một đấu tranh không ngừng nghỉ. Nước

Chiêm không thể nào tồn tại trước sức mạnh của dân Việt, một dân tộc đã sinh tồn sau một ngàn năm thuộc Tàu.

- Khôi biết chuyện Huyền Trân công chúa?

- Biết nhưng anh muốn được nghe Thùy Dung kể chuyện nàng công chúa có cặp lông mi dài nhất thế giới...

Thùy Dung cau mày nhìn người yêu với vẻ thắc mắc. Khôi cười cười.

- Thùy Dung cứ kể chuyện công chúa Huyền Trân đi rồi anh sẽ nói cho em nghe tại sao công chúa lại là người có lông mi dài nhất thế giới...

- Vua Trần Nhân Tông trong một chuyến du ngoạn nước Chiêm Thành có gặp vua nước Chiêm tên là Chế Mân. Trong lúc vui vẻ vua Nhân Tông có đem hình con gái của mình là Huyền Trân ra khoe với Chế Mân. Ông vua trẻ này là một kẻ đa tình và si tình. Thấy hình của Huyền Trân ông ta mê tít thò lò năn nỉ xin cưới Huyền Trân làm hoàng hậu. Có lẽ vui miệng và cũng muốn gây sự hòa thuận giữa hai nước vốn là thù địch với nhau vua Nhân Tông nhận lời. Sau khi Nhân Tông bằng Chế Mân đem lễ vật xin cưới Huyền Trân nhưng vua Anh Tông và các quan không chịu gả. Thấy thế Chế Mân mới đem hai châu Ô và Châu Lý để làm xính lễ khiến cho Trần triều bắt buộc phải gả công chúa Huyền Trân cho vua Chiêm. Thời gian sau Chế Mân chết. Theo tục lệ của Chiêm Thành thời khi vua chết vợ phải bị hỏa táng theo. Nghe tin đó vua Trần Anh Tông mới sai người sang nước Chiêm dùng cách đem em gái của mình về nước. Anh Khiêm kể cho em nghe chuyện này và chê vua Anh Tông và Trần triều là những kẻ thất tín, không giữ lời hứa của mình...

Khôi gật đầu cười.

- Anh đồng ý với anh Khiêm. Lời hứa của một người thật quan trọng huống chi là lời hứa của một ông vua đại diện cho cả nước. Vua Nhân Tông đã hứa gả Huyền Trân cho Chế Mân thời vua Anh Tông là kẻ kế thừa phải thi hành lời hứa đó một cách nghiêm chỉnh chứ không cần phải đợi tới khi Chế Mân dâng đất mới gả. Làm như thế là Trần triều tham lam coi của cải trọng hơn lời hứa của mình. Nhà Trần đối với nước Việt ta có công nhiều lắm tuy nhiên cũng có vài điều đáng chê trách...

- Có phải Khôi muốn nhắc tới chuyện Ô Mã Nhi?

Khôi nhìn Thùy Dung với ánh mắt kinh ngạc.

- Em cũng biết chuyện này ư?

- Thùy Dung và hai ông anh thường hay bàn với nhau về lịch sử nước nhà trong đó có chuyện về Ô Mã Nhi. Thật ra đây chỉ là một chi tiết nhỏ con nhưng lại được tụi này cãi nhau chí chóe. Sau khi dứt chiến tranh nước mình và Mông Cổ giao hảo lại với nhau. Mông Cổ có yêu cầu Trần triều giao trả lại các tướng lãnh và quân sĩ của họ bị bắt làm tù binh. Trong số các vị tướng bị bắt có Ô Mã Nhi. Hai vua Thánh Tông và Nhân Tông bằng lòng nhưng lại muốn giết Ô Mã Nhi để trả thù vì ông này làm những việc tàn ác như phá hủy lăng mộ của các vua nhà Trần. Vua Nhân Tông mới đem việc này bàn với Hưng Đạo Vương. Hưng Đạo Vương mới bàn cách là đưa Ô Mã Nhi về bằng thuyền rồi khi thuyền ra giữa biển khơi mới sai người đục thủng thuyền cho Ô Mã Nhi chết đuối. Anh Dũng của em thời biện hộ cho hành động của vua Nhân Tông và Hưng Đạo Vương trong khi anh Khiêm chê vua Nhân Tông không giữ lời hứa, lại thêm bất nhân; còn Hưng Đạo Vương có hành động không được quân tử. Anh nói Hưng Đạo Vương là bậc đại trí nhưng ở đây lại mắc phải lỗi lầm nhỏ nhặt. Biết việc làm của vua là thất hứa, là bất nhân mà ông ta lại làm theo. Đáng lẽ ông ta phải khuyên can vua Nhân Tông nên vì thể diện quốc gia mà bỏ qua tư thù. Vua Nhân Tông không giữ chữ tín cho nên sau này con ông ta là Anh Tông mới theo gương mà thất hứa với Chiêm Thành. Cũng từ việc đó mà hai nước lại biến thành thù nghịch với nhau. Biết đâu chuyện này lại đưa dẫn tới việc Chế Bồng Nga mấy lần tấn công Đại Việt khiến cho trăm ngàn người chết oan...

Khôi vòng tay ôm lấy Thùy Dung vào lòng của mình. Hôn lên đôi môi mềm ấm tình yêu của nàng anh cười nói.

- Giới lắm... Cứng của anh kể chuyện nghe mê muốn chết...

Thùy Dung dụi đầu vào ngực người yêu.

- Tới phiên anh kể chuyện nàng công chúa có lông mi dài nhất thế giới...

- Em đã biết chuyện Chế Mân phải dâng hai châu Ô, Lý thời nhà Trần mới thuận gả Huyền Trân. Hồi còn học đệ nhị khi nhắc tới chuyện này thằng bạn của anh nói nếu nhổ hết lông mi của công chúa Huyền Trân rồi đem

xếp hàng thời sẽ bằng chiều dài của hai châu Ô Lý. Nó nói là Huyền Trân công chúa là người có lông mi dài nhất thế giới...

Khôi cười ha hả còn Thùy Dung đâm nhẹ vào ngực người yêu.

- Anh xạo...

- Chế Mân chết sau khi lấy công chúa Huyền Trân một thời gian ngắn. Thùy Dung biết tại sao ông ta chết không?

Thùy Dung nhìn Khôi chăm chú. Nàng lờ mờ hiểu người yêu " hơi tốc kê " của mình phải có trong đầu những ý nghĩ kỳ cục.

- Tại sao ông ta chết?

- Ông ta chết vì tức. Lấy nhau rồi ông ta mới khám phá ra cặp lông mi đặc biệt của vợ. Ông ta không bao giờ được hôn vào cặp mắt mơ huyền mờ của vợ cũng như ông ta không bao giờ được cái vui sướng ôm giai nhân vào lòng vì cặp lông mi dài mấy trăm cây số này. Nó như cái hàng rào kềm gai ngăn không cho ông ta tới gần vợ...

Thùy Dung ré lên cười, ôm bụng cười, cười tới nước mắt ứa ra.

- Bởi vậy ông ta mới tức rồi sanh bệnh mà chết khi tuổi chưa quá ba mươi... Thùy Dung ngồi phệt xuống thêm đá để cười. Mặt nàng đỏ lên cùng với nước mắt ứa ra.

- Mệt quá... Khôi làm em cười mệt quá...

Khôi bật lửa đốt thuốc. Hít hơi dài anh nhả khói từ từ. Khói thuốc tan nhanh trong gió lùa vào mặt của Thùy Dung.

- Sao khói thuốc của Khôi thơm vậy. Nó không thúí hoắc như trước...

- Thùy Dung mê anh nặng lắm rồi nên mới nói khói thuốc thơm. Thơm hay thúí cũng do lòng mình mà ra...

Thùy Dung giật mình. Tình yêu đến lạng lè. Hạnh phúc tới bất ngờ. Bên Khôi nàng có được những giờ phút thoải mái cười vui. Những mê đắm tột cùng. Những ái ân thả buông. Những rung cảm hoài hủy.

- Tại Khôi đó... Ai bảo anh làm cho Thùy Dung thương anh. Yêu anh. Mê anh... Bắt đền đi...

Khôi nâng người yêu đứng lên. Hôn nhẹ vào mắt nàng Khôi cười.

- Cám ơn em đã yêu anh... Anh có phước hơn Chế Mân vì em có đôi mắt đẹp nhưng không có cặp lông mi dài nên anh có thể hôn vào mắt em.

- Anh tính chọc em cười nữa phải không. Cười hoài đói bụng rồi...
- Đi... Mình về Chụt ăn phở. Tới Nha Trang mà chưa ăn phở Chụt thời què lăm...

Hai chục phút sau xe đi vào trung tâm thành phố. Thiên hạ không ngớt nhìn Thùy Dung ngồi lái xe jeep. Họ ít khi thấy một cô gái lái xe hơi, nhất là một cô gái đẹp lái xe jeep. Xe chạy dọc theo bờ biển, qua trung tâm huấn luyện hải quân.

- Ăn xong mình đi tắm... Em sẽ mặc áo tắm cho Khôi nhìn lé con mắt luôn...

Khôi cười cười.

- Lé mắt còn đỡ...

Không biết nghĩ tới điều gì mà Thùy Dung tự dừng đỗ mặt. Lắc lắc mái tóc như muốn xua đuổi những ý nghĩ vẩn vơ nàng đập mạnh ga. Chiếc jeep vọt mạnh tới trước.

- Thùy Dung lái xe cao bồi hả... Coi chừng cảnh sát bắt bi giờ...

Thùy Dung nói trong tiếng cười.

- Anh Hữu lãnh em ra lo gì...
- Sao em biết anh sẽ lãnh em ra?
- Chị Quỳnh nói với em. Chỉ nói anh Hữu làm phó thị trưởng...
- Em dựa hơi anh để vi phạm luật pháp...
- Kệ em...

Thùy Dung cười ngắt lời. Khôi giơ tay chỉ cho người yêu ghé vào một quán phở mà mặt tiền khá khang trang và sạch sẽ. Ai cũng nhìn khi Thùy Dung bước vào quán. Hai đứa chọn cái bàn cạnh cửa sổ nhìn ra bờ biển. Gió rung hàng dương liễu thành thứ âm thanh lạ lùng. Thùy Dung chọn phở tái còn Khôi kêu tô tái nạm và hai ly cà phê sữa đá. Húp muống nước lèo Thùy Dung nói nhỏ.

- Căn cứ Bảy Hạp của mình mà có tiệm phở...

Khôi lắc đầu.

- Anh đi hết vùng 4 chưa thấy có chỗ nào bán phở trừ Cần Thơ mà ăn được thôi chứ cũng không ngon như ở Sài Gòn. Vùng 4 chuyên bán mì, hủ tiếu hoặc bún nhưng không có bún riêu... Tuy nhiên khi nói tới các món ăn đặc

thù của miền tây người ta phải nói các món ăn của cá bao gồm cá đồng và cá sông; các loại thịt chim, rắn và chuột...

Khôi nhìn Thùy Dung để xem nàng có la lối gì không khi nghe mình nói tới chuột. Nhưng anh thấy người yêu thân nhiên ăn uống làm như chuyện đó không có gì xa lạ đối với nàng.

Lấy muống múc cạn nước tô phở Thùy Dung cười.

- Em ăn thịt chuột rồi...

Mở lớn mắt vì ngạc nhiên Khôi hỏi dồn.

- Hồi nào? Ở đâu?

- Ở Cao Lãnh. Anh Khiêm rủ em đi với anh xuống thăm anh Dũng ở Cao Lãnh. Anh Dũng cho em ăn thịt chuột mà anh nói dối là thịt chim cho tới ngày hôm sau anh mới nói cho em biết là thịt chuột. Em tức lắm nhưng cố dằn nói ngon lắm để anh và anh Khiêm khỏi chọc quê em. Thật tình thời thịt chuột ngon và ít mỡ. Anh Dũng dẫn anh Khiêm và em đi chợ chuột. Người ta bán đủ thứ chuột. Chuột con. Chuột cha. Chuột mẹ. Chuột ông. Chuột bà. Chuột cống con nào con nấy bự như con mèo...

Khôi cười ha hả khi nghe Thùy Dung xạo.

- Xạo... Chuột mà bự như con mèo...

Thùy Dung cười ngặt nghẽo.

- Tại em lây cái tính xạo của anh đó... Ông bà mình nói " *gần mực thời đen gần đèn thời tối thui* "...

Vì ngồi trong tiệm phở đông người nên Khôi không dám cười lớn nhưng tiếng sảng sặc vẫn phát ra.

- Ba má em có ba đứa con; hai trai và một gái. Em là con út nên được hai anh thương và cưng chiều; tuy nhiên vì sống cạnh hai anh nên em tiêm nhiễm cái tính con trai nghịch ngợm và đùa giỡn. Về Sài Gòn mình đi thăm anh Khiêm nghe Khôi. Lâu quá em không có gặp anh...

- Ủ... Anh ở tiểu đoàn nào?

- Hồi trước anh ở tiểu đoàn 33 nhưng hơn một năm rồi không gặp em không biết anh còn ở đơn vị cũ không...

Thùy Dung giảnh trả tiền nhưng Khôi cười nói.

- Anh trả tiền... Chị Quỳnh đưa cho anh mười ngàn nói là để dẫn cô em dâu

tương lai của chỉ đi chơi... Chị Quỳnh thương anh lắm. Ba má mất rồi nên chỉ có hai chị em...

Hai đứa leo lên xe. Khôi lắc đầu cười khi nghe bánh xe rít trên mặt đường.

- Đúng là tính con trai...

- Sợ chưa cưng?

Thùy Dung cười hỏi và Khôi trả lời không do dự.

- Sợ nhưng mà vẫn muốn nhào vô kiếm ăn như thường... Cái thứ đó người ta bảo ăn quen nhịn hồng quen...

Hiểu cái ý bóng gió xa xôi của Khôi Thùy Dung đỏ mặt liếc người yêu rồi quay mặt qua bên kia cười lặng lẽ. Đậu xe trước cửa hai đứa vào nhà. Chị Quỳnh đi vắng. Khôi đọc nhanh mảnh giấy trên bàn.

- Chị và anh Hữu đi chợ. Hai em đừng ăn ngoài... Chị sẽ làm tiệc đãi hai em...

Thay nhanh quần áo hai đứa đi bộ ra bãi biển thưa người vì không phải là ngày cuối tuần. Khôi ngẩn người khi nhìn Thùy Dung mặc áo tắm. Nàng đẹp. Quyến rũ. Hấp dẫn. Chéc áo tắm khoét sâu để lộ khoảng da trắng hồng. Gò ngực cao đầy đặn. Cái eo thon chạy xuống cặp giò dài. Thùy Dung đẹp lộng lẫy và gợi cảm.

- Lé mắt chưa cưng...

Khôi cười trong lúc cời áo sơ mi.

- Thèm muốn chết... Em ngon như trái vú sữa chín cây...

Thùy Dung phóng xuống nước như cố tình tránh không nghe người yêu tán tỉnh. Khôi lại ngạc nhiên khi khám phá ra là Thùy Dung lội rất giỏi, có thể giỏi hơn mình.

- Thùy Dung lội giỏi như vậy mà dám nói anh dụ để trấn nước em. Chính em mới dụ anh tắm biển để trấn nước anh...

Thùy Dung cười nhào tới ôm chầm lấy Khôi. Mặc cho người ta đang nhìn. Mặc cho sóng vỗ ì ầm. Mặc cho trời xanh đang ngó. Đôi tình nhân hôn nhau đắm đuối.

- Anh với em lặn đua nếu ai nổi lên mặt nước trước là thua và sẽ công người kia đi một vòng...

- Chịu mà Khôi đừng ăn gian nghe...

Hai đứa cùng hụp sâu xuống nước và đứng nhìn nhau. Vì nước trong cho nên người này có thể thấy người kia rõ ràng. Một phút trôi qua. Khôi ngạc nhiên khi thấy Thùy Dung vẫn chưa chịu nổi lên. Cuối cùng không thể nín thở lâu hơn Khôi đành phải nổi lên trước.

- Ê thua rồi... Công em đi cứng...

Khôi cười hề hề khom lưng công người đẹp đi một vòng lớn trên bãi biển.

- Muốn thử nữa không...

- Nữa... Lần này anh nhất định thắng...

Hai đứa lặn xuống nước. Được gần một phút Khôi bắt đầu thấm mệt và ăn gian bằng cách chọc cho Thùy Dung phải nổi lên trước mình. Anh đưa tay sờ soạng, mân mê và nắn bóp khắp nơi trên thân thể của người yêu. Không chịu được Thùy Dung phải nổi lên trước.

- Anh ăn gian... Công em đi...

Thùy Dung dùng dằng. Khôi cười khom lưng. Thùy Dung vòng tay ôm lấy cổ người tình đi một vòng.

- Thôi tha cho anh đó... Tối nay công tiếp...

Hai đứa nằm xây mặt vào nhau.

- Anh yêu em...

Khôi thì thầm. Thùy Dung hôn vào mắt người tình.

- Yêu nhiều hay ít?

- Vừa đủ để cho em thương anh...

- Em thương anh hồi nào...

Khôi xỉ vào trán của Thùy Dung.

- Cái mặt này bướng và cứng đầu lắm. Coi chừng đọng sặc máu mũi bi giờ...

- Ngon đọng đi...

Thùy Dung hất mặt lên và chu miệng sát vào như thách thức. Nhìn chiếc miệng xinh xinh và đôi môi son Khôi cảm thấy khát khao dậy lên. Không tự chủ được anh hôn nhẹ lên đôi môi mọng ướt đẫm mê của người tình.

- Dọng rồi đó...

Thùy Dung cười.

- Anh đọng kiểu này làm cho em mê anh nhiều hơn nữa...

- Thôi mình đi về... Chị Quỳnh chắc chờ tụi mình về ăn cơm...

Vào nhà Khôi thấy anh Hữu đang đọc báo còn chị Quỳnh đang nấu cơm. Hai đứa thay quần áo xong chị Quỳnh đã dọn cơm lên bàn. Bốn người ngồi vào. Rót rượu vào ly anh Hữu hỏi Thùy Dung.

- Bữa nay hai em đi đâu?

- Dạ tụi em đi Xóm Bóng, Tháp Chàm rồi về Chọt ăn phở xong tắm biển...

- Tình hình trong tỉnh Khánh Hòa lúc này không được an ninh lắm. Nếu có an ninh bốn anh chị em mình đi Đại Lãnh chơi...

- Thùy Dung uống không?

Khôi trong lúc rót rượu vào ly cho mình.

- Cho em uống ké với anh đi...

Quay sang Quỳnh nàng tươi cười nói.

- Chị có nghe anh Khôi kể chuyện công chúa Huyền Trân và cái chết của Chế Mân chưa. Ảnh bảo lông mi của Huyền Trân dài cả cây số...

- Nó nói xàm hơi sức đâu mà tin...

Chị Quỳnh cười nói trong lúc nhìn Khôi. Nghe chuyện lạ anh Hữu hỏi dồn.

- Chuyện đó ra sao Thùy Dung kể cho anh nghe chơi...

- Anh Khôi nói vua Chế Mân chết vì tức giận chứ không phải vì bệnh hoạn gì hết. Ảnh nói cặp lông mi của Huyền Trân công chúa dài lắm, nó giống như cái hàng rào kẽm gai ngăn không cho Chế Mân được gần vợ nên ông tức giận hộc máu mà chết...

Anh Hữu cười ha hả trong lúc chị Quỳnh cũng ré lên cười. Hớp ngụm rượu Hữu góp chuyện.

- Khôi nói có lý... Mất nhiều đất để cưới giai nhân mà rốt cuộc không được sơ múi gì hết thời Chế Mân tức hộc máu chết cũng phải. Ngay cả anh nếu lâm vào tình cảnh của Chế Mân chắc còn tức mà chết sớm hơn nữa... Có cô vợ nồn nường mà không chấm út gì được ai mà không tức...

Thùy Dung và Khôi ré lên cười còn chị Quỳnh thụi vào hông của chồng.

- Thôi đi đừng nói tầm bậy nữa...

Dường như hứng chí Hữu uống thêm hớp rượu xong thao thao bất tuyệt.

- Hồi còn học quốc gia hành chánh anh có viết một bài nghiên cứu về những cái chết của các vua chúa Việt Nam ngày xưa. Không có ông nào thọ

quá sáu mươi trừ mấy ông đi tu hay bị bệnh liệt dương. Tính trung bình thời mấy ông sống không quá bốn mươi. Ở cạnh hàng trăm người đẹp mà sống tới bốn mươi là thọ quá rồi... Tối ngày bà hoàng hậu này liếc tình, bà hoàng hậu kia ngoắc, bà hoàng hậu nọ khều, bà phi đá chân, cô cung phi sờ đùi... thời chịu gì thấu. Nhất là mấy ông còn ăn toàn đồ bổ và thuốc thang hàng ngày. Bởi vậy ngày xưa người ta tranh nhau làm vua cũng chỉ vì lý do giành làm chủ cả đám giai nhân mơn mớn... Sử viết ông vua Dụ Tông nhà Trần ăn chơi còn bạt mạng và văn minh hơn ngày nay nhiều. Ông xuất công quý ra làm thuyền lộng lẫy rồi bắt các cung nhân chèo thuyền hay đàn ca múa hát. Điểm đặc biệt là mọi người ở trên thuyền đều phải cởi truồng ráo nạo...

Hữu và Khôi cười ha hả trong lúc Quỳnh và Thùy Dung đỏ mặt cười chúm chiểm.

- Anh xạo...

Quỳnh cười nói với chồng. Hữu nghiêm mặt.

- Chuyện này chính sử có ghi lại rõ ràng. Như ông vua Long Đĩnh của nhà Tiền Lê. Ông chơi bởi tới độ chỉ còn nằm trên giường mà thôi...

Khôi tặc lưỡi đùa với Hữu.

- Phải chi mình được làm vua cho biết hả anh?

Cười ha hả Hữu liếc vợ.

- Thôi anh không dám đâu. Anh mà lạng quạng chị của em xé xác anh ra...

- Ủ... Liệu hồn đó... Lạng quạng là em cầm kéo liền...

Thùy Dung hỏi Quỳnh.

- Chị cầm kéo làm gì vậy chị?

Hữu và Khôi đồng bật cười khi nghe Thùy Dung hỏi Quỳnh. Hơi đỏ mặt Quỳnh nói nhỏ vào tai Thùy Dung mấy lời. Nghe xong Thùy Dung ré lên cười nhìn Khôi.

- Anh nghe chưa... Anh mà lạng quạng là em mượn cái kéo của chị Quỳnh liền...

Khôi cười cười nói với Hữu.

- Em không biết sức đâu mà mấy ông vua có nhiều vợ. Với em một bà là quá đủ rồi... Nhiều khi em còn phải năn nỉ bà đừng có liếc, đừng khều,

đừng sờ đùi em...

Hữu và Quỳnh cười lớn nhìn Thùy Dung. Mắc cỡ nàng điếm mặt Khôi.

- Nhớ nghe... Anh nhớ lời anh nói nghe... Một hồi đừng có năn nỉ ỉ ôi nghe...

Khôi nói cứng.

- Ủ... Em có nắm tay, có đập anh cũng chạy ra để lấy trốn chạy vô...

Quỳnh cười với Thùy Dung.

- Em làm vậy tội nghiệp Khôi. Chị cho nó ăn toàn thịt bò với tôm hùm mà bảo nó nhịn thềm...

- Cho ảnh nhịn cho quen...

10 giờ sáng thứ tư. Anh Hữu và chị Quỳnh đưa hai đứa ra phi trường. Rơi nước mắt chị Quỳnh dặn dò đủ thứ. Chị dặn Thùy Dung khi nào có đám hỏi hãy viết thư báo tin cho chị biết. Ngồi trong lòng chiếc phi cơ cũ kỹ nhìn xuống thành phố Nha Trang Thùy Dung nghĩ thầm chắc còn lâu lắm mới có dịp trở lại thành phố nhiều kỷ niệm này.

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 11

Mặt trời từ từ khuất sau rừng cây xanh. Đứng im lìm nơi miệng hầm chỉ huy Thùy Dung nhìn ra dòng sông Bảy Hạp. Ba ngày. Mỗi ngày bốn lần. Sáng. Trưa. Chiều. Tối. Nàng nhìn ra dòng sông mong thấy được hình bóng người tình. Ba chiếc tàu hải quân ra đi không để lại lý do. Khôi đi không một lời từ biệt. Không một lời hứa trở lại. Khôi đi trong lặng lẽ. Âm thầm. Đi biệt. Không một âm hao nào vọng lại trên dòng sông trống vắng bơ vơ. Thùy Dung ứa nước mắt. Hết rồi. Những vồ vập môi hôn. Ái ân rời rã thân xác. Vòng tay quấn quít. Giọng hát ngọt mềm. Tiếng thì thầm. Lời tình tự. Còn đâu anh. Đêm trên bãi biển Nha Trang. Anh nói với em lời tỏ tình đầu tiên. Môi anh ngọt hơn kem sầu riêng, thơm mùi thuốc lá mà trước kia em hay phàn nàn hôi quá, thúi quá. Anh đâu rồi anh ơi...

Thùy Dung âm thầm trở về căn nhà nhỏ hẹp trong khu gia binh. Đèn dầu lù mù. Chiếc giường trơ trọi. Căn phòng nhỏ quạnh hiu như tâm hồn nàng. Nhìn cây đàn nằm trong góc nàng thở dài. Tiếng hát của Khôi vọng vang từ tiềm thức.

- Ơn em thơ dại từ trời
Theo ta xuống biển vớt đời ta trôi
Ơn em dáng mỏng mưa vời
Theo ta lên núi về đời yêu thương.
Tạ ơn em
Tạ ơn em.
Ơn em ngực ngải môi trầm
Cho ta cỏ mận trăm lần lá ngoan.
Ơn em hơi thoảng chỗ nằm
Dấu quanh dấu quần nổi buồn một nơi
Tạ ơn em

Tạ ơn em.
Ơn em tình những mù lòa
Như con sâu nhỏ bò qua giấc vùi
Ơn em hồn sớm ngậm ngùi
Kiếp sau xin giữ lại đời cho nhau
Tạ ơn em
Tạ ơn em...

Em cảm ơn anh đã yêu em, đã cho em một tình yêu tuyệt vời. Để em khám phá ra trong đời sống ngăn ngủi của chúng ta tình yêu quý giá vô cùng. Như giọt nước mưa mát tình cờ rơi trên môi của người lữ hành đi trong mùa nắng hạn. Tình yêu dù đến trong muộn màng, trong vội vàng; nhưng cũng đủ để cho em thấy ý nghĩa của đời sống, dù chỉ là đời của một góa phụ đang ở trong một ngôi đồn lẻ loi giữa vùng hiu quạnh với những người lính thân quen. Tuy nhiên họ không phải là Khôi. Là anh. Người làm cho em cười. Em khóc. Một người đàn ông nhiều đam mê. Dễ thương mà cũng dễ ghét. Khôi ơi. Gọi tên anh hoài trong giấc ngủ lẻ loi, khi uống cà phê một mình. Chiều xuống ngóng trông bóng dáng chiếc tàu của anh trở lại.

- Thùy Dung... Thùy Dung... đây Đan Khôi nghe rõ trả lời...

Đang đọc sách Thùy Dung giật mình khi nghe âm thanh vang lên từ ống liên hợp của máy 25. Nhắc lấy ống nghe nàng trả lời nhanh.

- Thùy Dung nghe Đan Khôi...

Từ phía bên kia vang lên tiếng cười cùng với giọng nói trầm ấm của Khôi.

- Cứng ngủ hả cứng?

- Nhớ anh quá ngủ không được... Còn anh?

- Cũng vậy... Nhớ em ăn không ngon. Hơn tuần nay mì gói làm chuẩn nên anh thèm tôm cua thịt cá...

- Anh về đây em nấu cho anh ăn...

- Anh cũng muốn về nhưng chắc còn lâu lắm... Ít nhất cũng phải năm bảy ngày nữa tàu mới ra khỏi cái vùng Đầm Dơi khi ho cò gáy này...

Thùy Dung thở dài. Dường như nghe được tiếng thở dài của người yêu nên giọng nói bên kia thành ấm nhẹ và an ủi.

- Ráng chịu đi cưng... Ai bảo em là lính mà lại thêm là người tình của lính. Mai một mình gặp nhau anh sẽ đền cho em... Chịu không?

- Chịu... Mà chừng nào anh về?

- Không biết...

Thùy Dung nghe có tiếng nói chuyện loáng thoáng phía bên kia rồi lát sau giọng nói của Khôi vang lên như tiếng thì thầm dịu nhẹ hay lời tỏ tình âu yếm.

- Anh phải đi... Ngủ ngon nghe...

- Dạ... Em nhớ anh...

Sáu giang đình chạy chậm chậm trên sông Đầm Dơi. Khôi ngồi im nhìn rừng cây xanh. Rừng ở đây không đẹp, không hùng vĩ như ở cao nguyên vì không có cây cao và nhất là không có đồi núi gì hết. Chỉ là những cây đước, cây mắm, tràm xấu xí cao chừng mười thước. Đất sinh bốc mùi ngai ngái, đen đui và bằng phẳng. Cây trơ trọi. Nước sông đục và mặn chát. Cá tôm nhiều vô số kể nhưng sánh ra không bằng một góc của muối. Ban ngày cũng có muối. Sáng trưa chiều tối đều có muối. Thứ muối đàn với hàng triệu triệu con bay đen trời. Ở Sài Gòn cũng có muối nhưng là thứ muối tiểu thư đài các và e lệ. Muốn cắn người nó còn bay vo ve, đảo qua lượn lại hoặc đậu lên da thịt một cách e dè rồi mới chích kim vào. Muối ở Năm Căn hoàn toàn khác. Đây là thứ muối ăn cướp. Muối Lương Sơn Bạc. Thứ muối giang hồ, ngang tàng không sợ bất cứ loại thuốc trừ muối nào kể cả thoa hay xịt của quân đội Mỹ. Muốn cắn là nó từ xa ào tới giống như phi cơ phản lực chúi đầu xuống để thả bom. Vì vậy đóng ở Năm Căn người lính quốc gia phải đánh hai thứ giặc là Việt Cộng và muối.

Đốt điếu thuốc Khôi thở dài. Nhớ Thùy Dung vô cùng. Nhớ muốn điên. Nhớ bàn tay mềm ấm. Nhớ nụ hôn đắm say. Nhớ ánh mắt long lanh ngời tình tự của lần ái ân đầu tiên. Nhớ tiếng cười hồn nhiên. Nhớ giọng nói ngọt ngào. Môi hôn vồ vập. Vòng tay quấn quít. Lời thì thầm bên tai. Mùi hương diễm tuyệt của tình yêu còn đọng hoài trong tâm tưởng. Trên mái tóc óng mượt. Trên bờ môi cong. Thùy Dung giờ này em đang làm gì? Em sẽ buồn khi trở lại căn cứ Bảy Hạp không thấy bóng dáng chiếc tàu quen thuộc của anh. Mình sẽ không còn có dịp ngồi bên nhau trong cái quán cà

phê quê mùa uống nước đá chanh ăn hủ tiếu. Hết rồi những ngày mật ngọt. Những giờ đàn hát. Thùy Dung ơi. Hôm qua ông chỉ huy trưởng của anh trong lúc vui miệng mới tiết lộ cho anh biết ông thiếu tá chi khu trưởng Cái Nước là bạn ở cùng xóm, học cùng trường với ông ta lúc còn trung học. Hai người rất thân nhau nhưng từ khi đi lính họ ít có dịp gặp nhau. Ông nói cũng nhờ cái chiến thắng nhỏ của mình mà hai người mới gặp nhau. Anh hỏi ông là đơn vị có còn biệt phái cho chi khu Cái Nước nữa không. Ông trả lời có và còn biệt phái dài dài. Ông còn nói cho anh biết một tin mừng là bộ tư lệnh hải quân sẽ có quyết định phục hồi cấp bậc cũ của anh. Như vậy anh sẽ có nhiều tiền hơn để không phải năn nỉ xin tiền em mua thuốc lá. Thùy Dung ơi... Không được biệt phái cho chi khu Cái Nước là mình sẽ không được gần nhau. Anh sẽ không được nhìn ngắm cái nốt ruồi son trên chót mũi của em. Không được hôn lên đôi má rúm nắng hồng của em. Cầm tay em để nghe em vẽ vời tương lai. Nói chuyện vợ chồng con cái, mơ ước khi đất nước thanh bình và tự do. Em năn nỉ anh đừng hút thuốc. Hút thuốc bệnh rồi chết bỏ em một mình.

- Alpha 9 đây Tango 12... nghe rõ trả lời...

Đang ngồi lái tàu Thành nhắc ống nghe.

- 9 nghe 12...

- Đã đổ quân bạn vào bên trái... nghe rõ trả lời...

- 9 nghe 12...

Gác máy Thành nói với Khôi.

- Tango 12 báo cáo đã đổ biệt động quân lên bờ bên trái...

Khôi gật đầu trong lúc đứng trên mũi tàu dùng ống dòm quan sát hai bên bờ. Anh thấy bóng những người lính mũ nâu thấp thoáng trong rừng tràm xa bờ sông chừng năm mươi thước. Đây là cuộc hành quân hỗn hợp gồm có các đơn vị như hải quân, biệt động quân và địa phương quân nhằm di tản dân chúng ra khỏi vùng Đầm Dơi đồng thời tìm kiếm và phá hủy căn cứ hậu cần của địch. Thường thường các cuộc hành quân như thế này có thể kéo dài một hoặc hai tuần lễ và ít khi có những cuộc chạm súng lớn. Địch quân khôn ngoan né tránh và chỉ đánh nhau khi bị bắt buộc hoặc nắm chắc phần thắng.

Các bùm... Tiếng súng nổ phía bên phải bờ sông rồi sau đó những tiếng bụp bụp...

- B40...

Khôi hét lớn khi thấy lửa nháng lên sau lái chiếc tango 10 đang chạy trước mặt mình. Tiếng nổ của đại liên 12 ly 7 và đại bác 20 ly réo lên thành chuỗi âm thanh kinh dị ở bờ bên phải của sông Đầm Dơi.

- Đan Khôi đây Tango 10...

Khôi chụp lấy ống nói.

- Đan Khôi nghe 10...

- Tụi nó bắn vào hầm máy... Không ai bị thương chỉ có một máy bị liệt... nghe rõ trả lời...

- Đan Khôi nghe 5/5...

Khôi gọi máy báo cáo về bộ chỉ huy giang đoàn. Anh được lệnh phái một giang đình hộ tống chiếc tàu bị hư máy ra cửa Bồ Đề để sửa chữa. Chiến tranh tăng dần cường độ. Điều đó được thấy qua số lính thương vong nhiều hơn. Tàu bè hư hại nhiều hơn. Các giang đình không còn đủ cấp số. Thủy thủ đoàn cũng thiếu hụt. Một năm trước đây mỗi chiếc Alpha có sáu người thời bây giờ chỉ có năm hoặc có khi bốn. Nếu một nhân viên đi phép thời chỉ còn có ba.

Đêm trôi trong bình yên. Ngày qua trong yên lặng. Cuộc hành quân chấm dứt. Khôi cùng thủy thủ đoàn thở phào khi về tới Năm Căn. Lên bộ chỉ huy viết bản báo cáo xong vừa ra khỏi cửa anh đụng đầu ông chỉ huy trưởng.

- Tôi vừa nói chuyện với thiếu tá Hùng. Ông xin biệt phái dài hạn hai giang đình. Cậu muốn đi không?

Khôi chưa kịp trả lời ông ta vỗ vai anh cười.

- Ông ta xin đích danh cậu... Thôi cậu ráng chịu cực đi...

- Dạ... Chùng nào đi chỉ huy trưởng?

- Tôi cho cậu với nhân viên hai chiếc 9 và 11 nghỉ một ngày lo lãnh đạn và dầu. Lãnh đạn tối đa vì tình hình bên đó hết lắm...

Trước khi bước vào bộ chỉ huy ông ta còn vỗ vai Khôi lần nữa như để an ủi vì anh phải bị biệt phái vào vùng xa xôi không có tàu và trưởng toán nào muốn đi tới. Suốt đêm đó tuy trằn trọc không ngủ được nhưng Khôi ráng

dẫn không liên lạc với Thùy Dung. Anh muốn dành cho nàng một ngạc nhiên.

Đang ngồi xem xét giấy tờ trong hầm chỉ huy Thùy Dung nghe được thứ âm thanh quen thuộc mà nàng trông đợi hơn nửa tháng nay. Đó là tiếng máy tàu nổ sinh sịch. Hấp tấp bước ra sân nàng thấy hai chiếc tàu ủi ngay trước cổng đồn. Vừa trở vào hầm chỉ huy nàng nghe tiếng nói phát ra từ máy 25.

- Bà Bùi đây ông Khôi... nghe rõ trả lời...

Thùy Dung cười thánh thót.

- Bà Bùi nghe ông Khôi...

- Hẹn bà ở cổng đồn... Bà mà trễ hẹn là ông Khôi sẽ lên đồn công bà đi uống cà phê...

- Bà Bùi nghe ông Khôi 5/5...

Vừa ra tới cổng đồn Thùy Dung thấy Khôi đang đứng chờ. Hai người nhìn nhau nhưng không ai nói lời nào ngoại trừ bước song song trên con đường đất dọc theo bờ sông. Thật lâu Khôi mới lên tiếng.

- Em khỏe không?

- Bình...

- Tương tư hả?

Thùy Dung nhẹ gật đầu.

- Tương tư ông Khôi...

Khom người đốt điếu thuốc Khôi cười cười.

- Để lát nữa ông Khôi bắt mạch và chữa bệnh cho... Ông chữa là hết bệnh liền...

- Dám bảo đảm không?

- Dám... Chữa hôm nay không hết ngày mai ông chữa tiếp cho tới khi nào hết mới thôi...

- Cái mặt thấy ghét...

Thùy Dung cười nói. Khôi cũng cười.

- Vậy mà có người hôn lia lịa...

Hai người ngồi vào cái bàn quen thuộc có cửa sổ nhìn ra bờ sông. Hai ly cà phê sữa đá được mang ra. Thùy Dung dùng cái muỗng quậy nước đá. Âm

thanh phát ra nghe vui tai.

- Khôi được ở bao lâu?

Hít hơi thuốc xong quay mặt ra cửa sổ rồi mới bắt đầu nhả khói ra Khôi lắc lắc đầu.

- Không biết... Chỉ biết là dài hạn... Một tháng. Ba tháng. Sáu tháng. Một năm. Tùy theo tình hình của vùng này...

- Em mong mình sẽ được ăn tết...

- Tháng mấy rồi?

- Tháng giêng rồi. Chỉ còn hơn tuần lễ là tới tết...

Hớp liên tiếp hai ngụm cà phê Khôi cười bằng mắt.

- Em lạ lắm...

Hơi đỏ mặt Thùy Dung cười.

- Em điện cho anh đó...

Như đồng tình họ uống cà phê thật nhanh rồi về đồn. Vừa bước vào nhà Khôi hỏi.

- Thùy Dung tính cho anh ăn món gì đây?

- Mì gói hay gạo sấy anh chịu món nào?

- Trời đất... Hai thứ đó anh ngán tận cổ...

- Nói chơi chứ em sẽ nấu canh rau dền cho anh ăn với cá kho... Chịu không?

- Không... Anh muốn ăn món này trước...

Vòng tay mềm ấm của Khôi cuốn lấy người tình. Nụ hôn nóng bỏng. Vòng tay quấn quít ân tình. Thùy Dung lã người thì thầm.

- Khôi... Trời còn sáng...

- Kệ... Có sao đâu...

- Anh... Người ta thấy...

Nụ hôn của Khôi cuồng nhiệt hơn. Cháy thành lửa đam mê. Ngùn ngụt khói dăm say. Hơi nóng thân thể của người yêu. Thùy Dung thì thầm trong tiếng thở.

- Người ta cười chết...

Khôi thì thầm vào tai khiến cho Thùy Dung rùng mình.

- Kệ... Ai cười hở mười cái răng...

Chịu thua cái lì lợm của Khôi Thùy Dung lùi dần về chiếc giường ngủ quen thuộc của mình. Tình yêu dập dùi tri thức. Thùy Dung thì thào. Hơi thở dồn dập. Đứt nghẹn. Nàng cảm thấy thân thể bênh bồng vào cơn mê đắm tuyệt vời khi làn môi ham hố, tham lam của người tình ấp ôm thân thể như tan chảy thành nước của mình.

- Anh đói bụng chưa?

Vuốt ve khuôn mặt xạm nắng của người tình Thùy Dung hỏi.

- Đói...

- Em hâm cơm mình ăn rồi anh đàn hát cho em nghe...

Thùy Dung ngồi dậy. Nàng hơi đỏ mặt khi thấy Khôi nhìn đắm đắm vào thân thể lấm tấm mồ hôi của mình.

- Anh nhìn gì vậy?

- Nhìn em... Để sau này nếu mình có xa nhau anh sẽ nhớ...

Mặc vội quần áo và gài cửa cẩn thận Thùy Dung trở lại giường. Nằm gối đầu trong lòng người tình nàng thì thầm.

- Anh hát cho em nghe đi...

Khôi nhào người lấy cây đàn. Âm thanh dịu dàng. Chết ngất niềm vui.

- Em

lại đây với anh

ngồi đây với anh

trong cuộc đời này

nghe thời gian lướt qua

mùa xuân khẽ sang

chừng như không gian đang sưởi ấm những giọt tình nồng.

tay này tay nắm tay

nhìn nhau đắm say

như chưa bao giờ

nghe chùng trong mắt nâu

hồn anh đã tan thành mùa xuân ngọt ngào phủ ấm thiên đường đôi ta...

Khôi cúi xuống. Bắt gặp nụ cười gọi mời. Ánh mắt long lanh người tình tự

đang nhìn mình như thách đố. Như quyến rũ. Thùy Dung hấp dẫn. Gọi cảm. Ngon như trái vú sữa chín mùi.

- Vì anh không thể mang đến cho em những gì em đã mộng mơ
Nên anh chúc em trong ngày mai và mãi đến sau này ...

Những gì mà em hằng mong ước sẽ đến cùng em...

Một ngày em đến với những ân tình cong bờ môi. Ướt lời thơ

Bao nhiêu đắm say hay sâu bi tình yêu đến không ngờ

Khiến lòng mình tưởng còn băng giá. Chợt lên bão tố.

Em đến với anh những ngày thật cô đơn

Em đã cho anh những ngày tràn nắng ấm

Em đã cho anh những ái ân nồng

Anh cảm ơn em những gì còn cho anh

Anh cảm ơn em những lần cùng chẵn gối

Anh cảm ơn em

anh cảm ơn em

Anh cảm ơn em

cảm ơn tình em...

Đời ta trôi nổi mãi đến phương nào kiếm tìm một chỗ bình yên

Nhưng khi có nhau trong vòng tay

Ai biết đâu rằng những ngày thần tiên rồi sẽ mất theo bóng thời gian ...

Một ngày em đến với những ân tình

cong bờ môi

ướt lời thơ.

Bao nhiêu đắm say hay sâu bi tình yêu đến không ngờ

Khiến lòng mình tưởng còn băng giá...

Chợt nên bão tố...

Anh nhớ những khi chúng mình ngồi bên nhau

Em nói yêu anh hay lời tình trần trối

Nghe thấy trong tim tiếng khóc chia là...

Anh cảm ơn em những ngày còn bên nhau

Anh cảm ơn em những nụ cười say đắm

Anh cảm ơn em
anh cảm ơn em
Anh cảm ơn em
Cảm ơn tình em
Anh cảm ơn em
Cảm ơn tình em...

Thùy Dung ứa lệ. Qua màn nước mắt nàng thấy khuôn mặt của Khôi chập chờn gãy đổ. Nụ cười hắt hiu buồn. Giọng hát khàn đặc. Ngậm ngùi vang vang trong bóng chiều sắp tắt.

- Vẫn biết rằng tình là mây trôi
Tình là gió cuốn người ơi
Nhưng tôi vẫn thấy tim tôi bối rối
Khi tôi ngồi gần ngồi gần bên em
Và tôi đã biết yêu em
Cho rất gần là làn môi thơm, là làn tóc rối bờ vai
Cho tôi quấn quít cho tôi đắm đuối bên em
Khi tôi hôn em lần đầu
Trái tim cuồng si đã yêu người ơi
Tim tôi cuồng si tim tôi sầu bi
Vì tình là nhớ là thương nói sao vừa
Em ơi tình tôi như cây sầu đông
Tôi đâu có biết tim tôi cuồng si
Theo tháng ngày người còn bên tôi người còn thăm thiết cùng tôi
Nhưng năm tháng đó trôi theo gió cuốn trôi theo mây bay
Cuộc tình dần tàn
Trái tim cuồng si vỡ theo tình tôi...

Thùy Dung vòng tay vít cổ người tình và kéo xuống cho hai bờ môi chạm nhau qua nụ hôn nồng nàn. Tái tê. Có vị mặn mặn của nước mắt.

- Thùy Dung yêu anh... Thùy Dung mê nghe anh hát...

Khôi cười. Nụ cười rĩ buồn. Ngây ngô như một gã điên đã lạc mất lối thiên đường.

- Em có về ngang con suối xưa
Gom dùm ta nhé chút âm thừa
Con sông tuổi nhỏ mùa xa ấy
Mà ngỡ dòng đời chưa đã xưa
Đời như sương trắng trắng mây trôi
Gối mộng thời gian vút cánh rời
Ai khắc thơ sâu trên phiến đá
Cho mình tiếc nuối những ngày qua
Đất lạ thu về
lá rơi ngập hồn
Tuyết sương vây phủ
một khung đời buồn
Lối mòn thiên cổ
tình ai bi lụy
Sao đời còn mãi
những âm vang
nỗi buồn mênh mang
Tình đã xa vời như tuyết bay
Hiếm hoi hạnh phúc chuỗi thu gầy
Ai đem nắng dệt màu hoa nhớ
Lượn sóng ân tình biển mãi say...

Tiếng hát nhỏ dần. Khôi cúi xuống hôn vào đôi mắt long lanh lệ của Thùy Dung.

- Anh yêu em...

Thùy Dung mỉm cười. Nàng đang hạnh phúc. Dù thứ hạnh phúc thấp thoáng tai ương. Nhưng trời đã cho. Người đã cho. Nàng nhận lãnh và tận hưởng. Vì một ngày nào đó Khôi của nàng sẽ vụt mất đi. Giọng của nàng

thì thăm.

- Em thích hai câu.

Hiếm hoi hạnh phúc chuỗi thu gầy

Ai đem nắng dệt màu hoa nhớ...

Khôi cười nhẹ.

- Anh thích tình yêu trong nhạc của Từ Công Phụng. Đẹp mà buồn...

Nhìn ra ngoài thấy ánh mặt trời le lói Khôi nói nhỏ.

- Anh phải về tàu...

- Anh không ăn cơm hả?

- Không... Anh no rồi...

Khôi thì thăm vào tai người yêu mấy lời. Thùy Dung đỏ mặt cười sung sướng.

- Em cũng mệt muốn chết... Anh về là em đi ngủ...

Theo Khôi ra tới cửa Thùy Dung đứng nhìn bóng của người yêu. Tự dưng nàng thở dài.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 12

Thùy Dung và Khôi đứng cạnh nhau nơi ụ súng 12 ly 7 trước mũi tàu. Gió thổi phần phật chiếc cờ vàng ba sọc đỏ treo nơi cột cờ. Chiếc Alpha 9 chạy sát bờ sông bên trái đi về hướng cửa biển.

- Mát quá hả Khôi?

Khôi cười im lặng. Anh đang dùng ống dòm quan sát khu rừng tràm, đước sâu trong kia. Rừng cây trơ trọi vì thuốc khai quang. Cỏ úa vàng. Những mô đất im lìm. Không có gì khả nghi. Không có gì đáng lo ngại. Nhưng Khôi biết chỉ cần vài giờ nữa thôi khi bóng tối ụp xuống là địch sẽ xuất hiện. Họ âm thầm đắp cho mô đất cao hơn. Điều chỉnh ổ súng cối bắn cho chính xác hơn, giết người nhanh chóng và dễ dàng hơn.

Thùy Dung mặc áo giáp đội nón sắt trông buồn cười và ngộ nghĩnh.

- Nóng quá... Anh bắt Thùy Dung mặc làm chi thứ áo giáp nặng chình chịch và nóng chảy mồ hôi...

Khôi cười cười.

- Đó là nội quy của tàu. Em không tuân theo là anh bắt buộc phải phạt không cho lên bờ...

- Anh rắc lô quá...

Đang ngồi lái tàu Thành cười lớn xen vào.

- Chị lên làm thuyền trưởng đi cho tụi này đỡ khổ. Anh Khôi rắc lô lắm...

Thùy Dung cười giòn.

- Chị lên làm thuyền trưởng sẽ cho Thành làm thuyền phó còn anh Khôi làm binh nhì. Chị sẽ quay ảnh như quay đế... Cấm ảnh không được đi bờ mà tối ngày ở trong phòng ăn với ngủ...

Khôi cười ha hả vì hiểu câu nói nhiều ẩn ý của Thùy Dung.

- Anh rất hân hạnh bị thuyền trưởng cấm phòng chỉ có ăn với ngủ...

- Phải hôn... Hay là mấy ngày sau anh năn nỉ xin lên bờ...

Gió thổi mạnh hơn khi tàu ra gần tới cửa biển. Lòng sông cũng rộng ra hơn. Sóng vỗ vào thành tàu. Nước bắn tung toé. Khôi ra hiệu cho Thành quay

mũi trở về.

- Em có chuyện muốn bàn với Khôi?

- Em xin nghe lệnh của thuyền trưởng...

Thùy Dung cong tay thụi vào bụng người tình một cái nhẹ.

- Em tính tổ chức tết và mời mấy anh em dưới tàu lên ăn tết chung với lính trên đồn...

Khôi nheo mắt.

- Bà Bùi có mời ông Khôi ăn không?

Thùy Dung cười thánh thót vì câu hỏi của Khôi.

- Không... Ông Khôi thời Bà Bùi khỏi cần mời... Không mời ông cũng nhào vô ăn trước thiên hạ...

Khôi ngó Thùy Dung dăm dăm.

- Chứ không phải Bà Bùi dụ ông Khôi ăn à...

Thùy Dung liếc người yêu bằng con mắt có đuôi.

- Sức mấy mà dụ...

- Anh và anh em dưới tàu tán thành và chấp nhận lời mời của em với một điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Tụi này sẽ chia xẻ với anh em trên đồn... Họ nghèo xác nghèo xơ, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc...

- Anh muốn hùn cũng được... Mình sẽ ăn tết trưa mồng một... Tối ba mươi hai đứa mình sẽ ăn tết với nhau... Anh hát cho em nghe...

- Đó là lệnh phải không?

Thùy Dung nhìn người yêu với cái nhìn tràn tình tự thương yêu.

- Không... Anh là nghệ sĩ của lòng em mà...

- Hôm nay hăm mấy rồi?

- Hăm lăm... Em hy vọng năm nay sẽ có hưu chiến thật sự. Chỉ mong họ để cho mình yên ba ngày tết...

- Cho dù có hưu chiến mình vẫn phải đề phòng...

Tàu úi bãi cho Thùy Dung lên bờ xong Khôi họp nhân viên của hai tàu lại và nói cho họ biết về lời mời ăn tết của lính trên đồn. Thủy thủ đoàn vui mừng vì được mời. Ít nhất họ cũng có những người quen biết để đón một

mùa xuân chinh chiến.

Sinh, thuyền trưởng Alpha 11 nói.

- Ngoài chuyện mang cho họ đồ hộp tôi sẽ lái tàu ra cửa biển mua cá đưa cho gia đình binh sĩ để họ nấu nướng...

Mỗi người đưa cho Sinh hai trăm đồng. Sáng ngày hai mươi chín Sinh lái tàu ra cửa biển tìm mua được nhiều cá biển rồi cùng nhân viên của mình mang lên đồn giao cho Thùy Dung. Trong lúc đó Khôi và chiếc Alpha 9 đi chợ Đầm Cùn cách căn cứ Bảy Hạp chừng năm sáu cây số để mua bánh kẹo và nước ngọt. Khôi bỏ tiền túi ra mua ba kết 33 và hai kết bia lớn.

Sáu giờ tối ba mươi tết. Bước vào cửa nhà của Thùy Dung Khôi nghe có tiếng nhạc văng vẳng cùng với mùi thức ăn thơm phức.

- Cưng làm gì vậy?

- Em chiên bánh tét để mình ăn với thịt kho... Em có mua bia cho anh... Em cho anh ăn uống no say để anh hát cho em nghe đêm giao thừa xong anh lì xì cho em...

Khôi cười vui vẻ ôm lấy người yêu vào lòng. Hôn lên má Khôi Thùy Dung nói.

- Thôi đừng có dê... Anh mà dê là em bỏ cơm canh khét nghệt... Anh dọn chén đi...

Cười cười Khôi dọn chén và ly lên bàn. Thùy Dung mang thức ăn lên. Khôi rót bia vào hai cái ly. Hai người im lặng ăn uống. Dường như ai cũng buồn vì nhớ nhà nhất là Thùy Dung. Ăn xong, dọn dẹp chén bát vào trong bếp Thùy Dung nói với Khôi bằng giọng buồn buồn.

- Em nhớ nhà... Nhớ Thùy Trâm...

Thở dài Khôi lấy đàn. Ngồi trên giường anh chỉnh giây còn Thùy Dung nằm gối đầu trong lòng người yêu.

- Con biết bây giờ mẹ chờ tin con
khi thấy mai đào nở vàng bên nương
Năm trước con hẹn đầu xuân sẽ về
nay én bay đầy trước ngõ
mà tin con vẫn xa ngàn xa

ôi nhớ xuân nào thuở trời yên vui
nghe pháo giao thừa rộn ràng nơi nơi
bên mái tranh nghèo ngòi quanh bếp hồng
trông bánh chưng ngòi chờ sáng
đỏ hây hây những đôi má đào...

Thùy Dung ứa nước mắt. Tiếng hát của Khôi thật buồn. Thấm thía vì khơi
động được nỗi buồn của nàng vào những ngày xuân về phải xa gia đình.

- Nếu con không về chắc mẹ buồn lắm,
mái tranh nghèo không người sửa sang
Khu vườn thiếu hoa đào mừng xuân
Đàn trẻ thơ ngây chờ mong
anh trai sẽ đem về cho tà áo mới
ba ngày xuân đi khoe phố phường

Con biết bây giờ mẹ chờ em trông
nhưng nếu con về bạn bè thương mong
bao lứa trai cùng chào xuân chiến trường
không lẽ riêng mình êm ấm
Mẹ ơi con xuân này vắng nhà...

Uống ngụm bia Khôi cười.

- Thôi vui đi em... Không phải mình em mới xa nhà lúc xuân về...

Thùy Dung cười mắt long lanh vòng tay ôm lấy cổ người tình. Cái hôn đêm
ba mươi có hương vị nồng ấm đặc biệt của bia, mùi bánh tét, thịt kho và
mùi thuốc lá của Khôi.

Tiếng hát của Khôi cất lên chơi vơi.

- Anh đến thăm em đêm 30
còn đêm nào vui bằng đêm 30
anh nói với người phu quét đường

xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em.
Tay em lạnh để cho tình mình ấm
môi em mềm cho giấc ngủ anh thơm
sao Giao Thừa xanh trong đôi mắt mòn
trời sắp Tết hay lòng mình đang Tết...

Thùy Dung nhẹ mở từng cái nút áo lính trong lúc bàn tay mềm ấm mơn man trên da thịt của người tình. Nàng thấy Khôi hơi mỉm cười trong lúc hát và đầu cúi xuống nhìn mình như muốn nói: "*Em đừng có chọc... Anh mà dê em là em mệt lắm...*"

- Tháng ngày đã trôi qua
tình đã phai pha
người khuất xa
chỉ còn chút hương xưa
rồi cũng phong ba
rụng cùng mùa.
Dòng sông đêm
hồn đen sâu thao thức
ngàn vì sao mọc
hay lệ khóc nhau
đá buồn chết theo sau
ngày vực sâu
rớt hoai xuống hư không
cuộc tình đau...

Bản nhạc kết thúc thật buồn dù chỉ là tiếng than điệu nhẹ. Buông đàn Khôi cúi xuống bờ môi ướt đẫm mê. Chín như khát khao của Thùy Dung. Nụ hôn làm vỡ tung từng mảnh nhỏ ham muốn. Đôi tình nhân quấn lấy nhau. Yêu nhau cho hết một đời. Thương nhau cho hết một thời.

- Khôi ơi...

Thùy Dung thì thầm. Hạnh phúc chảy trên bờ môi đi dần vào quên lãng.

Thời gian ngưng đọng. Không gian yên tĩnh như không muốn làm kinh động tới giây phút thương yêu của đôi tình nhân.

- Thùy Dung... Em ngủ hả?

- Dạ không...

Hơi chống tay ngồi dậy Khôi nhìn Thùy Dung. Trên trán nàng lấm tấm những giọt mồ hôi. Mái tóc đen mượt rồi xỏa trên bờ vai trần trắng muốt. Hàng mi cong hơi khép lại vì e thẹn khi biết người yêu đang nhìn mình.

- Khôi nhìn gì vậy?

- Khôi đi tìm một dòng sông đã mất trong mắt của Thùy Dung...

- Khôi tìm thấy không?

Khôi lắc đầu thờ dãi.

- Có lẽ dòng sông đã đi mất không bao giờ trở lại. Bởi vậy có người nói là "*chúng ta không bao giờ rửa tay hai lần trên cùng một dòng sông...*"

Thùy Dung kéo mền lên ngang ngực như muốn che bớt một phần thân thể của mình.

- Anh đói bụng và khát nước... Em muốn ăn nữa không anh dứt cho em ăn...

- Em ăn nhiều quá mập anh chê...

- Không có đâu. Em mập cỡ nào anh cũng mê...

- Thôi đi ông... Ông lẻo mép quá...

Khôi cười đứng lên mặc quần áo xong ra sau bếp lấy thêm nước đá, bia và đĩa bánh tét với thịt kho.

- Nè ùm đi cưng...

Há miệng cắn miếng bánh tét Thùy Dung hỏi.

- Sáng hôm qua anh đi đâu?

- Anh đi xuống Đầm Cùn mua bánh kẹo và bia để đãi anh em...

- Anh mua làm chi cho tốn tiền. Vả lại họ uống say hay sinh ra nhiều chuyện không tốt...

- Đâu có nhiều... Năm ba kết bia mà mấy chục người uống thời say sưa gì... Vả lại ba ngày xuân em cũng nên cho họ vui chơi...

Thùy Dung cười cười.

- Ý anh muốn nói là mình đã vui chơi đêm giao thừa do đó mình nên để cho

lính vui chơi ngày mai...

Khôi nhẹ đặt vào môi Thùy Dung một cái hôn đắm thắm.

- Anh biết em là một người tốt...

- Anh nịnh em để em...

- Anh năn nỉ em chứ không phải nịnh em... Em ừ nghe...

Thùy Dung cười gật đầu.

- Anh ở lại đây đêm nay với em nghe...

- Ừ... Anh được miễn trực gác đêm nay cho nên em có đuổi anh cũng không về... Tuy nhiên anh muốn em nên thay quần áo rồi mình chuẩn bị đón giao thừa...

- Dạ...

Khôi hôn nhẹ vào má người tình như bày tỏ sự biết ơn vì nàng đã làm theo ý của mình. Thùy Dung bỏ ra sau bếp. Khôi khơi sáng thêm ngọn đèn dầu. Căn phòng như sáng hẳn lên khi Thùy Dung bước ra khỏi bóng tối. Không son phấn. Không điểm trang. Nàng đẹp một cách đơn sơ nhưng không kém phần quyến rũ với chiếc áo bà ba trắng và quần lụa trắng. Qua ánh sáng lù mù của ngọn đèn dầu nàng huyền hoặc và mong manh như một cái gì không có thực. Bờ môi cong. Đôi mắt long lanh vời vợi. Nụ cười chất ngất đắm mê. Thùy Dung ngồi đối diện với người yêu trên chiếc giường nhỏ còn lóng lánh dấu ái ân khiến cho Khôi cảm thấy tâm hồn mình lao đao, hụt hẫng. Như cố dẫn lòng anh hớp ngậm bia rồi bấm vào giây đàn. Từng âm thanh nấn nót. Từng âm thanh thánh thót. Giọng hát trầm khàn.

- Hoa trắng thôi cài trên áo tím

Từ ngày binh lửa ngập quê hương

Luyến thương chan chứa tình quê mẹ

Sông nước phù sa gợi tình

Lâu quá không về thăm xóm cũ

Để nhìn mây chiều nhẹ im trôi

Để nghe khe khẽ lời em nguyện

Đôi bóng vai kề một lối đi...

Thùy Dung đã nghe anh Khiêm hát bản Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím nhiều lần lúc còn đi học. Nhưng hôm nay nghe Khôi hát nàng nhận thấy giọng hát của Khôi trữ tình hơn, truyền cảm hơn. Nàng mỉm cười với ý nghĩ mình bình Khôi.

- Từ khi giặc tràn qua xóm đạo
Anh làm chiến sĩ giữ quê hương
Giữ màu áo tôi thương
Giữ màu tím tôi mơ
Giữ hàng tre, cây me xiêu đầu làng
Pháo hồng đưa chuyển đò sang sông
Áo tím ngày xưa đi lấy chồng
Chuông đổ ngân vang hồi vĩnh biệt
Đưa em về bến đục hay trong?
Hoa trắng thôi cài trên áo tím
Tàn rồi bao kỷ niệm xa xưa
Núi xanh, sông biếc còn rơi lệ
Hoa trắng nay thành hoa cổ nhân...

Thùy Dung hôn nhẹ vào môi người tình với câu nói đùa.

- Đó là cách ái mộ của một nữ thính giả đặc biệt dành cho ca sĩ Đan Khôi.
Em độc quyền ái mộ anh đó nghe chưa...

Khôi lắc nhẹ ly bia chỉ còn mấy cục đá nhỏ. Âm thanh nổi lên vui tai.

- Ở cái xứ khỉ ho cò gáy này anh tìm đâu ra một người thứ nhì để ái mộ.
May mắn lắm anh mới gặp được em...

Thùy Dung cười nói lời cảm ơn với người yêu bằng mắt.

- Mấy giờ rồi hả em?

- 11 giờ rưỡi...

Khôi thở dài nhè nhẹ.

- Tết ở tiền đồn buồn quá... May mà có em đời còn dễ thương...

Thùy Dung ngã vào lòng Khôi. Giọng nói của nàng nghèn nghẹn như có nước mắt.

- May mà có anh đời còn dễ thương mới đúng... Em mà không gặp anh chắc tết này buồn lắm... Em cảm ơn anh... Cảm ơn tình yêu của anh...

Khôi ôm Thùy Dung vào lòng. Mùi hương của tóc thoảng đưa vào mũi khiến cho anh cảm thấy ngất ngây dịu nhẹ. Đôi tình nhân im lặng lắng nghe nhịp tim đập và thời gian đi gần hết một năm.

- 5 phút nữa tới giao thừa... Em sẽ hôn anh một nụ hôn dài tới hai năm...

Khôi cau mày. Thùy Dung cười rử.

- Còn một phút trước giao thừa là em bắt đầu hôn anh và nụ hôn sẽ kéo dài cho tới một phút sau giao thừa; như vậy là em hôn anh dài tới hai năm...

Giơ tay xem đồng hồ thấy còn ba phút Thùy Dung xô nhẹ Khôi nằm trên giường.

- 2 phút... Khôi chuẩn bị tinh thần...

- 1 phút...

Bằng tất cả trang trọng Thùy Dung đặt lên môi Khôi một nụ hôn dài bắt thiệp mê. Đắm say. Nồng nàn. Khôi vòng tay ôm lấy người tình. Đôi tình nhân hôn nhau trong mê đắm tuyệt vời. Nụ hôn làm họ cảm thấy khao khát yêu và được yêu. Dường như họ biết mình không có nhiều thời giờ bên nhau. Họ có thể bị chia lìa. Cách ngăn bất cứ lúc nào. Có thể ngày mai Khôi sẽ nhận được lệnh di chuyển tới một vùng nào đó và sẽ không bao giờ trở lại. Có thể các giang đĩnh khác sẽ tới thay thế cho Khôi. Chiến tranh cũng đồng nghĩa với sự mất mát, chia lìa và cách ngăn. Tiếng súng nổ một loạt báo hiệu giao thừa tới. Một năm mới bắt đầu. Khôi nhẹ mở từng nút áo của người tình. Chiếc áo lính của anh được vắt vào góc giường.

- Khôi ơi...

Thùy Dung gọi tên người tình trong tiếng thở gấp, đứt đoạn và khi đôi môi tham lam, ham hố của người tình chạm vào da thịt của mình. Ái ân cuồng nhiệt, đắm mê khiến cho thân thể của đôi tình nhân như tan thành sương khói trong vùng trời mênh mông dịu nhẹ có hơi thở rộn ràng, vòng tay quấn quít ân tình và nụ cười ngây ngô, khờ khạo.

Năm mới bắt đầu trong tĩnh lặng. Người ta chỉ mong được bình yên để thở, để sống, để yêu nhau trước khi tai ương giáng xuống vùng đất xa xôi hẻo lánh này.

Nằm úp mặt vào ngực Khôi Thùy Dung cười sung sướng.

- Em yêu anh... Mê anh... Anh là người tình tuyệt vời...

Hôn vào trán người tình Khôi cười cười.

- Anh là người chồng ẹ nhất thế gian...

- Anh tính hù cho em sợ hả... Ẹ cỡ nào em cũng ưng, cũng chịu...

- Em nói thật hả?

Khôi nhìn Thùy Dung đăm đăm và thấy nàng gật đầu thay cho câu trả lời.

- Em cũng biết là anh không ở đây lâu...

Thùy Dung chậm chậm gật đầu.

- Em cũng biết là em hoặc anh hoặc cả hai đưa mình có thể chết bất cứ lúc nào. Mặc dù anh là lính hải quân ít bị chết nhưng không có nghĩa là không chết...

- Em tin là anh không có số chết yếu. Và lại em đã là quả phụ rồi thì thêm một lần nữa cũng không sao. Em muốn có con với anh. Có một đứa con trai giống anh. Mang dòng máu đa tình và tham lam của anh...

Ngừng lại giây lát Thùy Dung cười buồn.

- ... Tuy nhiên em không ép anh đâu. Em chỉ cho anh biết là em sẵn sàng và vui sướng được làm vợ của anh...

Nâng cằm người yêu lên Khôi hôn nhẹ vào trán.

- Anh sẽ suy nghĩ về chuyện này tuy nhiên chắc anh phải thi hành trước rồi mới được khiếu nại sau phải không bà chỉ huy trưởng của anh...

Thùy Dung bật cười vì câu nói của Khôi. Giơ nắm tay nhỏ nhắn và xinh xắn ra trước mặt người tình nàng hăm he.

- Anh mà quát ngựa truy phong là em dọn sặc máu mũi anh liền...

Khôi cười ha hả vì câu nói và nhất là cử chỉ đưa nắm tay ra trước mặt mình của Thùy Dung. Há miệng thật lớn anh ngoạm lấy bàn tay của người yêu rồi nói đùa.

- Dạ... Em không dám quát ngựa truy phong đâu mà em chỉ nổ máy tàu dọt cho lẹ...

- Anh nhắc em mới nhớ... Chắc em phải lấy giây buộc chân anh vào cái giường này...

Khôi cười nói nhỏ vào tai Thùy Dung mấy lời. Mặt đỏ au nàng dụi đầu vào

ngực người tình như che dấu mắt cở.

- Thôi kỳ quá... Anh... kỳ quá...

- Mình đi ngủ để mai thức dậy sớm ăn tết...

Nằm trong lòng người yêu Thùy Dung mơ thấy Khôi đứng trên mũi tàu đưa tay vẫy vẫy và nàng cố chạy theo chiếc tàu càng lúc càng xa dần.

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 13

Hơn một trăm năm chục người gồm lính và gia đình của họ cộng thêm mười người của hai chiếc tàu ngồi vây quanh những chiếc đệm lớn trải trên đất nơi khoảnh sân đối diện với khu gia binh. Trời xanh và cao. Nắng xuân ấm dịu. Gió man mát. Tiếng cười nói ồn ào và vui vẻ. Khôi và Thùy Dung ngồi cạnh nhau nơi chiếc chiếu đầu tiên. Đối diện với họ là thượng sĩ Bang và ba ông trung đội trưởng rồi tiếp theo là lính của đồn và thủy thủ đoàn ngồi xen kẽ hai bên.

Đợi cho mọi người ngồi vào chỗ ngồi xong thượng sĩ Bang lên tiếng.

- Nhân dịp đầu năm tôi với ba ông trung đội trưởng, anh em binh sĩ và gia đình của họ kính chúc bà và ông trung úy Khôi đây được một năm bình an và mọi sự theo như ý muốn...

Mọi người đồng nâng ly lên chúc mừng hai người chỉ huy của họ.

- Đầu năm mới tôi cũng xin kính chúc anh chị em một năm mới an khang và vui vẻ...

Thùy Dung cười vui vẻ nói với mọi người rồi tiếp lời.

- Sau đây ông Khôi sẽ có lời chúc mừng gửi tới mọi người...

Liếc nhanh Thùy Dung Khôi lên tiếng.

- Thay mặt cho anh em dưới tàu tôi kính chúc bà đại đội trưởng, ông đại đội phó, ba ông trung đội trưởng và anh em binh sĩ cũng như gia đình được hưởng ba ngày tết vui vẻ và một năm mới bình yên...

Khôi giơ ly bia lên tỏ ý mời mọi người nâng ly. Tiệc mừng xuân bắt đầu. Mọi người cười nói ăn uống vui vẻ. Thùy Dung để ý Khôi có vẻ hơi lo ra dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Lấy cái muống gõ vào thành ly bia mấy tiếng để cho mọi người chú ý xong Khôi nói lớn.

- Nhân ngày vui này tôi xin được thưa với anh em một điều là đêm qua trong giờ giao thừa tôi đã ngỏ lời cầu hôn với Bà Bùi và bà đã chấp nhận lời cầu hôn này...

Mọi người đều kêu thành tiếng ngạc nhiên nhưng người kinh ngạc nhất chính là Thùy Dung. Cúi mặt xuống như cố dấu sự ngạc nhiên của mình nàng thầm cảm ơn về lời tuyên bố của Khôi.

- Vì nhiều lý do cho nên chúng tôi chưa định ngày đám cưới nhưng tôi xin thưa với anh em là đám cưới sẽ được tổ chức tại đây trước rồi sau đó tại Sài Gòn...

Toàn thể lính tráng của hai bên đồng vỗ tay hoan hô. Trung sĩ nhất Tình, trung đội trưởng trung đội 2 cười lớn.

- Đây là một điều vui lớn cho đại đội của mình nghe. Ông bà phải cho tụi này biết trước ngày giờ để tổ chức đám cưới linh đình... Phải có phù dâu, phù rể à ghen...

Thượng sĩ Bang xen vào.

- Mấy anh em hải quân lo phần phù rể còn tụi tui lo chuyện phù dâu, cơm nước rượu thịt nữa chứ... Đám cưới của bà mà không rậm đám là không được đâu...

Khôi nhìn Thùy Dung đang cúi mặt cười khi nghe mấy ông lính bàn chuyện đám cưới của mình với Khôi.

- Thùy Dung nói gì đi chứ...

- Nói cái gì... Thôi Khôi nói đi... Em đâu có biết gì mà nói...

Khôi cười thầm quay sang nói nhỏ với Sinh.

- Anh về gác tàu...

Khôi lẳng lặng đi về tàu. Trông thấy Khôi bỏ đi nhưng Thùy Dung không tiện hỏi. Lát sau nàng mới hỏi nhỏ Sinh.

- Anh Khôi đi đâu vậy?

- Dạ anh đi về thế chỗ cho Thành để gác tàu... Vì không thể bỏ tàu không có người canh gác nên tụi này phải luân phiên với nhau... Tôi nói anh Khôi không cần phải gác nhưng anh không chịu...

Thành ngồi vào bàn tiệc. Chừng nửa tiếng đồng hồ sau Sinh bỏ đi và Khôi lại xuất hiện. Thấy Khôi ngồi xuống chiếu thượng sĩ Bang cười nói.

- Mời ông thầy cạn ly bia...

- Dô... Dô... Dô...

Lính vừa vỗ tay vừa la như ủng hộ cho cả hai bên. Đặt ly không xuống

Khôi cười.

- Tại sao anh em không mời bà vợ chưa cưới của tôi...

Trung sĩ Hợi, trung đội trưởng trung đội chỉ huy lắc đầu.

- Bả thời tui chịu thua... Mấy lần đụng với bả là lần nào tui cũng quắc cần câu và cho chó ăn chèn...

Thành xen vào.

- Vậy để tôi hy sinh mời chỉ một ly...

Thành đưa ly lên mời khiến cho Dung cũng phải cụng ly...

- Dô... dô... dô...

- Tôi nói có sai đâu...

Hợi nói khi thấy Thùy Dung cụng ly trước trong lúc Thành còn gần một phần ba ly...

Cụng ly bia Thành lắc đầu cười nói với Khôi.

- Chỉ nhậu điếu này là tiêu anh rồi... Chỉ đi một tăng là anh khò liền...

Khôi cười cười nói một câu mà chỉ có Thùy Dung mới hiểu được.

- Đường dài mới biết ngựa hay phải không em...

Thùy Dung láy mắt ra hiệu cho thượng sĩ Bang. Hiểu ý ông ta vội rót đầy ly bia cho nàng. Đưa ly lên nàng cười nói với Khôi nhưng cũng để cho mọi người nghe biết.

- Em cảm ơn về những lời anh đã nói với mọi người. Vì vậy em mời anh một ly...

- Dô... dô... dô...

Mọi người hò la khi thấy hai người cùng cụng ly. Mấy bà vợ của lính thi nhau tới chúc mừng Thùy Dung. Tối mười hai giờ trưa không khí của tết càng thêm vui nhộn sau khi mọi người ăn uống no say. Bây giờ là tới phần văn nghệ. Lính của Thùy Dung hò la, hoan hô, vỗ tay ầm ỉ khi nghe trung sĩ Tình đàn và Khôi ca vọng cổ.

- Trời ơi ông thầy xuống câu mùi tận mạng...

- Ổng ca mùi chỉ thua Minh Cảnh chút xíu thôi...

Hết cổ nhạc tới tân nhạc và cứ như thế mà kéo dài tới hai giờ chiều mới giải tán.

Thùy Dung cười hỏi Khôi.

- Anh về tàu hay ở lại đây với em?

Khôi chưa kịp trả lời Sinh góp ý.

- Để anh ở lại đây với chị đi. Anh về tàu đi lạng quạng lợt xuống nước phiền lắm... Tụi này cho anh miễn gác đêm nay...

Mọi người thi nhau dọn dẹp trong lúc Khôi và Thùy Dung thả bộ vòng quanh căn cứ.

- Anh say chưa?

- Chưa... Anh mà say thời mệt em lắm...

- Em cảm ơn về lời tuyên bố của anh. Nhưng em muốn biết lý do nào anh làm như vậy...

Vòng tay ôm ngang hông người vợ chưa cưới Khôi cười sung sướng.

- Có nhiều lý do. Lý do thứ nhất là anh yêu em. Lý do thứ nhì là danh chánh ngôn thuận. Dù họ không nói ra anh cũng biết lính tráng bắt đầu xâm xì và bàn tán về sự quen biết của hai đứa mình. Anh thời không ngại chuyện đó nhưng anh ngại cho em vì em là cấp chỉ huy của họ. Bây giờ biết mình sẽ thành vợ chồng họ sẽ không có lý do để dị nghị nữa. Lý do thứ ba là tuyên bố như vậy từ nay anh có quyền chun vào giường của em bất cứ lúc nào...

Thùy Dung liếc Khôi.

- Sức mấy... Phải có phép mới được chun vào bằng không là tôi đập văng ra khỏi giường...

- Vậy hả... Anh nắm chân em rồi là em chỉ có nước nằm im chịu trận...

Thùy Dung xia vào trán Khôi.

- Cái mặt này thấy ghét quá mà làm sao đập cho nổi...

- Gió mát quá... Hồi lúc mới tới anh không thích cảnh vật ở đây nhưng ở lâu anh mới nghiệm ra một điều là phong cảnh ở đây có cái gì quyến rũ mình. Đó là sự mộc mạc, đơn giản và bình dị của cảnh vật và người dân. Sông Bảy Hạp cũng đẹp như sông Hàm Luông, sông Mỹ Tho, Sài Gòn hay Đồng Nai... Chắc tại anh yêu em... Hay là em có bùa dụ anh...

Thùy Dung cười. Tiếng cười hạnh phúc của nàng vang vang trong nắng chiều của ngày mồng một tết.

- Cái mặt du côn này ai mà dụ cho được... Anh không dụ em thời thôi chứ

sức mảy mà em dụ anh được... Làm như anh hiền lắm...

Tối phiên Khôi cười vì câu nói đùa của vị hôn thê.

- Tối nay em sẽ viết thư báo tin cho ba má và chị Quỳnh. Ba má em chắc mừng lắm... Chắc cũng phải một hai tháng mình mới nhận được thư hồi âm...

- Thư đi bằng cách nào hả Dung?

- Mình viết xong dán tem sẵn rồi nhờ người quen mang ra Cà Mau bỏ dùm. Mỗi ngày đều có một chuyến đò từ Đầm Cùn đi lên tỉnh...

Khôi dìu người yêu ngồi xuống cạnh một hầm trú ẩn.

- Mình nên chỉnh đốn lại hệ thống phòng thủ của căn cứ. Phải đào thêm giao thông hào còn các hầm núp phải thật vững chắc hơn nữa mới chống được pháo của địch. Ngoài ra mình còn phải mở các cuộc hành quân lục soát ban ngày và phục kích ban đêm... Mình phải làm cho các toán du kích không còn được tự do gài mìn, bắn sẻ hay pháo kích vào căn cứ bất cứ lúc nào chúng muốn. Mình phải dành cái thế chủ động...

Khôi liếc sang thấy Thùy Dung dường như không nghe mình nói. Ánh mắt của nàng mất hút vào khoảng trời xanh cao để mơ ước và mộng tưởng. Những điều mà anh vừa nói không thích hợp với nàng trong lúc mà nàng đang say sưa với tình yêu và hạnh phúc. Vả lại chiến tranh là chuyện của đàn ông. Nàng chỉ là một người đàn bà yếu đuối bị dòng đời xô đẩy, bị chiến tranh cuốn hút vào nên phải gắng gượng để sống còn.

Bốn giờ chiều. Chiếc Alpha 9 ủi vào bờ bên phải của sông Bảy Hạp. Bắt tay trung sĩ nhất Tình, trung đội trưởng trung đội 2 Khôi cười nói.

- Ông cứ làm đúng những gì mà chúng ta đã bàn. Nhớ bảo anh em cẩn thận coi chừng mìn và lựu đạn...

Tình ra lệnh cho lính lên bờ. Đứng trên mũi tàu dùng ống dòm quan sát Khôi thấy bóng của những người lính địa phương quân thấp thoáng sau các mô đất và thân cây tràm. Chập choạng tối Tình và lính trở về tàu. Chiếc Alpha 9 nổ máy ngược dòng sông rồi ủi vào bãi đậu trước cửa căn cứ. Tình và trung đội vào đồn. Cảnh vậy trở lại yên tĩnh. Tất cả đều ngủ say trừ Khôi. Ngồi co ro trên mũi tàu anh im lìm chờ đợi. Thời gian trôi chậm chậm. 3 giờ sáng. Mọi người choàng tỉnh khi nghe có tiếng súng nổ dồn

dập nơi hướng rừng tràm. Đưa starlight scope lên quan sát Khôi thấy ánh lửa chớp tắt rồi lát sau tiếng súng dứt. Cảnh vật trở lại yên tĩnh. Nằm trên mui, kéo cái mền che kín đầu Khôi nhắm mắt lại. Khuôn mặt và ánh mắt của Thùy Dung đưa anh vào giấc ngủ bình yên không mộng mị.

- Khôi... Khôi... Anh... Anh...

Chiếc mền còn ẩm sương sớm bị kéo ra. Khôi mở mắt. Thùy Dung đang nhìn anh mỉm cười. Khôi ngồi dậy. Tiếng của thượng sĩ Bang vang vang.

- Toán phục kích báo cáo đã bắn chết ba tên du kích còn hai tên chạy thoát. Họ tịch thu được một súng bá đờ, một AK và mười mấy trái đạn 82... Ông thầy giỏi quá... Tôi phải mời ông thầy một chén cà phê...

Thùy Dung cười xen lời.

- Chuyện đó ông để tôi lo...

Khôi cười với Thùy Dung.

- Mình phải đi đón họ về...

Thùy Dung cười tươi.

- Sinh đã lái tàu đi rồi chắc cũng sắp về tới...

Khôi ngồi dậy khi nghe chiếc Alpha 11 ủa bãi. Toán đi kích cười nói vui vẻ và ồn ào khi được thượng sĩ Bang và Thùy Dung đón tại tàu. Võ vai người trưởng toán Khôi nói.

- Tôi biết là anh em sẽ làm được...

- Ông thầy dạy đúng lắm... Chỉ có điều là tui tui chưa có kinh nghiệm nên để cho hai thằng chạy thoát. Lần tới tui nhất định không cho thằng nào dọt...

- Anh em đừng nôn nóng. Chúng ta còn đi kích dài dài...

Khôi và Thùy Dung đi song song trên con đường đất dẫn ra xóm nhà lá.

- Đêm qua anh thức tới mấy giờ?

- Khoảng ba giờ sáng... Sau khi dứt tiếng súng... Anh biết là họ đã chạm địch. Điều mà anh lo ngại là họ chưa có kinh nghiệm nên nếu gặp rắc rối họ sẽ lúng túng. Tuy nhiên kinh nghiệm nào cũng phải đổi bằng máu và nước mắt nhất là kinh nghiệm chiến trường. Chừng vài lần họ sẽ quen...

- Tại sao anh làm chuyện phản du kích này. Nó đâu phải là việc của anh...

Khôi cười vòng tay ôm lấy vai vị hôn thê.

- Có nhiều lý do khiến anh phải làm mặc dù chuyện phản du kích không phải là nhiệm vụ của một người lính hải quân. Nếu không khóa họng các khẩu 82 của địch thời sớm muộn gì mình cũng sẽ bị thương hoặc chết. Nếu không diệt đám du kích thời có ngày mình sẽ chết vì bị bắn sẻ hay đập lựu đạn. Mình nằm trong thế thủ, thế bị động nên địch đánh mình chỉ có nước đỡ thôi. Cách phòng thủ hay nhất là tấn công. Do đó tung các toán phục kích ra ngoài ban đêm tức là chúng ta kiểm soát và hạn chế hoạt động của địch, đặt địch vào thế phải lo lắng và sợ sệt mỗi khi hành động. Anh không muốn em, anh hoặc tất cả anh em binh lính bị chết vì đạn của địch do đó mình phải tìm cách tiêu diệt họ...

Khôi thở dài sau câu nói. Bóp nhẹ vai người yêu anh cười tiếp.

- Em rủ anh đi uống cà phê rồi mình đi về nhà hả?

- Ừ... Em sẽ nấu cơm cho anh ăn. Anh cần phải tắm bồn... Em thấy anh ốm quá chỉ còn xương bọc thịt không hà...

Khôi cười lớn vì câu nói đùa của Thùy Dung. Hai người ngồi vào chiếc bàn quen thuộc. Dường như đã quen chú Hồng đem ra bình trà nóng rồi lát sau trở ra với hai ly cà phê sữa. Hộp ngậm cà phê Khôi tặc lưỡi.

- Cà phê dợt của chú Hồng coi vậy mà ngon. Uống riết rồi ghiền lúc nào không hay...

Chống tay lên cằm Thùy Dung nhìn Khôi hút thuốc. Gần hai tháng nay nàng không còn ngăn cấm hay phàn nàn về chuyện Khôi hút thuốc. Nàng biết mình cũng nên để cho Khôi được hưởng thụ và có tự do chút chút.

- Em thấy anh ghiền nhiều thứ lắm... Anh ghiền cà phê, thuốc lá, rượu...

- Còn một thứ anh ghiền nhất mà em chưa kể là ghiền em. Anh ghiền em ghiền từng ngón bàn chân...

Thùy Dung cười cùng với da mặt hồng lên vì sung sướng khi biết Khôi sửa thơ của thi sĩ Đinh Hùng để tán mình. Uống ngậm cà phê nàng cười cười.

- Thôi đi đừng có nịnh... Ai không biết anh miêng lưỡi...

Búng tàn thuốc ra ngoài sân, uống một hộp cạn ly cà phê Khôi đứng lên.

- Đi... Anh cần bàn với ông Bang...

Vẫn còn ngồi yên trên ghế Thùy Dung đùa.

- Lúc này anh quá sốt sắng với chuyện đi kích. Tối anh bỏ em nằm chèo

queo...

Trả tiền xong hai người chậm chạp thả bộ về căn cứ. Ôm vai vị hôn thê Khôi nói trong khi mắt nhìn vào khoảng rừng tràm thưa chói chang ánh nắng.

- Anh được miễn gác tối nay. Em tính làm gì?

- Anh hát cho em nghe... Em ghiền nghe anh hát...

Khôi cười bằng mắt.

- Em ghiền nghe anh hát hay em ghiền anh?

- Cả hai thứ... mà ghiền anh hơn một chút...

Cố tình chọc Thùy Dung nên Khôi nói.

- Ca vọng cổ nghe... Hát tân nhạc hoài nhàm lắm...

- Không... Em không thích vọng cổ... Anh mà không hát tân nhạc cho em nghe là em dọng vô mặt anh...

Thùy Dung giơ năm tay lên hăm dọa.

- Cái này không phải là nhạc yêu cầu mà là nhạc dọng vô mặt hả bà đại đội trưởng...

- Ủ...

Thùy Dung néo vào hông người yêu một cái nhẹ khiến cho Khôi phải lùi lại để tránh. Thấy cấp chỉ huy người lính gác cổng giơ tay xá ba cái. Khôi giơ tay xá trả đoạn dừng lại rút gói thuốc PallMall ra mời người lính xong cười hỏi.

- Cháu gái của anh được mấy tuổi?

- Dạ năm tuổi...

- Tôi có một con búp bê đẹp lắm. Sáng mai tôi sẽ đem cho cháu...

- Dạ cảm ơn trung úy...

- Không có chi...

Thùy Dung nhận thấy mọi người lính trong đồn đều kính mến và thân thiện với vị hôn phu của mình. Khôi có thể ngồi khề khà với họ tách trà nóng, ly rượu đế, chia cho họ điếu thuốc bastos xanh hay bất cứ thứ gì. Anh có thể chọc họ cười bằng những câu chuyện tiểu lâm dí dỏm. Khôi học đàn và ca sáu câu vọng cổ mùi như Thành Được khiến cho Thùy Dung cười chảy

nước mắt khi nghe lần đầu tiên. Khôi là người có thể hòa đồng với bất cứ ai từ ông bà thượng sĩ Bang cho tới người lính trẻ tuổi nhất trong căn cứ.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 14

Buổi họp gồm có sáu người là Thùy Dung, Khôi, thượng sĩ Bang và ba trung đội trưởng là Tình, Hợi và Đáng. Nhìn một vòng Khôi lên tiếng.

- Hơn một tháng nay chúng ta đã dùng cách thức phản du kích để chống lại địch và chúng ta đã đạt được nhiều thắng lợi mà điều quan trọng nhất là tiêu diệt được các ổ mọt chê 82 ly của địch. Tuy nhiên chúng ta không thể dùng cách thức phục kích này lâu hơn nữa...

Trung sĩ Đán, trung đội trưởng trung đội 1 giơ tay xin phát biểu ý kiến.

- Mời anh Đán nói...

- Nếu cách thức phục kích thành công như vậy tại sao chúng ta không tiếp tục. Xin ông thầy vui lòng giảng cho tui biết...

Khôi nhìn Thùy Dung như ra dấu cho nàng trả lời. Nhẹ gật đầu nàng lên tiếng giải thích.

- Cũng vì cách thức này thành công mỹ mãn cho nên địch sẽ tìm cách đối phó lại bằng cách phản phục kích. Nói một cách cho dễ hiểu là nếu chúng ta thả một toán để phục kích chúng thì chúng sẽ phục kích lính của ta trước khi ta phục kích chúng...

Thượng sĩ Bang và ba trung đội trưởng gật gù tỏ vẻ hiểu. Khôi lên tiếng.

- Ta dùng chiến thuật phục kích để tiêu diệt lực lượng du kích của địch thì địch cũng sẽ áp dụng chiến thuật phản phục kích để tấn công các toán phục kích của ta. Muốn vô hiệu hóa chiến thuật phản phục kích của địch ta phải thay đổi chiến thuật. Ta sẽ dụ cho chúng phục kích ta giữa ban ngày rồi ta sẽ phản phục kích...

Thượng sĩ Bang và ba ông trung đội trưởng trợn mắt nhìn Khôi trong lúc Thùy Dung cũng mở lớn đôi mắt long lanh nhìn người yêu với vẻ ngạc nhiên và thắc mắc.

- Theo tin tức tình báo của tỉnh với quận và theo như lời của thượng sĩ Bang nói thì tôi ước đoán địch có chừng hai hoặc ba trung đội du kích đang hoạt động trong khu vực này...

Khôi chỉ tay vào bản đồ hành quân. Năm người thấy khu vực mà Khôi chỉ chính là khu tứ giác nằm lọt giữa vùng sông rạch. Đông là sông Bảy Hạp, tây là rạch Bà Quan, nam là con rạch nhỏ chảy từ sông Bảy Hạp lên Cái Đồi, còn mặt bắc cũng là con rạch nối từ sông Bảy Hạp đi lên vùng Cái Nước.

Đợi cho mọi người nhận định vị trí một cách rõ ràng xong Khôi mới thông thả tiếp.

- Ngày mai tàu sẽ chở trung đội 1 của ông Đán tới bờ sông để lính lội bộ vào sâu bên trong chừng một cây số rưỡi. Trung đội này sẽ làm miếng mồi thu hút toàn thể lực lượng của địch tập trung lại để phục kích ta. Khoảng 12 giờ trưa trung đội 2 và 3 sẽ cùng lúc xuất phát. Ông Tình chỉ huy lính vượt rạch Bà Quan qua phía bên kia rồi men theo con rạch cho tới khi nào gặp vị trí được ngăn cách bởi hai con rạch đi về Vàm Dinh và Cái Đồi thì dừng lại để phục kích địch khi họ rút lui. Phần ông Hợi chỉ huy trung đội 3 men theo bờ đông của rạch Bà Quan xuống hướng nam. Khi nào nghe súng nổ hãy dẫn lính đánh thọc vào cạnh sườn của địch. Trung đội của ông giống như con dao nhọn đâm ngay vào hông của địch bắt buộc chúng phải chém về vì biết chiến thuật phục kích của mình đã bị bẻ. Hai mặt bắc và nam đều bị kèm cứng địch không còn đường nào rút hơn là chạy về hướng của ông Tình ở phía bên kia sông...

Hướng về Tình Khôi cười đùa.

- Ông muốn phục kích chúng lúc chúng còn lóp ngóp trên sông hay lúc chúng vừa lên bờ cũng được. Hai ông Tình và Hợi nhớ dặn lính tuyệt đối giữ im lặng để địch không khám phá ra sự chuyển quân của ta...

Nhận thấy Đán có vẻ lo âu Khôi vội trấn an.

- Tôi đã xin phép chỉ huy trưởng của tôi và ông ta chấp thuận cho tôi đi theo trung đội 1...

Đán thở khì.

- Có ông thầy theo tui đỡ lo...

Khôi gật đầu.

- Trung đội 1 sẽ đụng nặng với địch cho nên được tăng cường thêm một khẩu M60 và hai khẩu M79. Ông Đán nhớ dặn lính mang theo nhiều đạn và

lựu đạn. Quý vị có điều gì thắc mắc không?

Thùy Dung lên tiếng trước nhất.

- Anh đưa hết lính ra ngoài rồi em đâu còn lính để giữ căn cứ...

Thượng sĩ Bang phụ họa.

- Tôi cũng định hỏi như bà...

Nhìn hai người Khôi cười.

- Có chứ... Mấy bà xã của các ông người nào người nấy bắn súng một cây thời ta sẽ dùng họ để phòng thủ. Tuy nhiên để phòng chuyện bất trắc tôi sẽ cho tiểu đội 1 của trung đội 2 ở lại căn cứ...

- Nếu địch không chuyển quân về nam để tấn công trung đội 1 mà nằm lại để phục kích trung đội 3 của ông Hợi thời chúng ta phải làm sao?

Thùy Dung lại hỏi. Khôi cười nhìn Hợi trong lúc trả lời câu hỏi của vị hôn thê.

- Nếu địch không di chuyển về nam thời hai trung đội 2 và 3 cũng xuất quân nhưng theo cách khác hơn...

Chỉ tay vào bản đồ Khôi nói tiếp.

- Nếu địch vẫn đóng quân tại chỗ thời trung đội 2 của ông Tình vẫn di chuyển qua bên kia rạch để phục kích địch trong khi trung đội của ông Hợi phải nằm tại chỗ và cứ giữ vững vị trí. Phần trung đội 1 của ông Đán sẽ di chuyển ngược lên hướng bắc đánh thọc vào cạnh sườn của địch...

Trung sĩ Hợi lên tiếng.

- Tui hiểu ý của ông thầy rồi. Dù di chuyển xuống hướng nam hay nằm yên để phục kích trung đội của địch cũng bị ta đánh ép vào hai bên hông và bắt buộc phải chém về về hướng của ông Tình...

Khôi nhìn ông thượng sĩ Bang và ba ông trung đội trưởng.

- Bốn ông biết dặm cù không?

Tình cười ha hả.

- Gì chứ vụ đó tôi "gành" lắm...

- Bà vợ chưa cưới của tôi sinh ở Sài Gòn chắc không biết dặm cù...

- Em biết...

Thùy Dung ngắt lời Khôi.

- Tôi gọi cuộc hành quân nhỏ này là dặm cù. Trung đội 1 và 3 từ hai hướng

bắc và nam cứ dậm dần dần để ép chuột phải chạy vào rọ của ông Tình...

- Ông thầy học ở đâu mà giỏi vậy?

Nháy mắt với Khôi Thùy Dung nói nửa đùa nửa thật.

- Chắc ông học từ trường bộ binh Thủ Đức...

- Hèn chi... Tui ngờ ngờ là ông thầy phải ở bên bộ binh chứ hải quân đâu có biết hành quân trên rừng núi hay sinh lầy...

Thượng sĩ Bang cười nói. Thùy Dung nhìn Khôi.

- Làm cách nào để ta biết địch di chuyển?

Khôi liếc thượng sĩ Bang như ra hiệu cho ông ta trả lời câu hỏi của Thùy Dung.

- Gần tháng nay tôi và ông thầy đã bí mật tuyển chọn và huấn luyện một toán trinh sát sáu người. Nhiệm vụ của họ là đi sâu vào vùng địch trú đóng để quan sát hoặc thu lượm tin tức xong báo cáo thẳng cho tôi biết...

Thùy Dung nhìn thượng sĩ Bang và Khôi.

- Hai người giữ kín lắm...

- Tôi xin lỗi bà... Đáng lẽ tôi phải xin lệnh của bà trước cũng như phải nói cho ba ông trung đội trưởng biết nhưng ông thầy bảo là để sau vụ này sẽ nói ra cũng được...

Hướng về Thùy Dung Khôi nói như phân trần.

- Đó là ý kiến của anh... Anh định làm cho em ngạc nhiên. Anh muốn đem sự thành công của cuộc hành quân này như là một món quà cưới của anh...

Thượng sĩ Bang cười ha hả.

- Ông thầy kín miệng dữ đa...

Thùy Dung cười sung sướng pha lẫn chút thẹn thùng. Tình phụ họa.

- Ông thầy nói như vậy thời tui tui phải *gáng* đánh cho thắng à nghe...

Khôi lắc đầu cười nhưng giọng nói lại nghiêm nghị.

- Ba ông là cấp chỉ huy trực tiếp của lính cho nên phải giữ gìn táng mạng của lính. Đừng vì chuyện của tôi mà đưa lính vào chỗ chết. Và lại đám cưới của tôi và Thùy Dung là một đám cưới nhà binh không cần sính lễ, vòng vàng hay quần áo gì hết...

Thượng sĩ Bang lên tiếng liền.

- Đâu có được ông thầy... Bà tuy tiếng là xếp của tui nhưng tui thương như

em út trong nhà. Huống chi ba bốn năm nay sống chết có nhau, ơn nghĩa nhiều lắm. Nay bà đi lấy chồng thời tui tui phải làm cho nở mày nở mặt. Không những tiệc tùng ăn uống mà phần quà cáp là chuyện phải có. Tục lệ của ông bà mình đã định như vậy...

Trung sĩ nhất Tình cũng xen vào.

- Ông thầy để ba đưa tui tui lo đám cưới cho. Phải làm lớn, phải mời mấy ông ngoài chợ đô đồn ăn nhậu. Dù mới biết nhau không lâu nhưng tui tui xem ông thầy như anh em...

Khôi cười gật đầu.

- Được rồi tôi để bốn ông lo đám cưới. Bây giờ ta nên tiếp tục bàn công chuyện...

Liếc nhìn ra ngoài trời thấy đã đứng bóng Khôi nói với mọi người.

- Ba ông nên về bảo lính sửa soạn nhưng đừng cho họ biết rõ chi tiết về cuộc hành quân như mục tiêu hay giờ giấc. Đây là chuyện bảo mật...

Nhìn một vòng năm người ngồi trong phòng Khôi nói với giọng thật nghiêm nghị.

- Tôi nói ra điều này quý vị đừng giận. Không biết tại sao tôi lại có cảm tưởng là lính trong căn cứ này có người làm nội tuyến cho địch...

Thùy Dung mở lớn mắt nhìn Khôi vì ngạc nhiên. Còn thượng sĩ Bang và ba ông trung đội trưởng trợn mắt khi nghe Khôi nói. Trung sĩ Hợi cất giọng nghiêm nghị.

- Ông thầy biết thằng đó là thằng nào không. Tui ghét mấy thằng ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản này. Ông thầy chỉ cho tui biết để tui dọn sặc máu mũi nó...

Thùy Dung bụm miệng để không cho tiếng cười phát ra nhưng nhìn mặt Khôi biết là nàng đang cười. Liếc nhanh thượng sĩ Bang Khôi thong thả nói.

- Tôi chỉ nghi ngờ thôi... Chờ khi nào có đủ chứng cứ tôi sẽ nói cho ba ông biết. Bởi vậy tôi mới dặn ba ông là đừng nói cho lính biết mục tiêu và giờ giấc về cuộc hành quân...

Ba ông trung đội trưởng lần lượt rời khỏi hầm chỉ huy. Khôi và thượng sĩ Bang đứng nói chuyện nơi cửa hầm rồi lát sau ông ta mới bỏ đi.

- Đi... Mình về nhà... Anh đói bụng...
- Em làm biếng nấu cơm thôi mình ra chợ ăn hủ tiếu đi...

Vòng tay ôm vai người tình Khôi cười.

- Em có mì gói không?
- Có... Mì quân tiếp vụ sợ anh chê...

Khôi thì thầm và Thùy Dung ngược lên nhìn người yêu bằng ánh mắt long lanh với nhiều tình tự và hứa hẹn. Về tới nhà khép cửa lại Khôi vòng tay ôm lấy Thùy Dung. Môi hôn vồ vập. Vòng tay quấn quít. Hơi thở rộn ràng. Đôi tình nhân ngã lên giường. Bộ bà ba đen của Thùy Dung rơi xuống đất. Bộ quân phục của Khôi được vắt vào trong góc. Thùy Dung cảm thấy thân thể của mình nóng dần lên và tan chảy thành nước khi làn môi của Khôi chạm vào da thịt mình. Nàng chìm ngập trong mê đắm tuyệt vời của ái ân ngàn đời không quên lãng.

10 giờ sáng. Sau khi dặn dò Tuyên và Sinh mấy lời Khôi theo trung đội của Đán đổ bộ lên bờ. Lính được lệnh dàn hàng ngang tiến sâu vào khu rừng tràm. Đi lẫn trong lính Khôi dùng ống dòm quan sát khắp nơi. Lính vừa đi vừa cười nói thỉnh thoảng lại nổ súng làm náo động khu vực yên lặng và vắng vẻ không thấy bóng người.

- Đán Khôi đây Bình An... nghe rõ trả lời...
- Đán Khôi nghe Bình An...
- Máy thẳng em của tui báo cáo thấy cả đàn chuột chạy về nam... nghe rõ trả lời...
- Đán Khôi nghe Bình An 5/ 5...

Trao ống liên hợp cho người lính mang máy Khôi nói với Đán.

- Ông Bang báo cáo là địch đã chuyển quân. Ông nên cho anh em vào vị trí...

Đán tức tốc rải quân núp sau các gốc cây và mô đất đồng thời chỉ cho lính đặt hai khẩu đại liên vào vị trí.

- Tình Tang đây Đán Khôi nghe rõ trả lời...
- Tình Tang nghe Đán Khôi... Tui đã qua sông gòi và sẽ tới chỗ ngủ... nghe gõ trả lời...
- Đán Khôi nghe Tình Tang 5/5...

- Đan Khôi... Đan Khôi đây Hoà Lạc... nghe rõ trả lời...

- Đan Khôi nghe Hoà Lạc...

- Xin thưa với ông thầy là tui đã lần theo dấu chuột chạy về nam...

Khôi mỉm cười khi nghe Hợi báo cáo.

- Đan Khôi nghe rõ Hoà Lạc. Nhớ đừng để mấy thằng em của anh bị chảy máu nghe rõ trả lời...

- Hoà Lạc nghe thấm quyền rõ...

Khoảng tiếng đồng hồ sau lính của trung đội 1 báo cáo thấy địch xuất hiện cách chừng trăm thước. Khôi ra lệnh cho lính im lặng và chờ đợi khi nào địch tới gần mới khai hỏa.

- Bắn...

Khôi ra hiệu cho Đán. Hai tiểu đội cùng lúc khai hỏa. Súng nổ rền. Địch lúng túng khi bị tấn công một cách bất ngờ. Tuy nhiên vì quân số đông hơn nên chúng chinh đốn hàng ngũ và bắt đầu phản công.

- Hoà Lạc... đây Đan Khôi...

- Hoà Lạc tui nghe ông thầy...

- Hoà Lạc đang ở đâu...?

- Tui sắp tới chỗ của ông thầy... Tui nghe súng nổ nhiều quá...

- Ủ... Tôi đang đụng với tụi nó...

Khôi bảo Đán ra lệnh cho lính giữ vững vị trí chờ trung đội 3 tới. Mười phút sau lính của trung đội 1 hò reo khi nghe tiếng súng đại liên M60 nổ ở hướng bắc.

- Hoà Lạc đây Đan Khôi...

- Hoà Lạc nghe ông thầy...

- Tôi với anh dậm cho chuột chạy về hướng của Tình Tang nghe rõ trả lời...

- Hoà Lạc tui nghe ông thầy 5/5...

Cùng một lúc bị hai cánh quân đánh ép hai mặt đông và bắc đồng thời bị ngăn bởi con rạch lớn ở hướng nam địch không còn đường nào hơn là rút chạy về hướng tây. Tiếng súng nổ mỗi lúc thêm dồn dập. Cuộc chạm súng ngắn ngủi nhưng ác liệt. Tuy Khôi đã ra lệnh chỉ bắn cầm chừng và không truy kích địch một cách ráo riết nhưng có lẽ vì hăng máu và không sợ chết nên lính vừa bắn vừa rượt theo không chịu dừng lại. Họ chỉ thôi bắn khi

nghe tiếng súng nổ dồn dập bên kia sông.

- Đan Khôi đây Thùy Dung...

- Đan Khôi nghe Thùy Dung...

- Thùy Dung nghe súng nổ nhiều lắm... Đan Khôi và lính có sao không?

- Anh vô sự còn lính vì chưa kiểm điểm nên chưa biết. Địch đã rút qua bên kia sông và đang đụng nặng với trung đội của ông Tình...

- Đan Khôi giỏi lắm... Thùy Dung sẽ có phần thưởng cho Đan Khôi...

Khôi nghe tiếng Thùy Dung cười trong ống liên hợp. Chừng nửa giờ sau tiếng súng im hẳn. Lính chia nhau lục soát và báo cáo đếm được mười xác chết đồng thời tịch thu được một khẩu trung liên, bốn AK và một súng bá đờ. Trung đội của Đan có một số bị thương nhẹ nhưng lại có một hy sinh. Khôi cắn nhả Đan.

- Tôi đã dặn ông là đừng để cho lính đuổi theo sát quá...

Đán gãi đầu.

- Tôi làm đúng theo lời ông thầy nhưng lính họ hăng quá. Thăng Tị này nó không nghe lời ôm súng chạy đầu nên mới bị tụi nó quất sùm...

Khôi thở dài không nói gì thêm. Dù biết không phải là lỗi của mình hay của Đan anh cũng cảm thấy buồn. Tị còn quá trẻ để chết. Mới có 19 tuổi.

- Đan Khôi đây Tình Tang... nghe rõ trả lời...

- Đan Khôi nghe Tình Tang...

- Địch chết mười lăm... tịch thu tám súng... Mình hai bị giải ngũ và năm nghỉ phép ngắn...

Khôi cau mày khi nghe Tình báo cáo về số thương vong của trung đội 2. Tuy thắc mắc nhưng anh không tra hỏi gì thêm mà ra lệnh rút lui về đồn.

Không biết Thùy Dung báo cáo như thế nào mà lính trong đồn được tin là sáng mai vị thiếu tá chi khu trưởng sẽ tới thăm căn cứ. Mười giờ sáng ông ta đã có mặt. Sau khi nghe Thùy Dung nói sơ về trận đánh ông ta đi dài theo hàng quân và bắt tay khen ngợi từng người lính. Người mà ông ta bắt tay hai lần chính là Khôi.

- Khôi đây hả... Anh nghe Thùy Dung nói nhiều về em lắm. Mình nói chuyện riêng một chút được chứ...

- Dạ thưa thiếu tá được...

Ra dấu cho Khôi đi theo mình về phía hàng rào vị chi khu trưởng chi khu Cái Nước thân mật vỗ vai Khôi.

- Em ở biệt động quân phải không?

- Dạ... Bảy năm trước tôi ở tiểu đoàn 30...

- Vậy là mình anh em với nhau... Anh cũng ở biệt động... Anh ở tiểu đoàn 35...

- Chắc thiếu tá biết đại úy Khiêm, anh của Thùy Dung...

Vị thiếu tá chi khu trưởng chi khu Cái Nước cười nhẹ.

- Anh tên Hưng... Em cứ gọi là anh Hưng đi. Khiêm cùng khóa với anh mà. Tuy ở biệt động quân nhưng tại này không gặp nhau cho tới khi Khiêm xuống đây đi đám tang Đạt, chồng của Thùy Dung...

- Em có một thắc mắc muốn hỏi anh?

- Em cứ hỏi...

- Em muốn hỏi anh là lý do nào mà Thùy Dung thế chức của Đạt để chỉ huy căn cứ Bảy Hạp này...

- Điều này là do ý của Thùy Dung. Sau khi Đạt chết thời Thùy Dung có nói với Khiêm là muốn thay thế chồng để tiếp tục chỉ huy căn cứ. Khiêm bàn với anh, anh trình tên tỉnh và được tỉnh chấp thuận. Làm như vậy cũng có lợi. Trên danh nghĩa thời Đạt vẫn còn là chỉ huy trưởng và Thùy Dung được lãnh lương của chồng để nuôi con. Vả lại cũng không có ai thèm tranh dành cái căn cứ nằm trong vùng của địch...

Cười cười Hưng rút thuốc mời Khôi rồi nói tiếp.

- Cũng nhờ vậy mà hai đứa em mới gặp nhau. Anh nghe Dung nói là tụi em sẽ làm đám cưới. Xin chúc mừng em...

Hít hơi thuốc dài ông ta nói tiếp.

- Bằng, chỉ huy trưởng của em là bạn thân cùng xóm với anh. Để rồi anh nói chuyện với Bằng xin cho em biệt phái dài hạn ở đây. Thứ nhất là hai vợ chồng em được ở gần nhau. Thứ nhì là em giúp anh giữ cái căn cứ này. Nó là tai, là mắt của Cái Nước và Năm Căn...

Trò chuyện hơn mười lăm phút Hưng mới từ giã sau khi chúc mừng Thùy Dung và Khôi.

- Anh và anh Hưng nói chuyện gì vậy?

Khôi chưa kịp trả lời Thùy Dung hỏi tiếp.

- Bộ có chuyện gì vui thích lắm hay sao mà em thấy anh cười hoài. Anh nói với anh về em hả?

Khôi chối phăng.

- Đâu có chuyện gì. Anh với anh chỉ bàn chuyện lính tráng. Anh cũng ở biệt động như anh mà...

Nói xong Khôi cười chúm chím. Điều đó khiến cho Thùy Dung càng thêm nghi ngờ và vặn hỏi.

- Sao anh cứ nhìn em cười hoài vậy. Thôi mình đi về nhà. Em nấu cơm đãi anh rồi anh nói cho em nghe anh và anh Hưng nói chuyện gì...

Biết cái tính cứng đầu, bướng bỉnh và muốn cái gì là phải được của người yêu Khôi cười im lặng. Trong lúc ăn cơm trưa Khôi nói với Thùy Dung.

- Anh định mở một khóa huấn luyện cấp tốc về chiến thuật để giảng dạy cho các ông trung đội trưởng và tiểu đội trưởng. Có hiểu biết về chiến thuật họ mới tự mình vẽ kế hoạch hành quân, biết điều động đơn vị khi chạm địch. Trong lần hành quân vừa qua ba người lính chết lãng vì hai lý do là kém kỹ luật và cấp chỉ huy không biết về chiến thuật...

- Anh muốn làm thời cứ việc làm chứ hỏi em làm chi...

Nghe giọng nói có vẻ hờn mát của Thùy Dung Khôi cười.

- Anh phải xin phép em trước vì em là đại đội trưởng. May nhờ gặp anh Hưng anh mới biết được cái bí mật của em...

- Bí mật gì... Em đâu có dấu anh điều gì đâu...

Đưa chén cho Thùy Dung bớt thêm cơm Khôi cười.

- Em đâu có dấu anh điều gì... Em chỉ không có nói cho anh biết lý do em trở thành Bà Bùi... Lâu quá mình không gặp anh Khiêm hả em...

Thùy Dung nhìn Khôi đăm đăm rồi bật cười.

- Em biết rồi... Anh hỏi anh Hưng về chuyện em xin thay thế anh Đạt. Anh có giận em không?

- Không... Anh còn phục, còn yêu em thêm. Anh thích cái tính cứng đầu, bướng bỉnh của em...

Thùy Dung nhìn Khôi.

- Đầu em cứng mà tim em mềm xèo bởi vậy em mới mềm lòng khi anh tán

em...

Khôi chồm người hôn vào đôi môi bóng thơm mùi nước mắt của người yêu.

- Anh cảm ơn em... Chừng nào mới đám cưới?

- Dạ... Cuối tháng hai. Đám cưới ở đây xong thời hai ba ngày sau mình về Sài Gòn làm đám cưới tại nhà. Em đã viết thư báo tin cho ba má, anh Hữu và chị Quỳnh, hai anh ruột của em, họ hàng và bạn bè biết... Anh đã xin phép đơn vị chưa?

Khôi cười gãi gãi đầu.

- Chưa... Anh cần biết rõ ngày giờ để đơn vị làm giấy phép gọi cho anh khi có tàu tiếp tế tới...

- Bây giờ mới mong một tháng hai. Em sẽ nhắc anh... Mình cũng còn thời giờ...

Ăn cơm xong trong lúc Thùy Dung rửa chén Khôi nằm đọc sách rồi lim dim ngủ.

- Anh ngủ hả?

- Không... Chỉ nhắm mắt để đó thôi...

Khôi mở mắt cười. Thùy Dung ngồi xuống ghế nhìn ra ngoài trời. Nắng chiều dọi xuống khoảnh sân nhỏ.

- Máy giờ rồi Thùy Dung?

- Năm giờ...

Khôi uể oải ngồi dậy.

- Anh phải về tàu...

Hôn nhẹ lên má vị hôn thê Khôi bước ra cửa. Đi gần tới cổng tự dừng anh ngừng lại ngẫm nghĩ điều gì rồi lắc đầu cười đi nhanh về tàu của mình.

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 15

Đêm ba mươi không trăng. Gió lành lạnh mang theo hơi nước. Trời muốn mưa mà không mưa được nên không khí oi bức và ngột ngạt. Hơn hai giờ sáng mà Khôi vẫn chưa ngủ được. Càu nhàu anh ngồi dậy leo xuống lái tàu định nấu nước pha cà phê. Đang cầm súng gác Tuyên lên tiếng:

- Anh coi chừng để tôi pha cà phê cho...

Cầm lấy khẩu M16 của Tuyên đưa cho Khôi đi về hướng mũi tàu chỗ ụ súng đại liên.

- Cà phê đen cũng được. Hình như mình hết sữa đặc rồi...

Mười phút sau Tuyên mang ra hai ly cà phê. Hộp ngum nhỏ Khôi tặc lưỡi.

- Ngon... Mai Tuyên nhớ nhắc anh đưa tiền cho thằng Thành mua thêm cà phê. Mình uống ké cà phê của nó hoài kỳ quá...

- Hôm trước anh đưa tiền cho nó mua mấy kí lô uống chưa hết mà...

Hộp một ngum Tuyên chép miệng.

- Yên tĩnh quá hả anh... Thường thường...

Bỏ dở câu nói Tuyên cầm lấy starlight scope lên nhìn về hướng đồng trống.

- Anh Khôi... Hình như có bóng gì động đấy...

Giật lấy ống dòm trong tay Tuyên Khôi hỏi nhanh.

- Chỗ nào?

- Chỗ có thân cây cao đó...

Khôi di chuyển ống dòm thật chậm. Trong bóng đêm mờ mờ hiện lên nhiều bóng đen bò trên mặt đất.

- Việt Cộng...

La nhỏ nhỏ hai chữ xong Khôi nói với Tuyên.

- Gọi anh em vào nhiệm sở tác chiến...

Đưa starlight scope lên quan sát lần nữa Khôi thấy những bóng đen chỉ còn cách hàng rào phòng thủ của đồn không xa. Nhảy lên mũi chỗ mình nằm ngủ Khôi chụp ống liên hợp.

- Thù Dung... Thù Dung đây Đan Khôi... nghe rõ trả lời...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi...

Giọng của Thùy Dung còn ngái ngủ.

- Thùy Dung... Tụi nó bò vào đồn gần lắm rồi... Bảo anh em ứng chiến nhanh lên...

Cúp máy với Thùy Dung xong Khôi ra lệnh cho thủy thủ đoàn của ba chiếc tàu chuẩn bị. Tất cả thủy thủ đều vào ụ súng chỉ có người ngồi trong phòng lái chờ nổ máy để lùi ra giữa sông. Đưa ống dòm lên quan sát Khôi thấy những bóng đen bây giờ chỉ còn cách hàng rào kẽm gai ngoài cùng ba bốn chục mét.

- Thùy Dung... Thùy Dung đây Đan Khôi...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi... Anh em đã vào vị trí... Đan Khôi nghe rõ trả lời...

- Đan Khôi nghe Thùy Dung... Chờ khi nào địch vào gần mới nổ súng... nghe rõ trả lời...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi 5/5...

Cúp máy Khôi đưa ống dòm lên quan sát lần cuối cùng. Các bóng đen còn cách hàng rào gần lắm.

Bụp... Viên trái sáng vọt lên trời nổ thành chùm ánh sáng vàng vọt và yếu ớt nhưng cũng đủ cho thấy những bóng đen đang chạy lúp xúp.

- M79... Tuyên... M79...

Bụp... bụp... bụp... Hàng chục viên M79 vút đi trong đêm tối.

- Bắn...

Hai ổ đại liên 12 ly 7, mỗi ổ súng có hai khẩu cùng lượt khai hỏa. Đạn lửa kéo thành dây dài lê thê. Nhờ starlight scope nên chỉ có một mình Khôi thấy được những bóng đen đang chạy bồng ngả lặn ra. Tiếng súng của lính trong đồn bắt đầu nổ.

- Ngừng bắn... Lui ra giữa sông...

Khôi la lớn. Ngừng khai hỏa ba chiến đình tuần tự lui ra giữa sông rồi xếp thành hàng dọc mũi hướng ra biển.

- Bắn...

Sáu khẩu đại liên 12 ly 7, bakhẩu đại bác 20 ly, ba khẩu M79 tự động và đại liên M60 của hai chiến đình nung nóng không khí, biến vùng sinh lầy

nơi hướng nam của căn cứ Bảy Hạp thành cơn bão lửa đốt cháy cuộc đột kích của địch. Chúng nghĩ rằng lính trong đồn sẽ không phòng bị vì đã đánh chúng xiềng niềng ngày hôm kia cho nên tối hôm nay âm thầm quay trở lại định mở cuộc đột kích bất thần. Mưu tính của chúng bị thất bại vì nhờ Khôi không ngủ được. Nếu đêm nay anh ngủ với vợ chưa cưới thời ngôi đồn sẽ bị địch đánh úp và kết quả chắc thê thảm vô cùng.

- Thùy Dung đây Đan Khôi...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi...

- Địch chuẩn rồi... Thùy Dung ngủ ngon nha...

- Dạ... Em yêu anh...

Sáng sớm lính ra thu dọn chiến trường. Địch tháo chạy bỏ lại mười xác với nhiều vũ khí và đạn dược. Lính trong đồn vui mừng với các chiến lợi phẩm vì họ sẽ dùng nó khi cần thiết.

Nghe Khôi kể chuyện mình không ngủ được nên thức dậy cùng Tuyên pha cà phê uống rồi Tuyên phát giác ra sự xuất hiện của địch lính trong đồn hít hà. Nếu không nhờ cái may mắn này địch có thể đánh úp đồn dễ dàng.

Chờ cho mọi người giải tán xong Khôi kéo thượng sĩ Bang ra chỗ vắng đứng nói chuyện thật lâu. Thùy Dung không biết họ nói chuyện gì chỉ thấy ông thượng sĩ gục gặt đầu nói với giọng gằn gằn và giận dữ.

- Ông thầy để tui lo chuyện này cho... Tôi sẽ vận cổ cái thằng ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản này...

Nói xong ông thượng sĩ bỏ đi về hướng khu gia binh.

- Em đái anh cà phê hủ tiếu chịu không?

Thùy Dung cười hỏi vị hôn phu. Gật đầu Khôi cười đùa.

- Ăn xong rồi mình về nhà em ủng hộ anh một chút nha...

- Không... Tối ngày cứ lo ba cái đó rồi anh xum bà chè cho mà coi...

Đi sau lưng Thùy Dung ra cổng Khôi cười thốt.

- Anh mong tới ngày mình về Sài Gòn...

- Em cũng vậy... Em nhớ con... Thùy Trâm chắc mừng lắm khi gặp ba Khôi của nó...

- Chừng nào mình làm đám cưới ở đây?

- Thứ hai tuần sau... Anh chuẩn bị chưa?

- Chuẩn bị gì? Có gì đâu mà chuẩn bị... Ông Bang và mọi người đâu có cho anh làm gì đâu...

Thùy Dung cười chúm chím.

- Chuẩn bị ở tù chung thân chứ chuẩn bị gì...

- Tù này sướng thấy bà... Anh chuẩn bị từ lúc anh mới gặp em lần đầu tiên...

Vòng tay ôm ngang hông Khôi Thùy Dung thì thầm.

- Xạo... Cái mặt này xạo quá...

Khôi cười ôm lấy vai người vợ sắp cưới cảm thấy hạnh phúc thật bình thường và giản dị.

Đám cưới đúng là một đám cưới nhà binh vì cô dâu và chú rể đều là lính. Hơn nữa đám cưới được tổ chức ngay trong trại lính. Cũng vì vậy mà đám cưới thật đơn giản. Họ hàng của hai bên không có ai ngoài những người lính đã, đang và sẽ sống chết với cô dâu chú rể. Lính dự tiệc cưới mà súng đặt sau lưng để đề phòng địch đánh úp đồn. Ngồi uống rượu mà lính cũng phải lắng tai nghe tiếng *départ* của một chệ. Lính có hai con mắt thời một con mắt để vui và một con mắt để lo. Mắt họ liếc ra ngoài hàng rào kẽm gai. Cũng có những người lính không được tham dự đám cưới, ăn uống say sưa vì phải trực gác. Tuy nhiên họ cũng không phàn nàn vì sẽ được tham dự sau khi gác xong.

Khách mời và toàn thể lính trong đồn với thủy thủ đoàn đều im lặng khi thượng sĩ Bang lên tiếng.

- Thưa quý vị... Thay mặt hai họ trai gái tôi xin cảm ơn trước nhất là quý khách và các anh em đã giúp đỡ rất nhiều cho buổi tiệc hôm nay. Thay mặt mọi người tôi xin tặng cô dâu một món quà làm kỷ niệm...

Thượng sĩ Bang đưa cho Khôi sợi dây chuyền bằng vàng 18 để đeo vào cổ Thùy Dung. Vỗ vai Khôi đang ngồi cạnh mình ông thượng sĩ chỉ huy phó căn cứ Bảy Hạp cười nói đùa.

- Ông thầy thời tụi tui không có quà gì hết ngoại trừ giao bà chỉ huy trưởng cho ông coi chừng...

Tợp ngụm rượu " *ngủ li bì* " Khôi cười ha hả.

- Khỏi cần...

Chỉ vào Thùy Dung đang ngồi trước mặt Khôi cười tiếp.

- Anh em tặng bà chỉ huy trưởng cho tôi là đủ rồi. Máy chục ký lô vàng sống đó ăn cả đời cũng không hết...

Ai cũng cười vì câu nói đùa của Khôi. Trung sĩ Đán nói lớn.

- Mời ông thầy cạn ly... Mình phải ráng làm cạn mấy hũ " *ngủ li bì* " của chú Hòng đi để chú khỏi buồn...

Khôi nâng ly mời mọi người. Trung sĩ nhất Tình đưa ly lên cười nói với Khôi.

- Mình dô đi ông thầy... Hồi này tui đã xin phép bà xếp của tui cho ông thầy nhậu thả cửa bữa nay...

Thùy Dung lên tiếng hăm he.

- Từ rày về sau ai mời ổng đi nhậu là phải có phép của tôi nghe chưa. Mấy tháng nay ổng lêu lỏng quen rồi nên bây giờ phải vào khuôn phép cho quen...

Sinh cười lên tiếng.

- Trời đất... Thấy tình cảnh anh Khôi như vậy tôi làm sao dám lấy vợ...

Chú Hòng cười xen vào.

- Chú em không nghe người ta nói nhất vợ nhì trời sao...

Đang ngồi trò chuyện với mấy bà vợ lính nghe chồng nói thím Hòng ứng tiếng.

- Mấy ông đừng có tin ổng. Tôi nói với ổng câu " *nhất vợ nhì trời* " thời ổng thêm " *nhưng mà tao là vua cái nhà này* "...

Mọi người cười ồ. Chú Hòng cãi lại.

- Chứ sao... Tôi nói tôi là vua mà bà còn đê đầu cỡi cổ huống hồ gì tôi là dân chắc bà vịn cái mặt của tôi từ đằng trước ra đằng sau...

Mọi người lại ré lên cười. Thức ăn nhiều. Rượu cũng nhiều mà người cũng đông nên chốc lát mấy hũ " *ngủ li bì* " của chú Hòng cạn không còn giọt nào. Lính bắt đầu chuyển sang bia. Thấy thế Thùy Dung nhắc chừng lính của mình.

- Tôi nhắc cho anh em biết là uống thời uống mà không được say... Uống chút chút cho vui thôi...

Thượng sĩ Bang đỡ lời.

- Bà đừng lo... Mỗi người chỉ có một chai bia lớn cộng thêm mấy hũ ngũ li bì thời không đủ họ xúc miệng lấy đâu mà say...

Để tăng vui vẻ và hào hứng đám cưới chuyển sang phần văn nghệ giúp vui. Trung sĩ Hợi đàn cho chú Hòng ca vọng cổ. Cái giọng lơ lớ nửa Tàu nửa Việt của chú khiến cho người ta cười phun nước miếng. Thùy Dung cười rữ rượi khi nghe Khôi ca sáu câu vọng cổ. Đán xuýt xoa.

- Ông thầy xuống câu này mùi như Hùng Cường nghe ông thầy... Ông có ca vọng cổ cho bà nghe chưa ông thầy...

Khôi cười cười. Thùy Dung đùa.

- Ông chỉ ca " *vận cổ* " và " *dọng vô mặt* " với tôi thôi...

Thành bật cười sặc sụa vì câu nói này.

- Chị coi chừng... Anh Khôi có võ gia truyền đó...

Tới hai giờ thượng sĩ Bang tuyên bố giải tán. Thùy Dung và Khôi thân tiễn khách tới tận cổng. Trên đường trở vào Thùy Dung hỏi chồng.

- Anh say không?

- Say gì?

- Say rượu...

- Say rượu thời không mà say tình thời có...

- Vậy hả... Về nhà em cho anh say cả hai thứ luôn...

- Em tính mai mình về Sài Gòn hả?

- Dạ... Em thay đổi chương trình chút chút...

Khôi cười khi nghe tiếng dạ ngoan và hiền của vợ.

- Anh phải đi gặp và bàn chuyện với ông Bang và ba ông trung đội trưởng. Anh cũng phải dặn Sinh và Tuyên nữa. Hai bên phải hợp tác với nhau mới che chở cho nhau được. Biết hai đứa mình đi vắng cùng một lúc địch sẽ tấn công... Anh sợ...

Thùy Dung thở dài nhìn theo dáng đi của người chồng mới cưới nhau chưa được một ngày. Bỗng dưng nàng cảm thấy sợ. Sợ tai ương. Sợ chết. Sợ mọi chuyện. Sợ đủ thứ...

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 16

Vừa bước vào cổng Thùy Dung và Khôi nghe trong nhà vang tiếng cười nói. Thùy Dung reo nhỏ:

- Anh Khiêm...

Thùy Dung ôm chầm lấy người anh trai lớn nhất đồng thời cũng là người hùng của nàng. Khiêm bắt tay Khôi. Là lính nhất là dân biệt động với nhau nên cả hai rất tương đắc.

- Dững nó chạy đi mua rượu...

Khiêm trả lời khi nghe em gái hỏi. Khôi vào nhà bếp chào hỏi ba má vợ. Ông bà rất vui mừng khi gặp lại người con rể hiền hậu và dễ thương. Bé Thùy Trâm vui nhất nhà. Có cậu lại thêm ba má nó tha hồ nhong nhẽo. Ba má của Thùy Dung đặt tên cho con rất đúng. Khiêm hòa nhã và khiêm cung còn Dững thời tính tình bộc trực và năng động hơn. Gia đình này đúng là một gia đình chiến sĩ. Cha là lính giải ngũ còn con ruột và con rể là lính đang tại ngũ do đó cả nhà quây quần bên nhau bàn tán về tình hình chính trị và chiến sự nhiều hơn những chuyện khác.

- Anh Khiêm... Khôi đàn hát hay lắm...

Thùy Dung cười nói với anh hai của mình.

- Vậy hả... Tối nay mình làm một đêm văn nghệ bỏ túi đi Khôi... Mấy tháng nay anh bận bù đầu không có thời giờ đụng tới cây đàn...

- Dạ... Nghe Thùy Dung nói anh văn nghệ một cây mà cũng đào hoa nhất... Khiêm cười lớn.

- Có gì đâu... Đó là cái số của mình em ơi. Bởi đào hoa nên đành ở vậy... Nhiều cô quá mình không biết chọn cô nào tốt cuộc ở giá...

- Anh Khôi còn biết ca vọng cổ nữa. Lính của em khen ảnh ca mùi còn hơn Hùng Cường và Thành Được...

Vừa mua rượu về tới nghe Thùy Dung nói Dững cười ha hả.

- Hồi mới về sư đoàn 7 anh chúa ghét vọng cổ nhưng sau đó nghe riết rồi cũng thấy hay hay... Đại đội của anh có ông trung sĩ đàn sáu câu nghe mùi

rụng rún luôn...

Khiêm nhìn Thùy Dung.

- Cô Vân bạn em nhà ở đầu hẻm có chồng chưa?
- Vân nào... Vân tóc dài hay Vân áo trắng? Em có hai con bạn trùng tên...
- Vân tóc dài là cô ốm và mặt buồn buồn phải không?
- Ủ... Nghe nói nó có bồ rồi sau đó không biết vì lý do gì lại đổ vỡ...
- Em có mời cô ta dự đám cưới em không?
- Chưa...

Khiêm cười cười nháy mắt với em gái.

- Một hồi em đi mời hai cô Vân tối nay tới nhà mình chơi đi. Văn nghệ mà không có bóng hồng thời không xôm tụ...

Dũng phụ hoạ.

- Em mời hết bạn của em đi. Vân tóc dài, tóc ngắn, áo trắng, áo tím gì gì...

Thùy Dung hiểu tính tình của hai anh.

- Để em đi mời liền bây giờ...

Nhìn theo em gái nắm tay cháu đi ra sân Khiêm hỏi Khôi.

- Sao Khôi thấy nó thế nào?

Hớp ngậm bia Khôi cười nhẹ.

- Tuy có một vài bất đồng nho nhỏ nhưng tụi này yêu nhau. Như thế đủ rồi phải không anh?

Khẽ thở dài Khiêm bật lửa đốt điếu thuốc.

- Lính như mình sống nay chết mai mà có tình yêu là hạnh phúc rồi... Em nên khuyên con Dung về Sài Gòn ở đi. Cái đồn ở Bảy Hạp không phải là chỗ của nó. Chiến tranh tàn nhẫn lắm. Không thương ai. Thiên vị ai. Phân biệt ai...

Khôi cười nhẹ.

- Thùy Dung không nỡ bỏ những người lính đã cùng sống chết với mình... Và lại...

Dũng góp lời.

- Con Dung nên bàn giao chức vụ lại cho người nào rồi về Sài Gòn sống nuôi con ... Để anh Khiêm và anh sẽ khuyên nó...

Ngừng nói hớp ngậm bia rồi Dũng nhìn anh hai của mình.

- Con Dung nó bướng lắm... Tuy nó không cãi lại mình nhưng nó làm theo ý của nó...

Khiêm cười nói với Khôi.

- Em cứ nói với nó đi. Nếu yêu em thời nó sẽ nghe lời em... Nó phải nghĩ tới con cái...

Khôi im lặng khi nghe hai người anh vợ nói chuyện. Tuy nhiên anh nghĩ vấn đề không giản dị như vậy. Dù có chút bướng bỉnh Thùy Dung cũng là một người biết suy nghĩ cặn kẽ. Sở dĩ nàng không muốn rời căn cứ Bảy Hạp chỉ vì lòng kiêu hãnh và trách nhiệm. Đó là trách nhiệm của một cấp chỉ huy đối với mấy chục binh sĩ và luôn cả gia đình của họ nữa. Ngoài ra nàng còn mang nặng lòng kiêu hãnh đối với kẻ địch. Bỏ đi cũng đồng nghĩa với sự sợ hãi, trốn chạy hoặc đầu hàng. Thùy Dung không chấp nhận chuyện đó. Ngay cả Khôi cũng đồng ý với vợ dù biết hai vợ chồng sẽ phải đương đầu với nhiều khó khăn và sự bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Thùy Dung cùng bé Thùy Trâm trở về. Hai mẹ con ôm một bịch giấy dầu khá nặng.

- Em mua cái này cho anh...

Nàng mở bọc giấy lấy đưa cho chồng một ổ bánh mì thịt.

- Anh ăn cho no... Để bụng đói uống rượu mau say lắm...

Quay sang Khiêm và Dũng Thùy Dung vui vẻ nói.

- Em mời rồi... Hai nhỏ Vân và một nhỏ bạn nữa sẽ qua khoảng tám giờ. Ba đứa sẽ ngủ lại nhà mình để dự đám cưới của em ngày mai... Hai anh chịu cô nào nói em làm mai cho...

Đặt mấy ổ bánh mì thịt lên bàn rồi ngồi xuống cạnh Khôi Thùy Dung hỏi.

- Anh Khiêm... Mình cần căng dù che rạp không?

Liếc nhanh đồng hồ Khiêm cười nhẹ.

- Ăn bánh mì xong tụi anh sẽ làm... Mới hơn năm giờ mà...

Tuy nói vậy nhưng Khiêm với Dũng và Khôi cũng ăn thật nhanh xong kéo ra sân căng dù và dựng rạp. Khoảng sáu giờ chiều hai vợ chồng anh Hữu và chị Quỳnh từ Nha Trang về tới thăm Khôi xong hẹn sáng mai sẽ trở lại. Khoảng bảy giờ Khôi và hai ông anh vợ đã xong việc dựng rạp, căng dù và xếp bàn ghế. Cả ba cũng trải hai chiếc chiếu thật lớn nơi chính giữa sân để

dành cho buổi văn nghệ đêm nay.

Mưa rơi trắng xóa trên cánh đồng trơ trọi phía bên kia dòng sông Bảy Hạp. Những giọt nước mưa bị gió thổi kéo thành luồng trải dài trên mặt cỏ non mới nhú lên màu lấm tấm xanh. Nghìn vạn giọt nước mưa rơi trên mặt sông rộng. Gió vật vã tàng cây khăng khiu. Gió lùa đám cỏ xanh mọc ven bờ sông. Gió thổi mạnh hất nước mưa vào tận chỗ của Sinh ngồi khiến cho anh càu nhàu đứng lên mặc vội chiếc poncho. Khôi đi phép và anh phải thay thế để trông coi hai chiếc tàu. Công việc không có gì nhiều nhưng trách nhiệm nặng, nhất là đối với một người như Sinh và đặc biệt là hai chiếc tàu đang ở trong vùng kém an ninh. Địch pháo kích lai rai khiến cho lính trên đồn và anh em thủy thủ không khi nào được yên ổn. Một đêm họ phải dời tàu ba hoặc bốn lần. Bây giờ Sinh mới thấy sự có mặt của Khôi thật cần thiết. Chỉ có Khôi mới nghĩ ra cách đối phó với đám du kích chuyên đánh lén. Lính trên đồn đã có một người chết và hai người bị thương vì đạn 82. Ba giang đình cũng không dám đậu tàu trước cổng đồn ban đêm vì sợ bị pháo kích. Ngay cả việc đi chợ mua thức ăn hàng ngày cũng bị hạn chế. Hồi trước họ còn lê la cà phê cà pháo hay tán dóc nhưng bây giờ phải hấp tấp vì sợ bị pháo kích hoặc phải về ngủ bù để ban đêm thức gác tàu. Hôm qua thượng sĩ Bang có xuống tàu nói cho Sinh biết là tình báo của tiểu khu đã ghi nhận nhiều dấu hiệu chuyển quân của địch về khu vực quận Cái Nước nhất là vùng Bảy Hạp. Điều đó khiến cho lính trên đồn và thủy thủ đoàn của ba chiếc tàu sống trong tình trạng căng thẳng. Họ biết địch sẽ đánh đồn nhưng không biết lúc nào.

Bảo, thuyền phó của Sinh bước ra hỏi.

- Anh không ngủ hả?

Đốt điếu thuốc hít một hơi Sinh hỏi lại.

- Mà ngủ được không?

- Nóng quá nhưng mệt nên tôi thiếp đi một chút. Anh vào ngủ đi để tôi coi chừng cho. Ban ngày chắc tụi nó không dám đánh đâu...

Sinh ngáp dài đứng lên.

- Ừ mà coi chừng cho tao nhắm mắt một chút. Cơm nấu rồi mà đói cứ việc ăn trước...

Bảo kéo thùng đạn đại liên vào sát hầm máy để tránh cho mưa khô tạt vào rồi ngồi xuống. Nhìn đám cỏ khô trôi từ từ anh biết nước bắt đầu ròng. Nguồn không xa, sông lại hẹp nên lưu lượng nước của Bảy Hạp không lớn lắm. Nước lớn hay nước ròng đều không khác biệt nhiều so với sông Hậu và nhất là sông Tiền. Vào mùa nước lũ từ Vĩnh Long đi Chợ Mới tàu bò cả tiếng đồng hồ vẫn thấy ở chỗ cũ trong lúc xuôi dòng thời không cần nổ máy tàu cũng trôi.

Bảo móc túi lấy ra gói thuốc Bastos xanh. Rút một điếu, bật cái zippo anh thong thả đốt thuốc hít hơi dài rồi từ từ nhả khói. Đưa cái bật lửa lên ngắm nghĩa anh mỉm cười khi thấy mấy chữ " *Nha Trang- 8- 9- 1965* ". Đó là ngày đáng ghi nhớ bởi vì cũng là ngày anh gặp Bích trong một tiệm bán hàng kỷ niệm ở phố Nha Trang. Tuy không đẹp nhưng cô gái Nha Thành có nét thùy mị, dễ thương và mặn mà của một thiếu nữ sinh ra và lớn lên nơi miền biển mặn. Hai đứa quen nhau gần ba tháng, đi chơi với nhau nhiều lần rồi Bảo mãi khóa tâm bình. Cuộc tình tưởng chừng như đứt đoạn khi Bảo lên tàu về Sài Gòn. Ngày chia tay hai đứa không nói nhiều vì buồn. Tuy nhiên cả hai không ngờ cuộc tình của họ lại thành tựu như họ mong đợi. Tám tháng sau đang giúp má bán hàng Bích ngạc nhiên và mừng rỡ khi thấy người con trai mà nàng trông đợi lại xuất hiện. Hỏi lý do mới biết là Bảo trở ra đây để học khóa chuyên nghiệp. Một tháng trước ngày Bảo mãi khóa chuyên nghiệp đám cưới được tổ chức đơn sơ và giản dị. Bên đảng trai không có ai ngoại trừ các bạn đồng khóa. Trên chuyến trở về Sài Gòn lần này Bảo đèo thêm hai người là vợ và cái bào thai một tháng. Sau đó để vợ và con ở với ba má của mình tại Long An, Bảo bắt đầu sống đời một người lính hải quân trên sông nước. Hai vợ chồng không thấy mặt nhau nhiều nhưng tình yêu vẫn mặn nồng và thắm thiết vì cô gái Nha Thành của Bảo vẫn dễ thương, thùy mị và mặn mà. Bảo là một người chồng chung thủy và biết lo lắng cho gia đình. Anh không lãng nhãng và không rượu chè, bài bạc còn hút thuốc thời cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền. Tháng tháng vợ anh vào bộ chỉ huy giang đoàn lãnh lương cũng như hỏi thăm về tin tức của chồng.

Có tiếng lục đục rồi mọi người trên tàu lần lượt thức dậy. Bảo nhìn đồng

hồ. Năm giờ chiều. Tất cả phải ăn cơm xong rồi xem xét lại súng đạn và máy móc trước khi trời tối.

Vừa nhai An, hạ sĩ vận chuyển hỏi Sinh.

- Anh Khôi chừng nào mới trở lại hả anh Sinh?

- Mốt...

Sinh trả lời gọn một tiếng. Đưa chén cho Bảo bới thêm cơm Sinh tiếp.

- Chiều mốt chiếc Alpha 9 sẽ ra Đầm Cùn đón ảnh. Tao ráng gồng hai đêm nữa thôi... Ảnh địa là tao giao cái chức trưởng toán khốn nạn lại cho ảnh. Ai nói làm xếp sướng chứ tao thấy làm xếp cực như trâu...

Bảo cười cười.

- Tại anh làm xếp nhỏ chứ làm xếp bự vừa ở chỗ an ninh lại còn có tiền rủng rỉnh thêm ăn nhậu đều đều...

Sinh chặt lưỡi.

- Có lẽ vậy... Làm xếp mà chui vào cái chỗ khi ho cò gáy, chó ăn than được này thời còn khổ hơn thằng lính kiếng ở thành thị... Đứa nào gác ca đầu?

Bảo lên tiếng.

- Tôi... Anh ngủ hả?

Bỏ đĩa, ực cạn ly nước lạnh Sinh bật lửa đốt thuốc.

- Ngủ gì giờ này mậy... Tao ráng thức đêm nay... Mấy đứa tụi bay đã coi lại súng chưa. Việt Cộng nó đánh mà súng không nổ là khốn nạn...

Chuẩn bị súng đạn vừa xong trời nhá nhem tối. Mưa vẫn rơi rả rích. Gió thổi mạnh hơn. Cảnh vật thê lương và ảm đạm. Tiếng ếch nhái hòa với tiếng côn trùng thành thứ âm thanh ru ngủ lính gác vốn đã mệt mỏi vì thức đêm và thần kinh căng thẳng. Mưa vẫn rơi. Gió vẫn thổi. Đây là giờ phút thuận lợi nhất cho địch. Mưa gió khiến cho lính canh không thấy xa và không nghe được tiếng động để khám phá ra kẻ địch bò vào. Tới lúc họ biết thời quá chậm.

Đêm lặng lẽ trôi. 2 giờ rưỡi sáng. Ngồi trên mui ử mình trong chiếc poncho Sinh đưa starlight scope lên quan sát. Anh không thấy được gì ngoài màu trắng đục của nước mưa. Lầm bầm mấy tiếng Sinh quay qua nói với An đang ngồi nơi phòng lái.

- Lạnh quá... Mày coi chừng để tao đi hít một điếu...

Chưa kịp rời chỗ ngồi anh nghe một tiếng " bum " liền theo đó là tiếng hú của 82 ly qua đầu mình. Ầm... Ánh lửa nháng lên cùng với đất cát bay rào rào.

- Pháo... De... De tàu...

Sinh hét vào tai của An. Tiếng máy tàu nổ. Ba chiếc giang đình từ từ lui ra giữa sông. Hàng chục tiếng bum bum nổi lên. Tiếng đạn mọt ché hú qua đầu. Ánh lửa nháng lên trong vòng doanh trại của đồn địa phương quân.

- 9 đây 11...

- 9 nghe 11...

- Anh coi chừng bên phải còn tôi coi bên trái... nghe rõ trả lời...

- 9 nghe 11...

Pháo địch rơi tới tấp vào đồn. Tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngớt. Đứng nhìn ánh lửa nháng lên từng chập Sinh nhớ tới lời căn dặn của Khôi.

- Tiền pháo hậu xung...

Bụp... Trái sáng vọt lên cao chiếu chút ánh sáng vàng vọt xuống cánh đồng nơi hướng nam của đồn. Dù bị mưa rơi nhưng Sinh cũng thấy được cái mà anh cần thấy. Những bóng đen chạy lúp xúp dưới màn mưa trắng xóa.

Sinh nhắc máy 25. Đây là chiếc máy 25 mà Khôi dùng để liên lạc với Bà Bùi hay ông thượng sĩ Bang mỗi khi có việc cần thiết.

- Bình An đây Alpha 11... Bình An đây Alpha 11...

Giọng nói khàn đặc của thượng sĩ Bang vang lên lẫn trong tiếng 82 ly nổ ầm ầm.

- Bình An tôi nghe 11...

- Tụi nó ở hướng nam của anh đông lắm... Nghe rõ trả lời...

- Bình An tôi nghe 11... Tụi nó đánh vào mặt tây của tôi dữ lắm...

Tiếng nói của Bình An đứt đoạn rồi lát sau lại nổi lên.

- 11 bắn che dùm tôi mặt nam... Nghe rõ trả lời...

- 11 tôi nghe Bình An...

Buông ống liên hợp Sinh chụp lấy ống nghe nội bộ:

- 9 đây 11...

- 9 nghe 11...

- Hướng tác xạ của mình là hướng tây... Coi chừng bắn vào đồn... Nghe rõ

trả lời...

- 9 tôi nghe 11...

Buông máy Sinh dọng liền một lúc hai trái hoả châu. Dưới ánh sáng vàng vọt của hoả châu anh thấy địch chỉ còn cách hàng rào phòng thủ của đồn không xa lắm.

- Bắn...

Sinh la trong ống nghe. Hai khẩu đại bác 20 chạch nổ, sáu khẩu 12 ly 7, hai khẩu M79 tự động và M60 cùng lượt khai hỏa. Đạn đại liên phòng không kéo thành dây lửa dài lê thê. Tiếng nổ của hai khẩu M79 tự động hòa với tiếng đại bác 20 và 12 ly 7 làm thành chuỗi âm thanh man dại. Sinh thấy mờ mờ những bóng đen tung lên cao, ngã gục chết nơi vòng hàng rào kẽm gai ngoài cùng. Sau mười lăm phút khai hỏa Sinh ra lệnh ngưng bắn. Đạn súng cối của địch cũng từ từ giảm dần rồi chỉ còn rơi cầm chùng. Địch ngưng bắn để tái phối trí và chuẩn bị cho đợt tấn công sắp tới. Thủy thủ đoàn của hai chiếc tàu cũng bận rộn nối thêm dây đạn. Dù trời vẫn còn mưa và gió vẫn thổi mạnh nhưng họ không cảm thấy lạnh lẽo.

Cởi chiếc poncho, phải bật lửa ba lần Sinh mới đốt được điều thuốc. Bập bập mấy hơi đỡ ghiền anh vắt điều thuốc xuống nước xong bốc máy 25.

- Bình An đây Alpha 11... Bình An đây 11... nghe rõ trả lời...

Không có tiếng trả lời của thượng sĩ Bang. Tuy hơi thắch mắc nhưng Sinh không có thời giờ nghĩ ngợi. Tiếng súng nơi hướng tây của đồn chọt nổi lên gấp rút lẫn trong tiếng reo hò của địch. Bắn liền hai trái sáng Sinh và thủy thủ đoàn không thấy bóng địch quân đánh vào hướng nam của đồn nữa. Biết không thể đương đầu với hỏa lực mạnh mẽ của hai chiến đình nên chúng khôn ngoan dồn hết quân sĩ tấn công vào hướng tây của đồn.

- Bình An đây 11... Bình An đây 11... nghe rõ trả lời...

- Bình An nghe 11... Thẩm quyền của tụi tui đã đi phép ngăn hạn... Tụi nó đánh mạnh lắm...

- Bình An có cần tôi yểm trợ không?

- Tôi cần anh yểm trợ M79 thôi... Hãy bắn qua đầu tôi... Bắn qua đầu tôi nghe rõ trả lời...

- 11 tôi nghe Bình An 5/5...

Đứng nơi mũi tàu Sinh nhẩm tính. Muốn yểm trợ cho đồn anh chỉ có mỗi một cách là bắn M79 qua đầu và phải bắn làm sao để đạn nổ trúng địch chứ không rơi vào đầu của lính trong đồn. Sinh nói với Bảo về việc dùng khẩu M79 tự động bắn yểm trợ cho đồn.

- Mà nghĩ mình làm được không?

- Được chứ anh... Nghề của tôi mà... Tôi bắn thử ba trái trong lúc anh liên lạc với đồn để họ cho mình biết kết quả mà điều chỉnh...

Đi tới khẩu M79 đặt sau lái Bảo bắn từ từ ba trái trong lúc Sinh nói chuyện với lính trên đồn.

- Đó... đó... Họ nói bắn như vậy đó...

Bảo gạt đầu miết cò. Những tiếng bụp bụp thoát ra từ khẩu M79 rồi hai ba giây đồng hồ sau tiếng lựu đạn nổ ầm ầm đều đều và liên tục. Tiếng lựu đạn nổ liên miên bất tận, át cả âm thanh của mọi thứ vũ khí kể cả tiếng reo hò của địch quân. Cánh đồng sũng nước bề ngang chừng hai cây số và bề dài năm bảy cây số chìm mất trong tiếng nổ ầm ầm của mấy trăm quả lựu đạn. Lát sau tiếng súng im dần rồi dứt hẳn. Địch quân đã tháo chạy.

- 11 đây Bình An...

- Alpha 11 nghe Bình An...

- Cám ơn bạn rất nhiều... Tụi nó chuẩn rồi...

Cúp máy Sinh ra lệnh cho hai chiếc tàu ủi bãi cạnh nhau trước cổng đồn. Thủy thủ chia nhau pha cà phê, nấu mì gói ăn uống và bàn chuyện tới sáng mới đi ngủ. Trưa thức dậy lên thăm đồn Sinh được lính cho biết địch rút lui bỏ lại hơn hai mươi xác và nhiều súng lăm. Lính trong đồn có ba chết và bảy bị thương nặng nhẹ. Trong số người bị thương có thượng sĩ Bang. Một trái 82 lọt vào hãm núp của ông ta nhưng may mắn ông ta không chết mà chỉ bị thương.

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 17

Dìu vợ lên tàu xong Khôi hỏi Tuyên.

- Bộ Việt Cộng đánh đồn sao mà mấy em đứa nào đứa nấy phờ phạc vậy?

Khẽ gật đầu Tuyên trả lời.

- Tụi nó đánh mà không dô được. Bị tàu bắn dữ quá tụi nó phải rút lui bỏ lại mấy chục xác. Bên mình có mấy người chết và bị thương. Ông thượng sĩ bị một trái 82 lọt xuống hầm may mà ông chỉ bị thương...

Thùy Dung nhìn Tuyên.

- Đồn bị đánh lâu chưa Tuyên?

- Tối hôm kia... Bữa đó mưa dữ lắm...

Khôi gật đầu.

- Họ lợi dụng trời mưa... Tàu của mình có sao không?

- Không... Tụi này chỉ bị mất ngủ thôi...

Thành cười xen vào hỏi Thùy Dung.

- Anh chị có đi chơi ở đâu không?

Thùy Dung lắc đầu.

- Không... Chỉ đi lanh quanh ở Sài Gòn thăm bà con thôi...

Chiếc Alpha 9 theo con nước ròng xuôi ra biển. Chừng giờ đồng hồ sau nó ủi vào bãi đất trống trước cổng đồn. Khôi cau mày còn Thùy Dung nhăn mặt khi thấy ngôi đồn thân yêu của mình bị hư hại khá nhiều vì đạn pháo kích của địch. Mấy lô cốt bị đổ. Bốn tháp canh gãy gục. Nắp hầm chỉ huy bị sập xuống phân nửa vì trúng một trái 82. Chưa bao giờ Khôi thấy căn cứ bị hư hại như lần này. Nếu không nhờ sự can thiệp của hai chiếc tàu có lẽ ngôi đồn đã bị địch quân tràn ngập. Mấy ông trung đội trưởng vui mừng khi thấy Thùy Dung và Khôi trở về. May là căn nhà của Thùy Dung trong khu gia binh không bị hư hao nhiều cho nên hai vợ chồng còn có chỗ ở.

Đem va ly quần áo và các thứ lặt vặt vào nhà xong Khôi nói với vợ.

- Anh phải về tàu sắp xếp công chuyện rồi sáng anh lên gặp em...

Thùy Dung cười nói với chồng:

- Em cũng đi thăm lính của em cùng chia buồn với các gia đình của những người tử trận và bị thương...

Gia đình anh em binh sĩ đều ứa nước mắt khi gặp lại Thùy Dung nhất là vợ con của những người lính bị chết. Khi im lặng, lúc tươi cười nàng lắng nghe những bà vợ lính kể lại cuộc đánh đồn của địch bởi vì họ đã có mặt bên cạnh chồng ngay từ giờ phút đầu tiên. Trên giấy tờ thời những bà vợ lính không phải là lính nhưng trên thực tế họ là những chiến sĩ can đảm, gan dạ và nhất định chết để bảo vệ ngôi đồn và gia đình của họ. Họ cũng có mặt nơi hàng rào phòng thủ, trong hầm hố cá nhân và cầm súng bắn như chồng. Còn gia đình nào có con lớn thời con cái lãnh việc tiếp tế đạn và đôi khi cũng phải cầm súng như cha mẹ. Cũng nhờ các chiến sĩ vô danh này mà khi đụng trận quân số của đơn vị tăng gấp hai ba lần. Họ góp công rất nhiều vào việc đẩy lui cuộc công đồn của địch.

Nắng tháng tư ấm dịu. Nắng chan hòa trên bãi đất trống bên cạnh hầm chỉ huy. Sáu mươi lăm binh sĩ trong đồn xếp theo trung đội của họ với ba trung đội trưởng đứng đầu. Khi thấy " Bà Bùi " và Khôi song song bước ra tất cả đồng vỗ tay reo hò như chúc mừng cho cặp vợ chồng mới cưới.

Giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng Bà Bùi hắng giọng:

- Một vài anh em của chúng ta đã anh dũng hy sinh để bảo vệ tự do và tánh mạng của anh em còn lại. Nhân danh đại đội trưởng tôi kính cẩn nghiêng mình trước vong linh những người đã chết. Xót thương người chết không gì hơn là chúng ta tiếp tục chiến đấu để bảo vệ đất nước và xóm làng thân yêu của chúng ta. Mấy năm qua anh em cùng với tôi sống chết có nhau cho nên tôi xin anh em đừng vì khó khăn mà nản lòng cũng như đừng thấy chết chóc mà sợ hãi. Chúng ta sẽ ở lại đây để chứng tỏ cho kẻ địch biết họ không thể dùng bạo lực để tiêu diệt những kẻ bất khuất và can đảm như anh em...

Dứt lời Bà Bùi bước tới bắt tay ba trung đội trưởng, tiểu đội trưởng và tất cả anh em binh sĩ trong đồn. Nàng thăm hỏi, an ủi và khích lệ họ bằng cử chỉ thân mật, lời nói mộc mạc và chân thành khiến cho ai ai cũng vui mừng và phấn khởi.

Buổi họp có bốn người gồm có Khôi và ba ông trung đội trưởng.

- Vì bạn liên lạc với quận nên vợ tôi nhờ tôi họp với ba ông để bàn về tình trạng của đại đội. Tôi đã đề nghị và được vợ tôi chấp thuận ông Tình tạm thời giữ chức đại đội phó cho tới khi nào thượng sĩ Bang trở lại... Ba ông có gì thắc mắc không?

Hợi lên tiếng.

- Anh Tình thâm niên nhất nên giữ chức đại đội phó là phải rồi. Theo tôi ta nên lo chuyện đánh nhau với tụi nó...

Khôi cười gật đầu.

- Kỳ này mình bị pháo nặng quá. Tụi nó pháo mình không trật một trái nào. Hai hầm chỉ huy của vợ tôi và ông Bang đều lãnh đạn. Các vọng gác chính, các ổ đại liên đều bị pháo tơi bời...

Tình lên tiếng.

- Ông thầy nói tui mới nhớ. Không biết vì sao mà tụi nó đập mình không trật trái nào...

- Ba ông biết tại sao không?

- Không lẽ mình bị nội tuyến?

Đán hỏi nhanh và Khôi gật đầu.

- Ba ông còn nhớ là tôi đã nói với ba ông tôi nghi lính trong đồn làm nội tuyến cho địch...

Hợi gật đầu Hợi hỏi.

- Ông thầy nghi ai?

Khôi thông thả kể lại cho ba ông trung đội trưởng nghe về hành động của Bản xong mới nói:

- Ông Hợi còn nhớ bữa tôi với ông và Bản uống rượu không. Anh ta nói tía anh ta quê ở Thới Bình, bà già quê ở Cái Nước còn anh ta sinh ra ở Sông Ông Đốc. Điều mà anh ta nói hoàn toàn khác với điều mà anh ta khai trong bản lý lịch. Tôi đã gọi máy về chi khu nhờ kiểm chứng thời họ cho biết anh ta đi lính mới có một năm mà cũng chưa bao giờ từng sự tại tiểu khu Cà Mau... Tôi nghi ngờ anh ta... Tôi nghĩ anh ta là người của địch cài vào bởi vậy địch mới pháo trúng các công sự phòng thủ của ta...

- Bây giờ mình phải làm sao? Ông thầy để tui vặn cổ nó?

Hợi gằn giọng nói. Khôi lắc đầu.

- Bắt anh ta không có lợi. Tôi nghĩ ra một cách...

Khôi thì thầm với ba ông trung đội trưởng. Nghe xong ba người cười ha hả đi lo công chuyện.

Dưới sự chỉ dẫn của chồng, Thùy Dung và anh em binh sĩ trong đồn đã làm việc ròng rã một tuần lễ mới hoàn thành hệ thống phòng thủ mới. Bốn tháp canh ở bốn góc được xây bằng mặt đất nên kiên cố và an toàn hơn. Các hầm trú ẩn để tránh pháo kích cho gia đình binh sĩ được đào sâu hơn và đổ đất thật dày để đủ sức chịu đựng đạn 82 ly của địch. Giao thông hào cũng chia ra nhiều ngõ ngách và cao ngang ngực. Các ổ súng đại liên không còn đặt chết một chỗ mà được di chuyển từ nơi này tới nơi khác tùy theo sự tấn công của địch.

Sau khi hoàn thành xong hệ thống phòng thủ, để thưởng công binh sĩ Thùy Dung cho một binh sĩ của mỗi trung đội được đi phép năm ngày. Các ông trung đội trưởng sẽ chọn binh sĩ nào tùy theo ý của họ. Hội đề nghị Bản, còn Tình chọn Vu và Đán lựa Há. Vu và Há có vợ con trong đồn nên họ lãnh phép nhưng không đi đâu. Đi phép đối với họ là không phải trực gác hay điếm danh mà thôi. Bản xin được về Cà Mau thăm gia đình. Bản vừa đi buổi sáng là trưa hôm đó Khôi họp với ba ông trung đội trưởng xong Thùy Dung ban lệnh cấm trại 100/100. Không một binh sĩ hay vợ con của họ được phép rời đồn. Mọi người xôn xao bàn tán về lệnh cấm trại này. Họ hỏi thời được Thùy Dung trả lời rằng lệnh từ chi khu xuống.

Đêm mông bốn không trăng nhưng có nhiều sao. Gió hiu hiu. 1 giờ đêm. Khôi ngồi im trên mũi tàu. Tuyên đi phép đặc biệt vì lý do cha chết, còn Hòa đi phép thường niên nên tàu chỉ có bốn người. Tình trạng thiếu hụt nhân viên này khiến cho Khôi phải trực gác giống như mọi người. Đưa starlight scope lên quan sát Khôi nhìn về hướng nam. Cánh đồng trống vắng im không có gì khả nghi. Quay ống dòm về hướng đông anh quan sát thật lâu. Từng mô đất, hàng cây đều hiện rõ. Không một bóng người di động. Bỏ ống dòm xuống Khôi hớp ngậm cà phê còn âm ấm. Tuy thêm thuốc nhưng anh không dám bỏ xuống hầm tàu để hút. Anh biết trách nhiệm của một người lính gác. Tánh mạng của anh và anh em trên tàu đều trông cậy vào sự đề phòng và quan sát của người lính gác. Sơ sót một chút là chết hết.

Phía bên trái cách anh chừng hai chục thước là chiếc Alpha 11. Để tránh bị pháo kích hai chiếc tàu phải ủi bãi cách xa nhau.

Đưa đồng hồ tay lên xem Khôi thấy thiếu mười lăm phút nữa mới tới hai giờ. Nghe có tiếng lục đục phía sau lái anh biết Thành đã thức dậy và đang nấu nước để pha cà phê. Lát sau nó đi ra trước mũi tàu. Trao cho anh ly cà phê nóng nó nói đùa.

- Tôi pha cho anh cà phê thời anh phải thức để gác với tôi nghe...

Khôi cười lặng lẽ trong bóng tối.

- Tao mà uống cà phê là khỏi ngủ luôn cho tới sáng...

Hớp ngụm cà phê nóng Khôi chặt lưỡi.

- Mà coi chừng để tao xuống hầm hít vài hơi...

Chui vào hầm tàu Khôi bật đèn đốt điếu thuốc hít vội vài hơi rồi dụi tắt xong leo lên nằm trên mui.

- Chừng nào mà đi phép?

- Thăng Hòa về là tới phiên của tôi... Anh muốn gọi gì không?

- Cà phê... Mà mua dùm anh chục ký lô cà phê...

- Một mình anh mà uống chục ký lô thời biết chừng nào cho hết...

- Sức mấy mà một mình... Bả uống còn nhiều hơn anh nữa...

Thành cười thành tiếng nhỏ.

- Tôi quên là anh có vợ. Có vợ sướng không anh?

- Tao không biết... Mà muốn biết lấy vợ đi...

- Thôi anh đừng có xúi dại... Tôi thích độc thân hơn. Đi chỗ nào cũng có bồ sướng hơn...

Khôi cười hớp ngụm cà phê.

- Ở Bảy Hạp này sức mấy mà mà tìm ra con gái...

- Có chứ anh... Tôi đang cưa một con nhỏ tuy nhà quê nhưng coi sạch nước cản lắm...

- Ai?

- Con Hương bán cà phê đó...

Khôi ngồi bật dậy.

- Con Hương con của chú Hồng hả...

Thành cười hí hí.

- Bữa ăn đám cưới của anh tôi thấy nó đá lông nheo tôi hoài nên tôi nhào vô thử. Không dè dính thiệt...

- Mà y sơ múi gì nó chưa... Coi chừng nó có bầu là chú Hồng ổng kiện mà...

Thành cười rề.

- Chỉ có sơ thôi chưa chưa múi. Con nhỏ đó mới mười bảy mà nó khôn dàn trời. Nó nói với tôi là nếu anh có thương em thì phải cưới hỏi đàng hoàng...

- Rồi mà trả lời ra sao?

- Tôi nói em phải cho anh thử trước để biết thời anh mới về nói ba má cưới em...

- Nó khôn dàn trời mà gặp mà y thời nó cũng thành ngu tận mạng. Rồi nó có cho, có ủng hộ mà y không?

Thành nói nhỏ nhỏ.

- Tôi nói với anh mà anh hứa là không nói với chị Dung thì tôi mới nói cho anh nghe...

- Ủ tao hứa...

- Nó cũng cho tôi chút chút, ủng hộ tôi chút chút... Nó năn nỉ tôi là nếu nó có bầu thì tôi phải nhờ chị Dung làm mai...

Quên mất là đang ban đêm Khôi cười lớn.

- Ông già với bà già của nó giữ nó khít rịt mà làm sao mà y được...

Khôi không thấy được Thành cười chúm chếm trong đêm tối.

- Tôi rủ nó xuống tàu...

- Trời đất... Thằng Tuyên nó biết được là nó chửi mà y tắt bếp...

Thành không nói thêm vì bạn đưa ống starlight scope lên quan sát.

- Sao không thấy tụi nó pháo kích gì hết vậy anh?

Khôi lẩm bẫm.

- Thế nào tụi nó cũng pháo... Mà y tin tao đi... Tụi nó chờ mình mệt để pháo và đánh cùng một lúc. Đêm nay không pháo thì đêm mai tụi nó sẽ làm...

Thôi tao nhắm mắt một chút để bả căn nhắc là gặp nhau tao cứ lăn ra ngủ...

Khôi hất tung chiếc mền còn ướt sương khi nghe tiếng nói của Thùy Dung vang lên từ máy 25:

- Đan Khôi đây Thùy Dung?
- Đan Khôi nghe Thùy Dung...
- Mấy giờ anh mới đi ngủ?
- Ba giờ sáng anh mới ngủ. Mấy giờ rồi cưng?
- Mười giờ. Anh dậy đi mình ăn sáng...
- Em nấu món gì?
- Em nấu mì xá xíu chịu không?

Uể oải ngồi dậy Khôi nói bằng giọng nhừa nhựa.

- Còn thuốc hút. Không có thuốc lá người anh mềm như bún...
- Lương của anh đâu?
- Hết rồi... Anh có bao nhiêu tiền làm đám cưới hết rồi...

Thùy Dung cười khẽ.

- Ai bảo anh ham cưới vợ...
- Trời ơi em bắt anh cưới mà nay em lại nói ngược lại...
- Không có đâu à nghe... Đừng có nói oan cho em nghe... Anh lên nhà đi em có mì và thuốc lá cho anh...
- Cho anh mười phút...

Leo xuống sàn tàu Khôi đánh răng rửa mặt thay vội quần áo xong lên nhà vợ ăn sáng. Vừa ăn Thùy Dung vừa hỏi.

- Anh nghĩ tụi nó sẽ đánh mình?

Hớp ngụm cà phê đen Khôi gật đầu.

- Tụi nó sẽ đánh... Em tin anh đi...
- Em tin anh nhưng em sợ tụi nó không làm thời mình quê với lính trong đồn...

Đốt điếu thuốc bastos xanh hít hơi dài rồi nhả khói từ từ Khôi cất giọng khàn vì thiếu ngủ.

- Có hai lý do khiến anh tin sớm muộn gì địch cũng tấn công ta. Thứ nhất là chúng nghĩ rằng sau khi bẻ gãy cuộc công đồn của chúng ta sẽ ngủ quên trên chiến thắng nên lơ là việc phòng thủ. Nếu chúng mở lại cuộc tấn công thời sẽ chiếm được đồn. Lý do thứ hai là nhờ có nội tuyến nên chúng biết rõ cách thức phòng thủ cùng các vị trí của ta. Từ đó chúng sẽ pháo với ý định triệt hạ sức kháng cự của ta trước rồi sau đó mới dùng chiến thuật biến

người tràn ngập đồn. Mấy lần tấn công đồn đều đụng hỏa lực của tàu nên lần này chúng sẽ pháo tàu nhiều hơn...

- Em lo cho anh...

Thùy Dung nhìn chồng với ánh mắt lo âu. Khôi cười trấn an vợ.

- Anh có cách để tránh bị pháo. Anh lo cho em nhiều hơn. Đêm nay em với anh em binh sĩ và gia đình của họ chịu khó ngủ dưới giao thông hào. Đừng ngủ trong các hầm núp vì đó sẽ là mục tiêu của pháo địch...

Uống một ngụm cà phê, hít hơi thuốc Khôi nói nhỏ đủ cho vợ nghe.

- Địch sẽ đánh mình đêm nay... Em tin anh đi... Và lại nếu địch không đánh em thì anh cũng đánh dồ đồn của em...

Thùy Dung cười âu yếm nhìn chồng.

- Em tin anh... Em cũng muốn địch đánh cho rồi... Đợi hoài mệt quá... Mấy đêm nay em nằm chèo queo. Nhớ anh lắm...

- Ráng đi cưng... Uống cà phê xong anh ở với em tới chiều... Ở dưới tàu nóng lắm...

Đang ngồi ngủ gà ngủ gật dưới giao thông hào Thùy Dung choàng tỉnh khi nghe tiếng hú của đạn 82 rồi giây đồng hồ sau là tiếng nổ đéck tai. Đất cát bay rào rào. Tình la lớn.

- Pháo... Tụi nó pháo... Anh em kiếm chỗ núp...

Không cần nhắc mọi người lo tìm chỗ núp. Mọp đầu dưới giao thông hào Thùy Dung nằm lấy ống liên hợp của cái máy 25.

- Thùy Dung đây Đan Khôi... Thùy Dung đây Đan Khôi... nghe rõ trả lời...

- Thùy Dung nghe Đan Khôi...

- Em đang ở đâu?

- Em đang ở chung với gia đình ông Tình...

Im lặng nghe chồng nói xong Thùy Dung quay sang nói với Tình.

- Ông bảo với tôi là ta chỉ cần coi chừng hai mặt tây và bắc thôi còn mặt nam để cho ông lo. Ông nói ông sẽ yểm trợ mặt nam cũng như bắn che cho mặt tây của mình...

Pháo rơi mỗi lúc một nhiều hơn. Dù ngồi dưới giao thông hào mọi người cũng cảm thấy lòng bùng lỗ tai vì âm thanh nổ rất gần. Lẫn trong tiếng mọt ché 82 ly của địch họ nghe được tiếng M79 của tàu nổ ì ầm cùng với tiếng

rống của đại liên 12 ly 7 và đại bác 20 ly gầm gừ. Lát sau tiếng đạn 82 giảm dần. Ló đầu lên dưới ánh hỏa châu mờ mờ Thùy Dung và lính thấy vô số bóng người chạy lúp xúp trên cánh đồng trơ trọi. Địch chỉ còn cách hàng rào kẽm gai chừng ba mươi thước. Liếc nhanh Tình đang đứng xông lưng Thùy Dung thấy mặt ông trung đội trưởng kiêm đại đội phó của mình lạnh tanh. Quai hàm bạnh ra, đôi mày rậm cau lại, ánh mắt sáng rực, ông trung đội trưởng im lìm chờ đợi. Bốn mươi thước. Tiếng hò reo của địch nghe rõ. Các họng súng kiên nhẫn chờ. Ngón tay trở của mọi người tự động cong lại. Ba mươi thước. Rồi hai mươi thước. Mười thước.

- Bắn...

Phát súng lệnh của Tình nổ ra đốn gục một tên địch. Tiếp theo đó là đủ mọi loại súng. M60. M16. Carbine M2. M79. AK47 réo thành tiếng kinh dị. Lựu đạn nổ ầm ầm. Địch đông như kiến. Lớp chạy trước bị bắn ngã lớp sau tiến lên. Họ đập lên xác đồng đội. Họ đập lên kẽm gai. Như những kẻ cuồng điên họ tiến ngay vào họng súng của lính trong đồn. Bình tĩnh và gan dạ những người lính Địa Phương Quân và vợ con nhắm bắn một cách chính xác. Mỗi một phát súng của họ bắn ra là một người lính bên địch gục chết. Tuy nhiên dù gan dạ và bình tĩnh giao tranh lính trong đồn cũng không cản được kẻ địch với quân số đông gấp ba bốn lần. Tay bóp cò khẩu Carbine M2 Thùy Dung la vào ống liên hợp của máy 25.

- Đạn Khôi... Đạn Khôi đây Thùy Dung nghe rõ trả lời...

- Đạn Khôi nghe Thùy Dung...

- Địch đông lắm... đã vượt qua hàng rào kẽm gai thứ nhất... nghe rõ trả lời... Nghe giọng nói vội vàng và hơi thở gấp của vợ Khôi biết tình hình bắt đầu khẩn trương.

- Bấm claymore... Thùy Dung... Ra lệnh cho lính bấm...

Dù giọng nói của chồng đứt đoạn nhưng Thùy Dung cũng hiểu được.

- Ống bảo mình cho nổ mìn định hướng...

Thùy Dung nói lớn với Tình xong hét vào ống liên hợp.

- Đạn Khôi... Đạn Khôi...

- Đạn Khôi nghe Thùy Dung...

- Đã nổ mìn rồi mà cũng không cản được địch... Anh hãy bắn qua đầu em...

Bắn qua đầu em nghe rõ trả lời...

- Đan Khôi nghe Thùy Dung 5/5...

Vất ống nghe Thùy Dung ra lệnh cho lính của mình khi nào nghe tiếng súng của tàu hãy tìm chỗ nấp. Hoà lẫn trong tiếng reo hò và tiếng súng AK nổ Tìn nghe tiếng đạn M79 nổ ì ầm, đều đặn và liên tục. Tiếng súng AK thưa dần nhưng tiếng la hét và kêu gào vang lộng lộng trong đêm. Ló đầu lên khỏi giao thông hào lính trong đồn im lặng chứng kiến cảnh tượng mà suốt đời lính họ chưa bao giờ thấy. Dưới ánh sáng của hỏa châu mờ mờ từng xác người tung lên. Từng xác người lão đảo. Từng xác người gục chết bởi nghìn vạn mảnh đạn của M79. Bùn đất cây cỏ bay tứ tung vào tận chỗ họ đứng. Dù liều lĩnh, dù được uống thuốc kích thích con người vẫn là con người. Lính của mặt trận cũng sợ chết và cuối cùng phải tháo chạy.

- Đan Khôi đây Thùy Dung...

- Đan Khôi nghe Thùy Dung...

Khôi nghe tiếng người vợ mới cưới của mình cười trong ống liên hợp. Giọng cười của nàng âu yếm và tinh nghịch.

- Địch chạy rồi... Cưng bắn giỏi quá... Muốn em ủng hộ cái gì đây?

- Em ủng hộ chút chút được không...

- Dạ được... Em sẽ ủng hộ anh thật nhiều... Cưng ngủ ngon nghe...

Sáng hôm sau Thùy Dung đón chồng bằng nụ cười tươi tắn và giọng nói vui vẻ.

- Chi khu báo cho em biết là an ninh tiểu khu đã bắt được Bản...

Khôi cười hỏi vợ.

- Em có nghe tin tức gì về ông Bang?

- Có... Vết thương nơi chân của ông sắp lành rồi. Khi nào xuất viện ông sẽ được chi khu cho phép dưỡng bệnh tại gia rồi sau đó mới trở lại đơn vị...

- Lính của mình có ai bị chết hay bị thương không?

- Chết thời không có... Chỉ có ba bị thương... Hai người bị thương khá nặng đã được xuống vỏ vọt chở về Cà Mau rồi...

- Sao em không nói cho anh biết để anh lấy tàu tản thương họ...

Thùy Dung nhìn chồng với tia nhìn âu yếm.

- Họ bị thương nhẹ thôi. Tụi này đã băng bó xong nhưng cũng đưa vào nhà

thương vì sợ bị nhiễm trùng...

Hai vợ chồng đi một vòng quanh đồn quan sát. Khôi im lặng khi thấy bốn vọng gác và các hầm trú ẩn đều bị sụp đổ vì trúng đạn 82 ly của địch.

- Ba ông Tình, Hợi và Đán đâu rồi?

- Họ dẫn lính ra ngoài thu dọn chiến trường. Họ phải lấy xác địch đem chôn...

Quan sát xong Khôi cười nói với vợ.

- Mình phải sửa lại hệ thống phòng thủ. Giao thông hào thời giữ nguyên như cũ cũng được. Chỉ có các hầm núp phải dời đi chỗ khác vì địch đã biết vị trí rồi...

Chừng tiếng đồng hồ sau ba ông trung đội trưởng dẫn lính trở về đồn. Chắp tay xá Khôi Tình cười nói.

- Kỳ này mà không có ông thầy là tụi tui banh cànng rồi... Nó pháo không trật chỗ nào...

Đưa cao khẩu B40 Đán cười nói.

- Tụi tui lấy được hai khẩu còn nguyên chưa bắn trái nào. Tụi nó chết lủ khủ vì đạn M79 của tàu... Tụi này đem đế gần bờ rạch để cho họ tới lấy xác. Nhiều quá lính chôn không xuể...

Khôi cười nói với ba ông trung đội trưởng.

- Cho lính nghỉ một ngày xong tôi sẽ chỉ cho họ làm mới hệ thống phòng thủ... Bây giờ tôi với bà đi uống cà phê. Ba ông đi cho vui...

Tình lắc đầu.

- Thôi tụi này để ông bà du dương... Tôi đi ngủ... Suốt đêm qua có nhắm mắt đâu...

Bước song song với vợ trên con đường đất dọc bờ sông Khôi nói.

- Ăn uống xong mình về nhà...

Bắt gặp nụ cười hóm hỉnh của chồng Thùy Dung nói nhanh.

- Anh có sức không mà bảo em ủng hộ...

Ôm vai vợ kéo sát vào người của mình Khôi cười lớn.

- Thử rồi mới biết... Nhậ anh thua em chứ yêu anh nhất định thẳng...

Khôi đưa tay lên cao như quả quyết và tin tưởng. Thùy Dung liếc chồng bằng con mắt có đuôi.

- Phải hôn... Cái đó còn phải xét lại...

Người lính hải quân hôn vào tóc vợ một cái hôn âu yếm trong lúc bước vào quán hủ tiếu của chú Hồng.

- Em muốn thử, muốn xét lại lúc nào anh cũng sẵn sàng...

Chu Sa Lan

Mắt kềm gai

Chương 18

Khôi thức giấc vì nắng xuyên qua song cửa sổ dội vào mắt. Khung cửa sổ nhỏ cho anh thấy được khoảng trời xanh lơ. Không gian im vắng và tĩnh mịch. Bên cạnh anh Thùy Dung nằm xoay mặt vào vách. Anh mỉm cười khi nghe tiếng thở đều đều của vợ. Dụi đầu vào mái tóc đen dài anh nghe được mùi hương thoang thoảng mà Thùy Dung thường gọi đùa là mùi tình yêu. Lật bật mà hai đứa đã lấy nhau hơn ba tháng. Cả hai yêu nhau mê man đắm đuối. Dường như họ vội vàng, hấp tấp hưởng hết trước khi tai ương giáng xuống. Tuy nhiên không có gì xảy ra nên họ tạm quên đi mà vui vẻ sống đời hạnh phúc của lứa đôi.

Khôi nhẹ ngồi dậy. Anh thêm ly cà phê đen và điều thuốc lá. Đốt lò dầu anh nấu nước. Trong lúc chờ nước sôi anh cho cà phê vài hai cái phin rồi sau đó rót nước sôi vào. Bưng hai cái tách ra anh đặt lên bàn. Nhẹ bước tới giường anh hôn vào má vợ.

- Thưa Bà Bùi... Cà phê em pha đã xong mời bà dậy uống cà phê cho tỉnh... Thùy Dung cười thánh thót. Dường như nàng đã thức dậy từ lâu nhưng lười biếng không chịu rời khỏi giường.

- Ông Khôi bưng lại đây cho Bà Bùi đi... Hồi đêm bà ủng hộ ông mệt muốn chết...

Tuy nói vậy nhưng cuối cùng Thùy Dung cũng ngồi tựa lưng vào vách. Cầm lấy tách cà phê nóng bốc mùi thơm nàng hớp ngụm nhỏ.

- Ngon... Anh pha cà phê ngon hơn em vậy từ nay anh lãnh phần pha cà phê nghe...

Khôi cười gật đầu trong lúc nhìn đắm đắm vào khoảng ngực trắng hồng phô ra vì chiếc áo bà ba đen đã bung ra hai cái nút.

- Anh nhìn gì dữ vậy... Bộ chưa đã sao mà...

Vừa nói Thùy Dung vừa đưa tay cài nút áo lại.

- Chưa... Chưa đã thèm...

Ngồi trên giường Khôi đốt điều thuốc, hít hơi thật dài rồi nhả khói từ từ.

- Anh phải về tàu...

- Chi vậy?

- Đem tàu về Năm Căn lãnh dầu và đạn... Chắc ngày mai anh mới trở lại...

Xỏ vội đôi giày, uống cạn tách cà phê Khôi căn dặn vợ.

- Em nên đốc thúc lính sửa lại hệ thống phòng thủ càng sớm càng tốt...

Thùy Dung rời giường trong lúc đưa cho chồng tách cà phê không còn một giọt nào. Hôn nhẹ lên má vợ Khôi bước nhanh ra cửa.

Vừa bước gần tới cửa bộ chỉ huy giang đoàn Khôi đụng đầu thiếu úy Oánh. Ông ta giơ tay chào Khôi trước rồi mỉm cười bước đi. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng Khôi cũng giơ tay chào trả lại xong bước vào cửa. Thượng sĩ Dương giơ tay chào Khôi rồi cười nói đùa.

- Một hồi ông phải dẫn tụi này ra Năm Căn nhậu nghe...

Tuy không hiểu chuyện gì nhưng Khôi cũng tươi cười trả lời.

- Chuyện nhậu thời tôi với ông làm lúc nào cũng được...

Trung sĩ nhất Hàn, trưởng ban văn thư cười với Khôi.

- Chỉ huy trưởng muốn ông vào trình diện ổng ngay...

Nói xong Hàn gõ cửa phòng và nói lớn.

- Chỉ huy trưởng ông Khôi về tới...

- Cho ổng vào gặp tôi...

Bước vào phòng Khôi giơ tay chào kính thượng cấp. Cười vui vẻ Bằng thấy lên bàn cặp lon còn mới tinh.

- Đeo lên đi... Trung úy đấy... Bộ tư lệnh vừa đặc cách cho cậu đó...

Hơi mỉm cười Khôi nói nhỏ.

- Cám ơn chỉ huy trưởng... Nếu không có chỉ huy trưởng giúp...

Chỉ vào lon thiếu tá trên vai của mình ông ta cười tiếp.

- Nhờ chiến công của cậu mà tôi cũng được lên thiếu tá...

Vừa nói ông ta vừa đứng lên. Vỗ vỗ lên vai Khôi ông ta tiếp với giọng thân mật hơn.

- Đi... Anh em mình xuống câu lạc bộ rửa lon...

Biết tin chỉ huy trưởng và trung úy Khôi rửa lon nhân viên ngưng làm việc để tháp tùng. Mười mấy người kéo nhau xuống câu lạc bộ uống bia tới giờ

ăn chiều mới tan. Đã được thượng sĩ Dương nói cho biết trước nên nhân viên của các giang đình và nhất là hai chiếc Alpha 9 và 11 hò reo và vỗ tay chào mừng. Họ lấy vòi xịt nước để rửa lon cho ông tân trung úy chịu chơi nhất đơn vị.

Hai chiếc Alpha 9 và 11 từ từ bỏ sông Cửa Lớn để queo vào con rạch nhỏ. Theo lệnh của bộ chỉ huy hành quân hỗn hợp hai giang đình phải đi theo lộ trình mới là Rạch Năm Căn sang sông Bảy Hạp với mục đích thử khai thông con rạch nguy hiểm này. Đội nón sắt, mặc áo giáp Khôi ngồi trên mui tàu cạnh phòng lái dùng ống dòm quan sát. Con rạch bề ngang chừng ba bốn mươi mét, không khúc khuỷu lắm nhưng lại nguy hiểm vì bờ bên phải có nhiều mô đất và cỏ cao khỏi đầu người. Nếu muốn bắn tàu địch phải núp vào các mô đất đó.

- Anh Khôi... Thế nào tụi nó cũng bắn...

Khẽ gật đầu Khôi quay lại nói với Tuyên.

- Anh biết... Ở trên cao thấy rõ hơn nên Tuyên để ý canh xem nó bắn...

Hai giang đình đi hết nửa con kinh mà vẫn chưa có gì xảy ra. Nắng của buổi trưa tháng năm gay gắt vì không có gió. Súng chọt nổ lên gấp rút. Khôi nghe được giọng nói của Bảo, thuyền phó Alpha 11 phát ra từ máy truyền tin.

- Đạn Khôi đây Alpha 11...

- Đạn Khôi nghe 11...

- Tụi nó thổi một trái B40 vào bên hông của tôi...

- Mình có bị gì không?

- Nó chơi ngay chỗ tôi nằm một lỗ tổ bố... Mẹ... Tối nay tôi phải màn trời chiếu đất rồi anh... À quên trung úy... Xin lỗi trung úy tại chửi thề quen miệng rồi...

Khôi cười trong máy.

- Không có chi... Coi chừng nó bắn nữa...

Nghe tiếng đại liên 12 ly 7 nổ từng nhịp ngắn và đều đặn Khôi biết Hân đã khai hỏa. Mỗi thùng đạn của khẩu 12 ly 7 đựng được hai trăm viên. Mỗi ổ súng có hai khẩu do đó Hân bắn lâu lắm mới hết đạn. Nghe đạn 12 ly 7 cứ nhịp cầm canh Khôi cười nói với Hoà đang lái tàu.

- Thăng Hân bắn đại liên nghe đã lỗ tai lắm...

Hoà cười lớn.

- Thăng đó phải cho nó đi đóng phim cao bồi mới đúng... Anh biết không lần nào anh đi phép nó cũng lò dò sang năn nỉ Tuyên cho nó mượn khẩu Colt 45 của anh để nó dợt. Nó tập rút súng và bóp cò còn miệng la phằng phằng khiến tụi này cười bò ra...

Liếc nhanh Tuyên đang ngồi nơi ụ 20 ly Hòa thấp giọng.

- Một lần anh Tuyên bảo nó lấp băng đạn và bắn thật... Nó rút súng khỏi bao và bắn trúng lon trái cây xa chừng ba chục thước đó anh...

Khôi cười ha hả. Tuyên xen vào.

- Mà phải gọi ảnh bằng trung úy nghe mà...

Thấy Hoà vừa há miệng Khôi cười nói nhanh.

- Thôi kêu anh được rồi... Trung úy với ai chứ với mấy em thời mình là anh em mà...

Tiếng súng 12 ly 7 của Hân vẫn nhịp đều đều khiến cho Khôi biết là địch phải núp kỹ nếu không muốn ăn đạn. Ngồi trên cao Tuyên nói vọng xuống.

- Anh biết ông thiếu úy Thăng chứ gì. Lúc mới về giang đoàn ông hách xì xằng và rắc lồ lắm. Một lần đi công tác trong Đồng Tháp Mười ông than phiền với em là tại sao nhân viên gặp ông mà không giơ tay chào. Tụi nó ghét ông nhất là thằng Chiến. Nó bỏ đói ông thiếu điều muốn xỉu...

- Làm sao nó bỏ đói ông được...?

Khôi ngạc nhiên hỏi. Tuyên cười ha hả vì thích thú như nhớ lại chuyện cũ.

- Thăng Chiến dặn tụi này là khi nấu cơm xong mỗi bữa sẽ thay phiên nhau ăn mà không cho ông biết. Chờ hoài không thấy nhân viên mời ăn cơm ông mới hỏi em và được biết hết gạo rồi nên ăn ration C. Không mang theo ration C nên ông phải nhịn đói cả ngày. Tới ngày thứ nhì ông đói mặt mày xanh dờn em thấy tội nghiệp nên nấu cho ông tô mì gói. Sau này khi gặp anh Hữu đi phép về ông than phiền về chuyện nhân viên chiếc Alpha 9 bỏ đói ông... Có lẽ mấy ông sĩ quan đàn anh nói cho ông biết nên từ đó về sau khỏi có cái vụ chào kính nữa...

Khôi cười lớn đùa.

- Vậy mai một anh bảo nhân viên gặp anh là phải chào à nghe...

Hòa cười ha hả.

- Anh không sợ bị tụi này bỏ đói hả?

- Không... Anh lên đờn ăn cơm với bà mà... Sức mấy mà đói... Chờng nào thằng Thành mới về hả Tuyên?

- Chắc ngày mốt nó mới trình diện bộ chỉ huy rồi theo tàu phát lương tới đây...

Hòa cười đùa.

- Anh Khôi lên trung úy còn anh lên làm thuyền trưởng sướng mê tơi...

Tuyên xì tiếng dài.

- Khi khô... Tao có được thêm cắc bạc nào đâu mà sướng. Bị chỉ huy trưởng chửi nhiều hơn chứ sướng gì. Phải không anh Khôi?

Khôi cười cười không trả lời. Thấy bóng lá cờ vàng ba sọc đỏ của ngôi đờn anh cỡi nón sắt và áo giáp.

- Tới rồi...

Nhắc máy anh báo cáo về bộ chỉ huy giang đoàn và nhấn mạnh về tình trạng hư hại của chiếc Alpha 11.

Hai chiếc tàu ủi vào bãi đất trống ngay trước cổng đờn. Thấy Khôi ăn mặc chỉnh tề Tuyên cười đùa.

- Anh lên trình diện Bà Bùi hả?

Khôi cũng đùa lại.

- Không... Anh lên bắt Bà Bùi đứng nghiêm chào kính...

Năm nhân viên dưới tàu cười lớn. Hòa hù.

- Anh coi chừng bà lột lon và bỏ đói anh bi giờ...

- Sức mấy... Tuyên coi chừng tàu nghe...

Đang ngồi trong hầm chỉ huy Thùy Dung trợn mắt nhìn ông trung úy hải quân đang đứng trước mặt mình.

- Anh lên trung úy hồi nào vậy?

- Hôm qua...

- Tối nay em phải rửa lon cho anh à nghe...

Ôm hôn lên trán vợ Khôi đùa.

- Anh không muốn em rửa lon mà anh muốn em lột lon anh...

Khôi thì thầm và Thùy Dung đỏ mặt ngã đầu vào vai chồng.

- Hồi này nghe súng bắn em sợ và lo cho anh. Ủa mà tàu đi ngã nào vậy?

- Bộ chỉ huy muốn tàu đi theo Rạch Năm Căn để thử tình trạng an ninh như thế nào... Dường như họ muốn khai thông và kiểm soát thủy lộ này để bảo vệ an ninh cho căn cứ Năm Căn... Em có nấu cơm không?

- Chưa... Anh đói bụng hả. Về nhà em hâm cơm nguội cho anh ăn...

Tháng năm ngày thật dài. Như một thông lệ chiều chiều Khôi và Thùy Dung ngồi nơi bãi cỏ xanh trên con đường đất chạy dọc theo bờ sông Bảy Hạp. Hai vợ chồng ngồi cạnh nhau im lặng ngắm cảnh dù cảnh trí không đẹp và không có gì thay đổi. Dường như họ chỉ muốn ngồi cạnh nhau để tìm chút bình an và yên tĩnh. Rừng tràm xanh xanh. Cỏ bên kia bờ sông mọc cao gần tới đầu người. Nước sông đục và lờ đờ chảy. Năng chiều le lói.

- Anh muốn con trai hay con gái?

Khôi quay nhìn vợ với ánh mắt dò hỏi. Thùy Dung ngã đầu vào vai chồng rồi chỉ tay vào bụng của mình.

Khôi hôn vào trán xong đặt tay lên bụng vợ.

- Lâu chưa?

- Hai tháng rồi... Em muốn có đứa con trai giống anh...

- Anh muốn có con gái giống em... Nhưng mà trai gái gì cũng được...

Hai vợ chồng ngồi cạnh nhau. Không gian thật tĩnh lặng. Năng chiều dọi xuống mặt sông nước đục thành màu vàng tươi. Đám cỏ khô lạng lờ trôi theo con nước ròng xuôi ra biển. Khôi nghe dường như có tiếng sóng biển vỗ ì ầm miên man hoài hủy...

Chu Sa Lan
Mắt kềm gai
Chương 19

Sáu tháng sau... Thùy Dung ngồi một mình trên bãi cỏ vàng úa dọc theo bờ sông. Đưa mảnh giấy nhàu nát lên nhìn giây lát mắt nàng như mờ lệ.

- Khi tôi chết
hãy chôn tôi
bên dòng sông Bảy Hạp
để tôi nhìn thấy em
buồn mưa nắng ra vào.
Khi tôi chết
hãy chôn tôi
bên bờ sông lá mục
cho tôi nghe
bước chân em than thở
chiều cỏ úa u hoài.
Khi tôi chết
xin em
đừng buồn
đừng khóc
tình đôi ta không trọn
tình đôi ta phôi pha
bên dòng sông nước mặn
giọt lệ nào rơi xuống
tình rồi cũng âm u
rừng rồi cũng hoang vu...

Đó là bài thơ không viết hết của Khôi mà nàng đã tìm thấy khi nhận xác

chồng. Khôi đã chết vì phát đạn của một tên du kích nào đó trong lúc chỉ huy đoàn tàu chiến tham gia cuộc hành quân hỗn hợp với bộ binh vào mật khu Đầm Dơi. Vâng theo ước nguyện nàng đã chôn Khôi trên khu đất trống bên dòng sông Bảy Hạp. Ngôi mộ nằm lẻ loi và đơn độc tuy nhiên Thùy Dung biết Khôi không đơn cô. Mỗi ngày xuyên qua hàng rào kẽm gai nàng vẫn thấy hình bóng người chồng thương yêu đứng nơi bờ sông chờ đợi mình.

Xuân 1995
Chu Sa Lan

Tiểu Thuyết
Mắt Kẽm Gai
của Chu Sa Lan
Tác giả giữ bản quyền

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Do tác giả gửi lên

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 9 tháng 12 năm 2008